

**REFERAT
FRA
MØTE I REGULERINGSRÅDET**

29. MAI 1990

Fiskeridirektoratet

REFERAT FRA MØTE I REGULERINGSRÅDET 29. MAI 1990.

Møtet ble holdt i Fiskeridirektoratet og varte fra kl 0900 til kl 1500.

Følgende av rådets medlemmer møtte:

Fiskeridirektør Viggo Jan Olsen

Assisterende Fiskeridirektør Hallstein Rasmussen

Direktør Odd Nakken, Havforskningsinstituttet

Fisker Reidar Johnsen, Norges Fiskarlag

Fiskeskipper Anton Leine, Norges Fiskarlag

Fiskeskipper Edvin Bakkevik, Norges Fiskarlag

Disponent Kjartan Arctander, Norges Fiskarlag

Fiskeskipper Thor Wold, Norges Fiskarlag

Avdelingsleder Olav Bjørklund, Norsk Sjømannsforbund

Sekretær Per Alf Andersen, Norsk Nærings- og Nytelsesmiddel
arbeiderforbund

Direktør Petter Ludvig Fladmark, Fiskeindustriens
Landsforening

Direktør Kåre Bolstad, Fiskeindustriens Landsforening

Arne Eggereide, Direktoratet for naturforvaltning

Som observatører møtte:

Byråsjef Gunnar Trulssen, Fiskeridepartementet

Konsulent Jan Birger Jørgensen, Fiskeridepartementet

Ing. Aagnar Mielde, Sildemelfabrikkenes Landsforening

Fiskeskipper Roar Wolstad, Norsk Fabrikkskips Forening

Kommandør Tor Nikolaisen, Kystvakten

Direktør Svein A. Krane, Fiskeindustriens Landsforening

Som sekretærer for rådet møtte Terje Halsteinsen og konsulent Stein-Åge Johnsen.

Dessuten møtte bl.a.:

Avdelingsdirektør Arthur Holm, Fiskeridirektoratet
Avdelingsdirektør Petter Gullestad, Fiskeridirektoratet
Kontorsjef Arne Wåge, Fiskeridirektoratet
Førstekonsulent Sigmund Engesæther, Fiskeridirektoratet
Seksjonsleder Lisbeth W. Plassa, Fiskeridirektoratet
Førstekonsulent Cato Isvik, Fiskeridirektoratet
Seksjonsleder Terje Løbach, Fiskeridirektoratet
Forskningsjef Erling Bakken, Havforskningsinstituttet
Forsker Ingolf Røttingen, Havforskningsinstituttet

V. J. Olsen åpnet møtet og spurte om det var merknader til innkallingen. Det var ingen merknader til denne. Han refererte deretter forslaget til saksliste:

Forslag til saksliste.

Sak 1/90 Orientering om fisket etter torsk nord for N 62°
Sak 2/90 Regulering av fisket etter hyse
Sak 3/90 Orientering om fisket etter sei
- Spørsmål om maskevidde og minstemål
Sak 4/90 Regulering av fisket etter makrell
Sak 5/90 Regulering av fisket etter lodde ved Jan
Mayen/Island/Grønland
Sak 6/90 Regulering av kystsildfisket i Trondheimsfjorden
Sak 7/90 Eventuelt

Under Eventuelt ble det anmodet om at følgende saker ble tatt opp.

0719RU.TH

- a) Håbrand i EF
- b) Orientering om vassildfisket
- c) Orientering om norsk vårgytende sild
- d) Bunnfisk ved Island
- e) Distriktskvoten for trålerne
- f) Dispensasjon fra bløggepåbudet for sei.

Sakslisten ble godkjent med ovennevnte tilleggssaker.

SAK 1/90

ORIENTERING OM FISKE ETTER TORSK NORD FOR 62° N.BR.

V. J. Olsen viste til saksdokumentene der det heter:

//

1. Bestandssituasjonen 1990.

I den norsk - sovjetiske fiskerikommisjonen ble det for 1990 enighet om å fastsette totalkvoten av torsk til 200.000 tonn. Dette tallet inkluderer murmanskorsk og norsk kysttorsk. Av denne kvoten ble det avsatt 14.000 tonn til tredjeland. Sovjet overførte videre 20.000 tonn av sin kvote til Norge slik at den norske kvoteandelen inklusive kysttorsk ble 113.000 tonn.

I en rapport fra Havforskningsinstituttet av 20. april 1990 blir situasjonen for torsk betegnet som noe bedre enn tidligere forutsatt. Ved fastsettelsen av årets totalkvote ble det lagt til grunn en fiskedødelighet på $F=0,32$. Forutsatt samme fiskedødelighet vil bedringen i bestandssituasjonen tilsvare en økning av den anbefalte TAC i størrelsesorden 25 - 28.000 tonn. Havforskningsinstituttet presiserer at det knytter seg en del usikkerhetsmomenter til dette anslaget.

Fiskeridepartementet har på bakgrunn av det som fremkommer i rapporten bedt ACFM revurdere bestandssituasjonen for norsk arktisk torsk.

2. Reguleringsopplegget for 1990.

Som kjent er den norske totalkvoten på 113.000 tonn for 1990 fordelt med 84.750 tonn (75%) til konvensjonelle redskap og 28.250 tonn (25%) til trålere.

Kvoten for konvensjonelle redskaper på 84.750 tonn er delt opp i tre avsetninger:

SAK1RU.SÅJ

- a) Fartøykvoteordningen 61.750 tonn
- b) Maksimalkvoteordningen 12.000 tonn
- c) Bifangst-/bufferkvote 11.000 tonn

Det var stopp i fisket i perioden 1. januar kl 0000 - 14. januar kl 2400 og i forbindelse med påsken, fra 7. april kl 2400 til tirsdag 17. april kl 1400 (kl 2400 for snurrevad).

I perioden 15.01. - 22.04. var det tillatt å ha 10% innblanding av torsk ved fiske etter andre fiskeslag for fartøy som har fisket fartøy- eller maksimalkvoten. Fra 23.04. ble tillatt innblanding av torsk økt til 35% for konvensjonelle redskaper.

3. Utviklingen i fisket i 1990.

3.1. Lofotfisket.

Skreifisket i Lofoten oppsynsdistrikt ble i år 14.848 tonn fersk vekt, tilsvarende 23.757 tonn rund vekt (omregningsfaktor 1,6).

Følgende oversikt viser totalt skreikvantum (rund vekt) ifølge Lofotoppsynet, samt deltakelsen i antall fartøy og antall mann ved hovedopptellingen 22. mars hvert av årene 1985-90.

ÅR	TOTALKVANTUM	ANTALL FARTØY	ANTALL MANN
1985	39.856 tonn	1.401	3.593
1986	23.835 tonn	905	2.347
1987	28.635 tonn	1.028	2.648
1988	18.453 tonn	933	2.349
1989	21.800 tonn	777	1.960
1990	23.757 tonn	994	1.992

3.2. Fangstutviklingen i Norges Råfisklags distrikt.

Tabell 1 og 2 viser levert kvantum rund vekt levert i Norges Råfisklags distrikt fordelt på prissoner og redskap pr. utgangen av april 1989 og 1990.

Oversikten nedenfor (jfr. tabell 1 og 2) viser fordelingen mellom de konvensjonelle redskapene når "annet" (dvs. andre konvensjonelle redskap, uoppgitt redskap og leveranser fra utenlandske fartøy) holdes utenfor.

	KVANTUM RUND VEKT		PROSENTFORDELING	
	1989	1990	1989	1990
Garn	50.130	24.617	56,4	50,3
Line	19.818	8.526	22,3	17,7
Juksa	6.029	10.276	6,8	20,4
Snurrevad	12.932	5.596	14,5	11,6
Sum	88.909	49.015	100,0	100,0

Som en ser har den prosentvise andelen fisket med både garn, line og snurrevad gått tilbake, mens juksa viser sterk økning.

Tabellene 1 og 2 viser at når det gjelder fordelingen mellom prissonene er nedgangen i landet kvantum klart størst i sonene 1-4.

3.3. Samlet norsk torskefiske nord for 62° n.br.

Pr. uke 17 (29/4) var registrert landet kvantum torsk med konvensjonelle redskaper fordelt på de ulike salgslag slik:

Norges Råfisklag	49.165 tonn
Sunnmøre og Romsdal Fisesalslag	4.730 tonn
Vest-Norges Fiskesalslag	<u>805 tonn</u>

SAK1RU.SÅJ

Totalt

54.700 tonn

Pr. utgangen av april gjenstår det altså ca. 30.000 tonn av kvoten for konvensjonelle redskap.

Ser en på de ulike avsetninger fordeler landet kvantum seg slik:

	AVSETNING	LANDET PR.29.04.
Fartøykvoteordningen	61.750 tonn	49.400 tonn
Maksimalkvoteordningen	12.000 tonn	3.600 tonn
Bifangst-/bufferkvote	<u>11.000 tonn</u>	<u>1.700 tonn</u>
Sum	<u>84.750 tonn</u>	<u>54.700 tonn</u>

3.4. Deltakelse.

Pr. medio april var det registrert landet kvantum på vel 5.300 fartøy som fisket med konvensjonelle redskaper nord for 62° n.br. Av disse fartøyene fisket ca. 3.100 på fartøykvoteordningen og ca. 2.200 på maksimalkvoteordningen.

Til sammenligning var det ca. 5.900 fartøy som landet torsk fisket med konvensjonelle redskap nord for 62° n.br. i første halvår i 1989. "

V. J. Olsen ba deretter om spørsmål, eventuelt kommentarer til saksdokumentene.

Nakken sa at der fremgikk av dokumentene at situasjonen kanskje var litt bedre enn det som lå til grunn for kvoteanbefalingene høsten -89. Han sa at det eventuelt var snakk om en vektøkning, ikke en økning i antall individ. Han presiserte imidlertid at de norske resultatene ikke var i

SAK1RU.SÅJ

samsvar med russernes observasjoner.

Han sa videre at det var sendt rapport til norske myndigheter i april og at denne rapporten var brukt som grunnlag for å ta saken opp med ACFM.

Jacobsen sa at da det fra norsk side ble konstatert en bedring i situasjonen for torsk i Barentshavet ble tilsvarende russisk materiale fremskaffet. Det viste seg å være stort avvik mellom de to lands resultater. De norske resultatene var høyest, og avviket var større enn det hadde vært tidligere. Etter vanlig praksis ble et gjennomsnitt av de to lands observasjoner lagt til grunn. Uoverensstemmelsen denne gang var så stor at den ikke fullgodt kunne forklares.

ACFM fant endringen såpass liten og usikkerheten så stor at man ikke ville gå inn på en revurdering av situasjonen.

Bakkevik sa at det norske materiale denne gangen var svært omfattende, og han spurte om omfanget av de russiske materiale.

Jacobsen svarte at russerne hadde like stort materiale å bygge på, og tilføyde at man fra norsk side ikke hadde tilgang på detaljer i dette materiale.

Han sa videre at usikkerheten og avviket var tillagt avgjørende vekt, og at prognosene de senere år hadde vært for optimistiske.

Voldstad sa at han inntrengende ville be myndigheter og forskere tenke seg svært godt om før de utalte seg omkring situasjonen for torsk i Barentshavet. Han sa videre at problemet for fiskerne var at det var så mye fisk at de hadde store vansker med å unngå torsk ved fiske etter andre arter. Dette skapte stor frustrasjon blant fiskerne og liten

SAK1RU.SÅJ

forståelse for en oppfatning av torsken som en truet bestand.

Nakken påpekte at i henhold til observasjoner, slik det også fremgikk av saksdokumentene, ble det for tiden målt mer 6-7 år gammel torsk i Barentshavet enn noen gang i løpet av det siste tiåret. Han presiserte deretter at dette var som forventet.

Han sa videre at i 1982-83 da forholdene var sammenlignbare, var beskatningen dobbelt så høy som det anbefalte. Siktemålet i dagens situasjon var en økning i bestanden, spesielt av eldre fisk.

Wold spurte om det ble gjort noe for å finne ut av årsaken for avviket mellom de norske og de russiske observasjonene.

Jacobsen svarte at det ville man prøve, men mulighetene var begrenset på grunn av mangelfull adgang til russisk grunnmateriale. Han sa videre at hvis veksten var reell ville dette komme frem i forbindelse med det materiale som skulle fremlegges til høsten.

Wold spurte deretter om formuleringen om at ACFM ikke ville vurdere på "nåværende" tidspunkt kunne tenkes innebære en revurdering senere i år.

V. J. Olsen svarte at ACFM's holdning måtte oppfattes dithen at det ikke ville bli foretatt ny vurdering i 1990.

LEVERT I NORGES RÅFISKLAGS DISTRIKT. TONN RUND VEKT.

17. 30/4 - 89

	SONE 1	SONE 2	SONE 3	SONE 4	SONE 5	SONE 6	SONE 7	SONE 8	SONE 9	TOTALT
GARN	2948	9339	20609	3947	9672	1135	1434	428	618	50.130
LINE	1602	2761	5.148	1368	8428	69	4	15	423	19.818
JUKSA	288	1467	883	752	2305	172	56	60	46	6.029
SNURREVAD	1502	1294	1.677	4453	3979	0	0	10	17	12.932
ANNET	3533	1505	533	107	1502	3	8	136	179	7.506 ¹⁾
SUM KONV.	9873	16.366	28.850	10.627	25.886	1379	1502	649	1283	96.415 ¹⁾
TRÅL	5302	4082	9213	6783	3.804	11	0	22	109	29.326
TOTAL	15.175	20.448	38.063	17.410	29.690	1390	1502	671	1392	125.741 ¹⁾

¹⁾ HERAV ER CA. 3600 TONN LEVERT AV UTENLANDSKE FARTØY.

TABELL 1

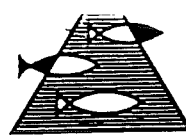
LEVERT I NORGES RÅFISKLÅGS DISTRIKT. TONN RUND VEKT.

Pr. 29/4 - 90

	SONE 1	SONE 2	SONE 3	SONE 4	SONE 5	SONE 6	SONE 7	SONE 8	SONE 9	TOTALT
GARN	381	2458	6135	1276	12058	873	672	314	430	24617
LINE	76	222	1210	726	5283	197	57	17	738	8526
JUKSA	540	2203	1301	1742	4005	331	59	74	21	10276
SNURREVAD	275	304	552	1369	3080	0	3	10	3	5596
ANNET	1953	967	365	6	57	1	0	32	43	3424 ¹⁾
SUM KONV.	3225	6154	9563	5119	24483	1402	811	447	1235	52439 ¹⁾
TRÅL	603	1985	2428	2103	2386	3	7	0	129	9644
TOTAL	3828	8139	11991	7222	26869	1405	818	447	1364	62083 ¹⁾

¹⁾ HERAV ER 3274 TONN LEVERT AV UTENLANDSKE FARTØY.

TABELL 2

*Arvid
Fulsland
RW*

Fiskeridepartementet

Postboks 8118, Dep.

0032 OSLO 1

EE/

Deres referanse:

Vår referanse:

Bergen.

Utg./90 ON/jp

20.04.1990

TILSTANDEN I BESTANDENE AV NORSK-ARKTISK TORSK OG HYSE

./.. Vedlagt er en rapport som inneholder hovedresultatene av instituttets undersøkelser av torsk og hyse vinteren 1990. Resultatene er foreløpige. I rapporten er det også foretatt vurderinger av hvordan bestandstilstanden er i forhold til prognosen fra høsten 1990. Disse indikerer at tallrikheten er omlag som forventet, og at veksten av torsk er bedre enn forutsatt i prognosen, slik at bestands- og beskatningstilstand i 1990 er noe bedre enn det prognosen sist høst ga.

Ser vi på utviklingen over de siste 10 årene, har prognosene alltid vært for optimistiske. Dette var særlig tilfelle for perioden, 1986-1988 da det måtte foretas store revisjoner pga. helt uvanlige forhold. Men også i første halvdel av 1980-årene ga prognosene noe mer positive utviklingstendenser enn det som i ettertid viste seg å være riktig. Dette bør tas i betraktning under fiskerimyndighetenes vurdering av vinterens resultater.

Med hilsen

Odd Nakken

Odd Nakken

Kopi: Fiskeridirektøren, Østvedt, Hylen, Jakobsen

Postadresse:
Postboks 1870
N-5024 Bergen-Nordnes

Kontofadresse:
Nordnesparken 2
Bergen

Telefon:
(05)238500
Telefax:
(05)238531

Telex:
42297
OULANN

Postgiro nr.:
5052857
Bankgiro nr.
0616 05 70189

Saksbehandler:
Direkte telefon

RESULTATER FRA UNDERSØKELSENE AV TORSK
OG HYSE I BARENTSHAVET VINTEREN 1990

Innledning. I løpet av februar 1990 undersøkte fartøyene "G.O. Sars", "Michael Sars" og "Anny Kræmer" Barentshavet. I likhet med tidligere år ble det tatt omlag 200 bunntålstasjoner som inngår i beregning av mengdeindekser for torsk og hyse, og dessuten gjennomførte de to forskningsfartøyene et akustisk survey som er grunnlag for beregning av akustiske mengdeindekser.

Resultater. Den geografiske fordelingen av registreringene av torsk og hyse er vist i Fig. 1. Fisken var betydelig mer kystnært fordelt enn i tidligere år. Registreringene som er gjort i fralandsområdene er i all hovedsak fra den yngste fiskene.

Bunntålstasjonsindekser torsk. Tabell 1 viser bunntålstasjonsindeksene fra 1981 til 1990 for torsk og hyse. Indeksene er slått sammen for 2 aldersgrupper. For 7+8 åringer viser indeksene en økning for begge artene pga. 1982 og 1983 årsklassene. Mye av 7+8 åringerne er kjønnsmodne og på gytevandring sørover langs norskekysten i den perioden toktet fant sted. Denne fisken er ikke inne i bunntålstasjonsindeksene som bare representerer den del av fisken som befinner seg nord for Svensgrunnen i februar. Dette er imidlertid tilfelle for alle år, men andelen av spesielt 7 år gammel torsk som er kjønnsmoden vil variere fra år til år.

Indeksene for 3+4 åringer og 5+6 åringer viser en tilbakegang i forhold til 1989-resultatene. Dette var å vente idet 1983-årsklassen nå er blitt 7 år, og de etterfølgende årsklassene er langt svakere. Ser en hele bestanden av 3 år og eldre fisk under ett (3+) er indeksene for 1989 og 1990 henholdsvis 157 og 110. Dette representerer en tilbakegang i antall på omlag 30%.

For den aller yngste fisken (1+2 åringer) er der en økning. Dette skyldes utelukkende 1989-årsklassen som ble funnet i større antall enn det som var forventet utfra 0-gruppeundersøkelsene høsten 1989.

Bunntålstasjonsindekser hyse. Samlet sett viser disse det samme mønsteret som for torsk. Den eldste fisken er blitt mer tallrik pga. 1982- og 1983-årsklassene. De fire etterfølgende årsklassene er svært svake og gir lave indekser, mens 1989-årsklassen gir et relativt godt løft i mengdeindeksen for den aller yngste fisken.

Akustiske mengdeindekser torsk. Tabell 2 viser serien av akustiske mengdeindekser for torsk og hyse. Tendensene er de samme som i bunntålindeksene; en relativt god økning for den eldste fisken pga. 1983 (og 1982) årsklassene, og nedgang for de etter følgende aldersgruppene, mens den yngste fisken (1+2) åringer viser oppgang pga. 1989-årsklassen.

Indeksene for hele den "fiskbare" bestanden av torsk (3+) i 1989 og 1990 er henholdsvis 333 og 395. Dette er en økning på ca. 20%. En tilsvarende sammenligning for hyse gir indekser for 1989 og 1990 på 184 og 106. Dette tilsvarer en nedgang på omlag 40%.

Vurderinger og konklusjoner. I det følgende er foretatt en vurdering av hvordan observasjonene fra i vinter "passer" med bestandsprognosen fra høsten 1989 som var grunnlaget for fangstkvoten i 1990. To forhold er av betydning; antall fisk og fiskens vekst, og disse er vurdert hver for seg.

Antall fisk. De to indeksseriene gir en noe ulik tendens for utviklingen i totalbestanden av torsk (3+). Bunntålindeksene indikerer en viss nedgang fra 1989 til 1990, mens de akustiske indeksene viser en viss oppgang. Hvordan dette vil slå ut på en "fullstendig" bestandsvurdering er vanskelig å si. Bunntålindeksene har alltid veiet tyngst i den "fullstendige" vurderingen pga. at de har gitt minst varians i forhold til tallene som fremkommer fra en bestandsmodell kjørt på historiske fangstdata. En fullstendig vurdering vil derfor mest trolig gi som resultat at bestanden (3+) er omlag som ventet når det gjelder tallrikhet.

De sovjetiske undersøkelsene fra høsten 1989 (sept-des) viser også dels motstridende resultater. I sitt bunntålsurvey har russerne en viss økning av torsk fra 1988 til 1989 forårsaket av økninger i 1984- og 1982-årsklassene. Imidlertid har de også en forflytning av fisk fra Svalbardområdet til sentrale og østlige deler av Barentshavet i løpet av samme tidsrom. Og det er uvisst hvordan dette influerer på sammenlignbarheten av indeksene.

De akustiske mengdeindeksene til russerne viser en halvering av antallet i bestanden fra 1988 til 1989.

Dersom en sammenligner de norske indeksene for 1990 med indeksene i tidligere år, ser en at året 1982 er det mest sammenlignbare mht. bestanden av 3+ torsk. Bunntålindeksene for 3+ fisk er henholdsvis 90 i 1982 mot 110 i 1990. De akustiske indeksene er 402 i 1982 mot 395 i 1990. Totalantallet i bestanden i 1990 synes således tilnærmet likt totalantallet i 1982 i begge indeksseriene, selv om de to seriene gir noe ulike aldersfordelinger.

I 1982 var torskebestanden lav og for nedadgående. 1975-årsklassen var 7 år og dominerte i bestand (særlig gytebestand) og fangster. De etterfølgende årsklassene var svake. Forholdet var tilnærmet likt det vi har i dag med en relativt sterk 1983 års-

klasse med flere svake årsklasser bak. En kan gjøre et overslag over fiskedødeligheten i 1990 ved å sammenligne med 1982. Tar en utgangspunkt i fiskedødeligheten i 1982 (0.74), fangstene i 1982 og 1990 og mengdeindeksene for 5 år og eldre fisk, for å berekne fiskedødeligheten i 1990, får en:

$$F_{90} \approx F_{82} \cdot \frac{\text{Fangst}_{90} \cdot \text{Indeks}_{82}}{\text{Indeks}_{90} \cdot \text{Fangst}_{82}}$$

Fiskedødelighet 1990 (bunntålindekser)	0.26	For 5+
Fiskedødelighet 1990 (akustiske indekser)	0.29	

(Her er 175 tusen tonn brukt som fangst i 1990 idet minst 15.000 tonn av Norsk kysttorsk vil være norsk arktisk torsk).

Fiskedødelighetene blir her noe lavere enn det prognosen fra høsten 1989 gir (0.32). I 1990 er imidlertid fisken noe lettere i vekt enn den var i 1982 slik at F_{90} representerer et relativt noe høyere antall enn F_{82} . Dette vil medføre at ovenstående reknestykke gir noe for lavt fiskedødeligheter. Følgelig må en konkludere at de foreløpige resultatene av vinterens undersøkelser er i rimelig godt samsvar med prognosen fra høsten 1989 og med grunnlaget for årets fangstkvote.

For hyse er der en klar reduksjon i indeksene av 3+ fisk fra 1989 til 1990 i begge indeksseriene. Og selv om indeksene er mer usikre enn for torsk, må det konkluderes at resultatene bekrefter tilbakegangen i bestanden. En tilbakegang som vil vedvare enda i noen år til 1989-årsklassen er av fiskbar størrelse.

Det mest positive resultatet er indeksene for 1989-årsklassene som er høyere enn ventet utfra 0-gruppeundersøkelsene. Spesielt synes hysa å være atskillig mer tallrik enn ventet. 1989-årsklassen vil imidlertid ikke rekruttere til fisket før om 2-4 år. Dessuten er indeksene for ett-åringene de mest usikre.

Et annet positivt resultat er indeksene for 7+8 års gammel fisk. Både for torsk og hyse er 1990 indeksene de største som er målt i hele 10-årsperioden. Dette er i all hovedsak fisk som gyter i 1990 og senere år. I perioden 1990-1992 vil vi derfor ha større gytebestander enn på lenge. Og med mildt havklima som nå i 1990 gir dette håp for årsklassene som skal produseres.

Vekst. De foreløpige analyser tyder på at veksten i 1989 har vært god. En sammenligning av de sovjetiske resultatene fra høsten 1989 og de norske fra vinteren 1990 gir noe ulike resultater. De norske dataene viser noe større tilvekst siste år enn de sovjetiske. Samlet indikerer de to datasettene at vektene for 1990 som er brukte i prognosen fra høsten 1989 vil ligge ca. 15-16 prosent for lavt for de aldersgruppene som vil utgjøre hovedtyngden av

fangsten i år. Følgelig vil fangstkvantumet som tilsvarer en fiskedødelighet $F_{90}=0.32$, øke i forhold til prognosen. Økningen er 25-28 tusen tonn, slik at samlet fangstkvantum korresponderende til en fiskedødelighet på 0.32 blir 195-200 tusen tonn, mot 172 tusen tonn i tilrådingen fra ACFM høsten 1989.

Sluttmerknad

Det understrekes at berekningene ovenfor for torsk er baserte på bare en del av det materialet som inngår i en fullstendig bestandsvurdering og at de dels også er baserte på ikke helt opparbeidd toktmateriale. Resultatene indikerer imidlertid at utviklingen i torskebestanden er noe mer positiv enn det bestandsvurderingene høsten 1989 tilsa.

For hyse kan det ikke foretas tilsvarende beregninger før et mer fullstendig materiale er tilgjengelig.

Arvid Hysten

Odd Nakken

Tore Jakobsen

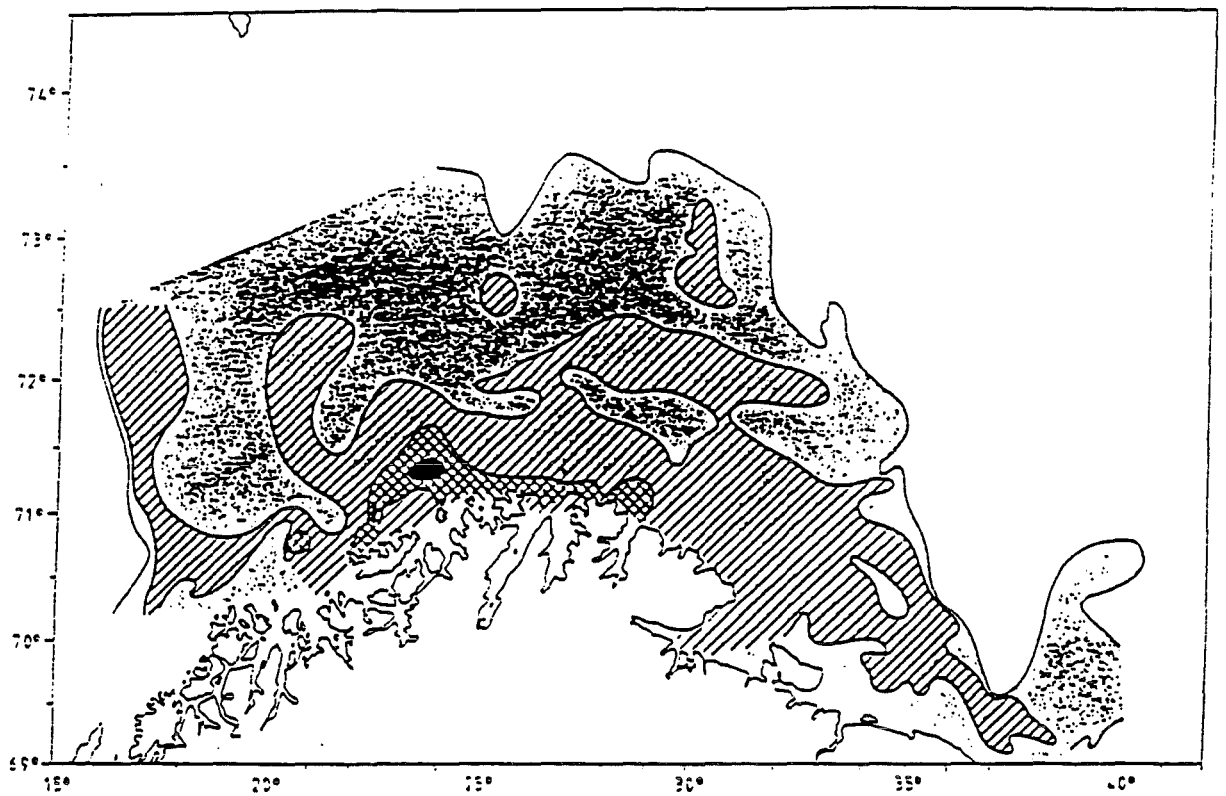

Fig. 1. Ekkomengde av torsk og hyse i februar 1990.

Tabell 1. Bunntålindekser

	<u>TORSK:</u>					<u>HYSE:</u>			
	ALDER (i år)								
	1+2	3+4	5+6	7+8	9+	1+2	3+4	5+6	7+8
1981	12	26	72	6	-	5	12	9	1
1982	1	36	37	17	-	1	4	8	3
1983	50	39	46	8	-	320	8	4	6
1984	480	79	25	3	-	1119	17	1	1
1985	176	170	22	3	-	784	387	1	1
1986	173	475	71	2	-	213	437	1	-
1987	94	225	53	2	-	47	462	62	-
1988	18	132	161	4	-	13	96	153	-
1989	5	56	92	9	-	13	25	66	3
1990	37	37	49	24	-	99	8	18	16

Tabell 2. Akustiske indekser

	<u>TORSK:</u>				<u>HYSE:</u>			
	ALDER (i år)							
	(1+2)	(3+4)	(5+6)	(7+8)	(1+2)	(3+4)	(5+6)	(7+8)
1981	76	182	513	49	27	80	210	3
1982	5	157	166	79	7	17	41	15
1983	15	62	103	27	10	16	9	15
1984	2900	254	109	17	3150	68	9	4
1985	947	1060	157	22	3000	1220	3	2
1986	1203	1670	252	9	848	2500	3	1
1987	48	632	165	7	66	815	166	+
1988	24	153	205	6	15	90	173	+
1989	12	108	201	24	28	53	125	6
1990	203	93	154	148	287	23	42	41

SAK 2/90

REGULERING AV FISKE ETTER HYSE.

V. J. Olsen viste til saksdokumentene der det heter:

" I henhold til avtalen mellom Norge og USSR kan hvert land fiske 12.000 tonn norsk-arktisk hyse.

I tillegg til sin andel av norsk-arktisk hyse på 12.000 tonn vil Norge vanligvis fiske 3-5.000 tonn kysthyse.

3.000 tonn hyse ble avsatt til trålere. Kvantumet ble fordelt som fartøykvoter.

På møtet i Reguleringsrådet 18. og 19. desember 1989 gikk et flertall av rådet inn for at det ikke ble åpnet for et direkte fiske etter hyse før Reguleringsrådet kom sammen i mai. Bifangstprosenten ble foreslått satt til 10%. Bakgrunnen for flertallsinnstillingen var blant annet at en ville sikre et kvantum til kystfiske på Finnmark sommeren/høsten 1990. Fiskeridepartementet fulgte Reguleringsrådets anbefaling.

Imidlertid ble situasjonen i fisket slik at store konsentrasjoner av torsk og hyse på kysten gjorde det vanskelig å drive et torskefiske uten større innblanding av hyse enn 10%.

Fiskeridepartementet vedtok derfor den 15. januar å åpne for et direkte kystfiske etter hyse. Fisket ble regulert innenfor et avsatt kvantum på 3.500 tonn med en maksimalkvote på 6 tonn. Reguleringen gjaldt for fartøy under 27,5 meter. Fartøy over denne grensen fisket fortsatt på bifangstprosenten.

Fiskeridepartementet vedtok den ... mai å øke det avsatte kvantum til 5.000 tonn og maksimalkvoten til 9 tonn frem til 1. juli, med mindre det avsatte kvantum ble oppfisket

tidligere. Tidligere hysefangst innenfor maksimalkvoten på 6 tonn eller som bifangst inngår i 9 tonns kvoten.

Forutsatt at disponibelt kvantum kysthyse settes til 5.000 tonn vil det for fiske etter 1. juli gjenstå i underkant av 9.000 tonn til fiske med konvensjonelle redskap. Dette kvantum skal også dekke eventuelle bifangster resten av året.

Før en går på en vurdering av reguleringsopplegget for annet halvår i 1990, vil det være nyttig å se på hvordan dette ble gjennomført i fjor. Fisket etter hyse ble etter 16. juli 1989 regulert innenfor et system med differensierte maksimalkvoter etter fartøyenes lengde. Kvotene ble øket under veis etter hvert som fisket utviklet seg. Størrelsen på kvotene fremgår av følgende oversikt:

<u>Fartøy</u>	<u>17.07.1989</u>	<u>17.08.1989</u>	<u>25.08.1989</u>
Under 9 m	10 tonn	30 tonn	60 tonn
9-9 m	20 tonn	30 tonn	80 tonn
10-10,9 m	35 tonn	45 tonn	90 tonn
11-11,9 m	50 tonn	60 tonn	120 tonn
12-12,9 m	65 tonn	75 tonn	150 tonn
13-13,9 m	75 tonn	85 tonn	170 tonn
14-14,9 m	85 tonn	95 tonn	190 tonn
15-15,9 m	95 tonn	105 tonn	210 tonn
16 m og over	105 tonn	115 tonn	230 tonn

I tillegg til en maksimalkvoteordning ble det stilt ulike vilkår for deltakelse. Fartøyets hovedsmann som også måtte være eier skulle være manntallsført. Hovedsmann med flere fartøy kunne bare fiske en kvote. I tillegg ble fartøy som hadde deltatt eller skulle delta i fiske i andre lands soner utelukket fra å delta.

Det ble siste halvår 1989 tatt ca. 16.200 tonn hyse med konvensjonelle redskap.

Når det gjelder reguleringer av fisket etter hyse siste halvår 1990 står det som nevnt ovenfor til disposisjon et kvantum i underkant av 9.000 tonn. Dette er også ment å skulle dekke bifangst av hyse resten av året. En vil anta at et kvantum på 1.000 tonn skulle være tilstrekkelig til dette. Fiskeridirektøren foreslår at det avsettes et kvantum på 1.000 tonn til dekning av bifangst.

Norges Fiskarlag har fremmet forslag om at fisket etter hyse siste halvår 1990 reguleres på tilsvarende måte som i 1989 med maksimalkvoter differensiert etter fartøyenes lengde.

Fiskarlaget har foreslått følgende maksimalkvoter:

Fartøystørrelse	Maksimalkvote
Under 10 meter	20 tonn
10 - 10,99 meter	25 tonn
11 - 11,99 meter	30 tonn
12 - 12,99 meter	35 tonn
13 - 13,99 meter	40 tonn
14 - 14,99 meter	45 tonn
15 - 15,99 meter	50 tonn
16 meter og over	55 tonn

Under forutsetning av at bifangster av hyse holder seg innenfor 1000 tonn vil det gjenstå 8000 tonn til et direkte fiske. En vil anta at dette kvantum vil være tilstrekkelig til å avvikle et hysefiske som foreslått av Norges Fiskarlag.

Fiskeridirektøren foreslår at en innenfor rammen av 8.000 tonn følger Norges Fiskarlag sitt forslag til gruppeinndeling og maksimalkvoter.

Når det gjelder deltakelsen i fisket foreslår Norges Fiskarlag at med det lave hysekvantumet som er til disposisjon må det maksimalkvoteregulerte fisket forbeholdes kystfartøy under 90

fot (27,5 m). Fartøy over 90 fot har ikke fått delta i det direkte fiske etter hyse tidligere i år.

Under 18. sesjon i den blandete Norsk-Sovjetiske Fiskerikommisjon november 1989, ble partene under spørsmål om regulering av fiske etter hyse 1990 enige om å begrense hysefiske i størst mulig grad. Det avsatte kvantum skulle dekke uungåelig bifangst og et begrenset kystfiske.

Å forbeholde et direkte fiske etter hyse for kystfartøy, dvs. fartøy under 27,5 meter vil således være i tråd med avtalen mellom Sovjet og Norge.

Fiskeridirektøren vil foreslå at hysefisket forbeholdes fartøy under 27,5 meter lengste lengde.

Som nevnt tidligere var det under regulering av fiske etter hyse etter 16. juli 1989 satt som vilkår at fartøyets hovedsmann var manntallsført og at vedkommende var eier av fartøyet.

Med bakgrunn i det lave hysekvantumet for resten av 1990 foreslår Norges Fiskarlag at hovedsmannen nå bør være ført på blad B i fiskermanntallet og at hovedsamannen bare gis anledning til å ta en kvote.

En er enig med Norges Fiskarlag i at i tider med lave kvoter må heltidsfiskerne prioriteres. Imidlertid vil Fiskarlagets forslag innebære at fiskefartøy med eiere på blad A vil kunne delta såfremt hovedsmannen står på blad B. Fiskeridirektøren er av den oppfatning at en bør søke å samordne reguleringene slik at en stiller samme krav til eierforhold i hysefisket som i torskefisket. Fiskeridirektøren foreslår at eiere av fartøyer som skal delta må stå på blad B i fiskermanntallet og at eiere av flere fartøy kun kan ta en kvote.

Når det gjelder startidspunktet for fisket foreslår Norges

Fiskarlag at dette ikke må åpnes før 1. juli. I 1989 ble altså fisket åpnet 15. juli.

Fiskeridirektøren stiller spørsmålet om åpningsdato åpent, men det må av hensyn til planlegging, ferieavvikling o.l. tas standpunkt til dette så snart som mulig.//

V. J. Olsen pekte på at Reguleringsrådet i desember 1989 besluttet at det ikke skulle foregå direkte fiske etter hyse i 1990 før eventuelt etter møtet i mai.

Fiskeridepartementet fant imidlertid å kunne åpne for et begrenset fiske innenfor en gruppekvote på 3.500 tonn. Han sa videre at departementet hadde til vurdering forslag om å øke denne gruppekvoten, slik at fiske kunne fortsette inntil regulering for resten av 1990 var fastlagt.

Paulsen sa at Norges Fiskarlag hadde fremsatt to forslag om økning av gruppekvoten i mai. Det første forslaget innebar en gruppekvote på 5.000 tonn kombinert med en maksimal fartøyskvote på 9 tonn, det andre henholdsvis 7.000 tonn og 11 tonn.

Han sa videre at departementet ønsket Reguleringsrådets vurdering av de to alternativ før beslutning ble tatt.

Bakkevik sa at det kom som en overraskelse at departementet ikke hadde fattet vedtak, og at han ville gå inn for gruppekvote på 5.000 tonn.

V. J. Olsen tok deretter alternativene til avstemming. Et enstemmig råd gikk inn for en økning av gruppekvoten til 5.000 tonn kombinert med en maksimal fartøyskvote på 9 tonn.

Volstad sa at det var uholdbart at ikke myndighetene hadde

tatt standpunkt til spørsmålet om økt bifangst av hyse for trålerne. Han hevdet videre at faren for hysebestanden ikke var så stor som for torsken.

V. J. Olsen presiserte at utgangspunktet for forskerne hadde vært at det ikke burde taes hyse i år.

Trulssen sa at trålerne i år hadde fått fordelt hele gruppeknoten som fartøykvoter ved årets begynnelse. Han sa videre at statsråden var positiv til å finne løsning på problemet med bifangst av hyse, og at det ville bli fattet vedtak en av de første dagene.

Fladmark fremholdt viktigheten av en snarlig avklaring. Han sa videre at trålerne hadde måtte avslutte fiske etter blåkveite og uer selv på 5-600 meters dyp, på grunn av stor innblanding av hyse. Dette hadde fått store konsekvenser for industrien.

Bjørklund sa at en del trålere hadde torskekvote igjen uten mulighet for å ta denne fordi hysekvoten var oppfisket.

V. J. Olsen viste igjen til saksdokumentene og sa at departementet hadde gått med på å øke kvantumet kysthyse til 5.000 tonn. Han ba deretter om kommentarer på reguleringsopplegget slik det fremgikk av saksdokumentene.

Fladmark sa at man måtte sikre slik at bifangsten av hyse ikke ble satt så lavt at torskefisket stoppet opp i høst.

Arctander sa at man måtte tenke på dem som hadde satset på dette fiske og at et overfiske ikke var uopprettelig.

V. J. Olsen sa at reguleringsopplegget måtte baseres på de prognoser som forelå og at man derfor ikke kunne forutsette et overfiske.

Norges Fiskerilag

Pir-Senteret, 7005 Trondheim
Sentralbord (07) 52 96 80
Telegr.adr. Landsfiskerilag
Telefax (07) 53 47 42

Fiskeridepartementet

Fiskeridirektoratet

FISKERIDIREKTORATET

04951 23. APR 90

23.04.1990
J.nr.0619/90
ark., VFO
EL/-

fønt ul 1410

Kopi

*FISK ØK
2. Plassa*

T E L E F A X

UTVIKLINGEN I FISKET HITTIL IÅR OG REGULERING AV TORSK OG HYSE FOR RESTEN AV 1990.

Norges Fiskerilag behandlet i landsstyremøtet 17. - 21. april 1990 i sak 30/90 "utviklingen i fisket og reguleringsopplegg av torsk og hyse for resten av 1990" og det ble fattet følgende vedtak:

"Norges Fiskerilag viser til at utviklingen i fisket etter norsk arktisk torsk tilsier at de tildelte fartøykvoter for den konvensjonelle flåten, vil bli tilnærmet oppfisket i løpet av første halvår 1990.

For å kunne avvikle fisket etter andre fiskeslag er det behov for å få endret bifangstbestemmelsene for torsk i fisket etter andre fiskeslag, slik Norges Fiskerilag tidligere har krevd.

Når det gjelder totalkvoten i 1990 for norsk-arktisk torsk, vil Norges Fiskerilag minne om at denne er fastsatt lavere enn forskernes anbefalinger.

Norges Fiskerilag har også merket seg de siste signalene fra havforskerne om at ressursituasjonen for norsk-arktisk torsk er bedre enn tidligere antatt.

De observasjoner fiskerne gjør, tyder også på at torskebestanden er i en bedre forfatning enn det forskerne tidligere har lagt til grunn.

Dette er svært gledelig og Norges Fiskerilag krever at de politiske myndigheter ber ACFM på det forestående møtet i mai om å foreta en ny vurdering av de anbefalingene som ble gitt høsten 1989.

Fisket etter hyse med konvensjonelle redskaper har bare vært tillatt innenfor en begrenset maksimalkvote på 6 tonn pr. fartøy. Dette for at annet fiske ikke skulle stoppe på grunn av for stor innblanding av hyse. I denne forbindelse ble det avsatt totalt 3.500 tonn hyse.

Norges Fiskarlag

Pir-Senteret, 7005 Trondheim
Sentralbord (07) 52 96 80
Telegr adr.: Landsfiskarlag
Telefax (07) 53 47 42

Det er av samme grunn som tidligere, nødvendig å kunne disponere et kvantum hyse i perioden fram til reguleringene for andre halvår 1990 fastsettes. Det avsatte kvantumet til dette fisket bør økes til 5.000 tonn. Kvoten til det enkelte fartøy bør økes til 9 tonn.

Med det begrensede kvantumet som er til disposisjon for et kysthysefiske resten av året, er det nødvendig å innføre en kvantumsbegrensning.

Norges Fiskarlag mener at fisket må gjennomføres med differensierte maksimalkvoter, hvor det også forsøkes tatt hensyn til at fartøyet må få mulighet for lønnsom drift. Det foreslås at følgende differensierte maksimalkvoter blir gjort gjeldende for konvensjonelle fartøy som skal delta i kystfisket etter hyse:

Fartøystørrelse	Maksimalkvote
Under 10 meter	20 tonn
10 - 10.99 meter	25 tonn
11 - 11.99 meter	30 tonn
12 - 12.99 meter	35 tonn
13 - 13.99 meter	40 tonn
14 - 14.99 meter	45 tonn
15 - 15.99 meter	50 tonn
16 meter og over	55 tonn

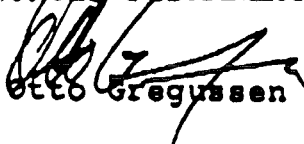
Med den svært lave hysekvoten som er til disposisjon for konvensjonelle redskaper i 1990, mener Norges Fiskarlag at det maksimalkvoteregulerte fisket må forbeholdes fartøy under 90 fot.

Fisket må ikke åpnes før 1. juli 1990.

Fartøyets hovedmann må være manntallsført på blad B og fartøyet må være merkeregistrert.

Hovedsmannen må ikke gis anledning til å ta mer enn en kvote."

Med hilsen
NORGES FISKARLAG

Otto Gregussen

Elling Lorentsen

Kopi: Fylkesfiskarlag
Gruppeorganisasjoner

ORIENTERING OM FISKET ETTER SEI - SPØRSMÅL OM MASKEVIDDE OG
MINSTEMÅL.

V. J. Olsen viste til saksdokumentene der det heter:

// 1. UTVIKLINGEN I FISKET.

1.1 SEIFISKET I NORDSJØEN OG SKAGERRAK.

Etter foreløpige oppgaver har en anslått det norske fisket etter sei i Nordsjøen og Skagerrak til ca. 11.500 tonn ved utgangen av april i år. På samme tidspunkt ifjor var kvantumet 8.400 tonn.

Tabellen nedenfor gir en oversikt over oppfisket kvantum i tusen tonn rund vekt fordelt på redskap ved utgangen av april 1989 og 1990.

Redskap	30.04.89 1989	30.04.90 1990
Not	0,5	4,0
Garn	1,7	2,5
Trål	6,0	4,0
Andre	0,2	1,0
Sum	8,4	11,5

1000 tonn rund vekt

Det er garn- og særlig notfisket etter sei som har hatt en fangstøkning i årets fire første måneder sammenlignet med i fjor. Norge har i år til disposisjon en kvote på 46.000 tonn i Nordsjøen og Skagerrak, hvorav 13.000 tonn er avsatt til notfisket etter sei. I fjor var kvoten 77.700 tonn og etter foreløpige oppgaver fisket Norge 27.000 tonn.

Tallene for fisket hittil i år gir ikke grunnlag for ytterligere reguleringstiltak i seifisket i Nordsjøen og Skagerrak. Fiskeridirektøren vil følge utviklingen i fisket.

1.2 SEIFISKET NORD FOR 62°N.

Av kvoten i 1989 på 120.000 tonn ble det avsatt 7.000 tonn til tredjeland, og de resterende 113.000 tonn ble fordelt med 48.000 til not, 38.000 tonn til trål hvorav 5.000 tonn til fartøy med industri- eller nordsjøtråltillatelse. Til garn og andre konvensjonelle redskaper ble det avsatt 27.000 tonn til dekning av et fritt fiske.

Ifølge foreløpige oppgaver fisket Norge ialt 119.000 tonn sei nord for 62°N i 1989. I tillegg har tredjeland fisket 1.600 tonn slike at totalkvantum nord for 62°N ble 120.600 tonn, - 600 tonn mer enn kvoten. En viser forøvrig til vedlagte tabell.

For 1990 har Fiskeridepartementet fastsatt kvoten til 100.000 tonn.

Kvoten ble fordelt på fartøygrupper med 41.000 tonn til not, der inntil 13.000 tonn kan fiskes før 19. juli. For deltagelse i notfisket etter sei i 1990 ble det krevd at fartøy må ha deltatt i slikt fiske i minst ett av årene 1987, 1988 eller 1989. Notfisket ble ytterligere regulert med maksimalkvoter differensiert etter fartøyenes størrelse, se vedlagte J-melding nr. 38/90.

Trålkvoten ble fastsatt til 33.000 tonn hvorav 3.000 tonn ble forbeholdt fartøy med nordsjøtråltillatelse.

Det resterende kvantum på 26.000 tonn ble avsatt til fiske med garn og andre passive redskaper.

På bakgrunn av foreløpige oppgaver har en anslått at oppfisket

kvantum ved utgangen av april nord for 62°N utgjør ca. 24.000 tonn. Dette er en liten nedgang iforhold til samme tidspunkt i 1989. Tabellen nedenfor gir en sammenligning av oppfisket kvantum fordelt på redskaper ved utgangen april 1989 og 1990.

Redskap	30.04.89 1989	30.04.90 1990
Not	0,7	1,0
Garn	10,6	8,0
Trål	12,0	14,0
Andre	2,8	1,0
Sum	25,1	24,0

1000 tonn rund vekt.

2. SPØRSMÅL OM MASKEVIDDE OG MINSTEMÅL.

Landsstyret i Norges Fiskarlag har i vedtak fattet under Landsstyremøte 17.-21. april 1990 reist spørsmål om det skal nedsettes et utvalg for å vurdere maskevidde og minstemål for sei - et nytt "seiutvalg". Se vedlegg (./.).

For oversiktens skyld kan det være hensiktsmessig å vise hva som har skjedd i forhold til disse spørsmål på 80-tallet.

Som kjent har minstemålsbestemmelsene vært uendret siden 1982. De ble fastsatt som et resultat av "Seiutvalgets" vurderinger. Minstemålsbestemmelsene er differensiert og gjeldende regler er som følger:

- 40 cm i området nord for Lofotodden
- 37 cm i området mellom Lofotodden og 65° 30' n.br.
- 35 cm i området mellom 65° 30' n.br. og 62° n.br.
- 32 cm i området mellom 62° n.br. og Lindesnes
- 30 cm i området Skagerrak.

Det ble forutsatt at minstemålsbestemmelsene foreløpig burde gjelde i en prøveperiode på 3 år. Ut fra denne forutsetningen reiste Fiskeridirektøren spørsmålet om en eventuell endring av disse bestemmelsene på dette møtet i Reguleringsrådet i desember 1985. Det ble da bestemt at minstemålsbestemmelsene fastsatt i 1982 fortsatt skulle gjelde.

Når det gjelder maskevidde er i likhet med minstemålsbestemmelsene reglene for tillatt maskevidde i trål avhengig av hvor fisket finner sted. Gjeldende bestemmelser er følgende:

- 135 mm nord for 64° n.br.
- 100 mm sør for 64° n.br. utenom Skagerrak.
- 80 mm i Skagerrak.

Den siste økning i maskevidden ble gjort med virkning fra 1. juli 1986. Da ble maskevidden i Nordsjøen sør for N 62° økt fra 90 til 100 mm.

I forhold til maskeviddebestemmelsene bør det være en målsetting å øke maksevidden både i Nordsjøen og mellom 62° og 64° n.br. EF praktiserer i dag en maskevidde på 90 mm i Nordsjøen. Det har vist seg vanskelig å få til en utvidelse av maskevidden i EF-sonen i Nordsjøen. Vanskeligheten har sammenheng med EFs relativt store hvittingfiske, et fiske som vil bli rammet av en maskeviddeøkning. EF økte maskevidden fra 80 til 90 mm i 1989. En målsetting må være å få EF med på en ytterligere økning.

Fiskeridirektøren har flere ganger vurdert å igjen ta opp spørsmål knyttet til maskevidde og minstemål for sei. En ba blant annet Havforskningsinstituttet om uttalele på slutten av 1988. I den forbindelse ble antydnet fra Fiskeridirektøren tre mulige alternativ som en ba spesielt vurdert. Disse var følgende:

a) Det fastsettes ulike minstemålsbestemmelser i området sør for N 62° 11,2' innenfor og utenfor 4 n. mil. Dette ville da gi følgende regulering:

- 40 cm i området nord for Lofotodden
- 37 cm i området mellom Lofotodden og N 65° 30'
- 35 cm i området sør for N 65° 30' unntatt området innenfor 4 n. mil av grunnlinjene sør for N 62° 11,2'
- 32 cm i området innenfor 4 n. mil av grunnlinjene mellom N 62° 11,2' og Lindesnes
- 30 cm i Skagerrak.

b) Det fastsettes likt minstemål i området sør for Lofotodden unntatt i området innenfor 4. n mil sør for N 65° 30'. Dette ville da gi følgende regulering:

- 40 cm i området nord for Lofotodden
- 37 cm i området sør for Lofotodden, unntatt området innenfor 4 n. mil av grunnlinjene sør for N 65° 30'
- 35 cm i området innefor 4 n. mil av grunnlinjene mellom N 65° 30' og N 62° 11,2'
- 32 cm i området innenfor 4 n. mil av grunnlinjene mellom N 62° 11,2' og Lindesnes
- 30 cm i Skagerrak.

c) Det fastsettes forskjellig minstemål avhengig av med hvilket redskap fisket drives. Situasjonen vil da kunne bli at f.eks. i området sør for N 65° 30' vil minstemålet for fiske med trål og snurrevad - altså havfisket - bli forskjellig fra minstemålet som gjelder for fangst med andre redskaper. Dette ville da gi følgende regulering:

- 1) Fiske med samtlige redskapstyper unntatt trål og snurrevad:
- 40 cm i området nord for Lofotodden
 - 37 cm i området mellom Lofotodden og N 65° 30'
 - 35 cm i området mellom 65° 30' og N 62° 11,2'

- 32 cm i området mellom N 62° 11,2' Lindesnes
- 30 cm i området Skagerrak.

2) Fiske med trål og snurrevad:

- 40 cm i området nord for Lofotodden.
- 37 cm i området mellom Lofotodden og Lindesnes
- 30 cm i Skagerrak.

Havforskningsinstituttet har gitt følgende vurdering av disse spørsmål:

"Det er skissert tre ulike alternativer for endring av minstemålsbestemmelsene i norsk økonomisk sone (bortsett fra Skagerrak). Det første er en økning til 35 cm utenfor 4 n. mil i Nordsjøen (sør for 62° 11,2' N). Det andre er en økning til 37 cm utenfor 4 n. mil sør for 65° 30' N. Det tredje er en økning til 37 cm for trål og snurrevad sør for Lofotodden.

I Norge er det bare gjennomført et seleksjonsforsøk for sei i trål og dette ga en seleksjonsfaktor på 3,79. Det samme forsøket viste at den lengden der 25% av seien holdes tilbake i posen og som ICES anbefaler som egnet minstemål ved en gitt maskevidde, finnes ved å gange maskevidden med 3,49. Vest-Tyskland har også gjennomført seleksjonsforsøk med sei som ga en ubetydelig høyere seleksjonsfaktor.

Omregningsfaktoren 3,49 gir følgende sammenhenger mellom maskevidde og egnet minstemål: 80 mm/28 cm, 90 mm/31 cm, 100 mm/35 cm, 110 mm/38 cm, 115 mm/40 cm, 125 mm/44 cm, 135 mm/47 mm. Av dette fremgår at minstemålene i norsk sone er for lave i forhold til maskevidden bortsett fra området mellom 62° N og 64° N og at en økning til 110 mm sør for 64° N skulle tilsi at minstemålet økes til 38 cm.

Mens maskeviddeøkningen nødvendigvis vil føre til lavere innslag av småfallen fisk i fangstene, er effekten av å øke minstemålet avhengig av hvordan minstemålsbestemelsene håndheves. Det mest effektive tiltaket vil utvilsomt være stenging av felter, og dersom det legges opp til dette vil størrelsen på minstemålet være av stor betydning. Hvorvidt minstemålet er 35 cm eller 37 cm sør for 65° 30' vil f.eks. i mange tilfeller være avgjørende for om et felt kan stenges.

Det har trolig liten betydning hvorvidt minstemålet differensieres utenfor og innenfor 4 n. mil eller på redskaper. Så vidt vi vet ligger praktisk talt alle notfeltene sør for Lofotodden innenfor 4 n. mil.

Effekten av en maskeviddeøkning i norsk sone sør for 64° N er meget vanskelig å vurdere, først og fremst fordi det dreier seg om et tiltak som omfatter bare en del av bestandene. Beregningene må derfor baseres på hvor stor andel av Nordsjøbestanden som finnes i norsk økonomisk sone på de enkelte alderstrinn, og tilsvarende hvor stor del av bestanden nord for 62° N som finnes mellom 62° N og 64° N. Bortsett fra at slike anslag nødvendigvis er usikre vil forholdet kunne variere betydelig fra år til år. Videre må det gjøres forutsetninger om størrelses-sammensetning av seien på trålfeltene og denne vil også variere betydelig både fra år til år og mellom ulike årstider. En tredje faktor er innsatsen i trålfisket som har variert betydelig i de siste årene og som dessuten vil kunne påvirkes av både kvotereguleringer og maskeviddeøkning.

På grunn av disse usikkerhetsmomentene finner vi det lite hensiktsmessig å prøve å gjennomføre noen eksakt beregning av virkningene av en maskeviddeøkning. Det ble imidlertid presentert beregninger i ICES Saithe Working Group report 1982 som fortsatt har gyldighet. Disse viste

at optimal maskevidde i trål for sei ligger betydelig høyere enn dagens nivå, men at en økning fra 100 mm til 110 mm vil gi en forholdsvis liten økning i langtidsutbytte (Ca. 1% for Nordsjøen og 2% nord for 62° N). Her ble det imidlertid ikke tatt hensyn til utkast, slik at effekten nok kan være noe større. Tilsvarende beregninger for torsk, hyse og hvitting i Nordsjøen ble presentert i ICES Roundfish Working Group report 1983. Disse viser også at optimal maskevidde for torsk og hyse er betydelig høyere enn nåværende og at økning til 110 mm gir en økning i langtidsutbytte for torsk og hyse på 8-9%, og en nedgang for hvitting på ca. 12%. Når effekten er såpass liten for sei henger det sammen med at det er forholdsvis lite av 1- og 2-åringer på trålfeltene for sei.

Ved økning av maskevidden vil det vanligvis bli en kortsiktig nedgang i fangstratene og under ellers like forhold vil denne prosentvis være noe større enn den langsiktige økningen. Dette er imidlertid svært avhengig av bestandssammensetningen på det tidspunkt maskevidden økes.

Det ovenstående kan oppsummeres som følger:

En økning av maskevidden i trål i norsk sone fra 100 mm til 110 mm sør for 64° N vil isolert sett ha forholdsvis liten betydning for seifisket og beskatningen av sei.

Effekten for torsk og hyse er positiv, men ettersom maskeviddeøkningen bare gjelder norsk sone vil likevel virkningen være begrenset. Den negative effekten for hvitting har liten betydning ettersom lite av hvittingbestanden finnes i norsk sone.

Dersom maskeviddeøkningen følges opp med minstemålsøkning og håndhevelse av minstemålsbestemmelsene ved å stenge områder for fiske når innslaget av undermåls fisk i

fangstene blir for høyt, kan det være snakk om en betydelig begrensning av beskatningen av umoden sei, og dette kan få spesielt stor betydning dersom trålfisket igjen trappes opp. Minstemålet bør settes så høyt det er mulig i forhold til maskevidden, dvs. 38 cm ved 110 mm maskevidde.

Når det gjelder norsk økonomisk sone viser beregningen at både torsk, hyse og sei ville det på sikt være gunstig dersom maskevidden også sør for 64° N blir øket til 135 mm."

Fiskeridirektøren viser til vedtak i Norges Fiskarlags landsstyre og ber om at Reguleringsrådet tar opp til vurdering hvorvidt det er behov for å nedsette et nytt "seiutvalg". 11

Han ba deretter om synspunkter.

Volstad hevdet at det ikke var sei i Nordsjøen som stod i forhold til anbefalt uttak.

Jacobsen sa at det var store problemer med bestandsanslagene, og at det var liten sammenheng mellom norske og franske trålrappporter.

Han sa videre at det var klart at man de siste årene hadde vært for optimistisk. Dette hadde ført til at man ikke hadde vært i nærheten av de anbefalte kvantum, noe som vanligvis var et svært dårlig tegn. Han sa at han ikke hadde problemer med å dele fiskernes bekymring for bestanden.

Volstad oppfordret forskerne til å ta for seg et kart og konstatere at det stod plattformer på samtlige tradisjonelle seifelt.

Nakken spurte om han mente seien var der, men ikke tilgjengelig eller om seien var forsvunnet fra områdene der

det var plattformer.

Volstad svarte at han var av den oppfatning at seien var forsvunnet, for eksempel fra Statfjordfeltet som tidligere var et godt oppvekstområde.

Bakkevik sa at det ikke var nytt at seien i Nordsjøen ble kallt "papirfisk" i Reguleringsrådet. Han var enig i at det var minimalt med sei i Nordsjøen og at dette hadde konsekvenser for forskernes troverdighet.

Nakken sa at han var klar over at det var et troverdighetsproblem i forhold til sei i Nordsjøen. Han presiserte imidlertid at dette ikke kunne overføres til andre fiskeslag i Nordsjøen.

Han sa videre at andre land stod for hovedtyngden både av fiske og av de innsamlede data, og at det norske bidraget for sei var lite, mens det for torsk og hyse var svært lite. Han sa også at havforskerne hadde rimelig gode prognoser på torsk og hyse, men dårlige på sei.

Fladmark sa at han var enig i at seibestanden ikke stod i forhold til kvoten, og at spørsmålet var hva man gjorde med dette.

Han mente man ikke burde gå veien om et nytt "seiutvalg", men direkte på minstemålet. Etter hans oppfatning var et minstemål på 30 cm uhørt utfra dagens situasjon. Han sa at hvis et minstemål på 35 cm var korresponderende med 100 mm maskevidde burde dette minstemålet innføres straks.

Andersen sa at han hadde satt i "seiutvalget" og at hovedargumentet der hadde vært at hvis ikke vi fisket seien ville andre gjøre det. Han sa at argumentene for å beholde differensierte minstemål ikke var brukbare i dag. Disse ivaretok ikke ressursene.

Han foreslo derfor økning av minstemålet til 40 cm kombinert med korresponderende maskevidde.

Arctander mente at saken måtte opp i et utvalg.

Leine sa at han ikke ville forsvare et minstemål på 32 cm syd for Stadt, men han ville minne om problemet med bifangst av sei i Nordsjøen.

Han sa videre at minstemålet var en følelsesladet sak og at det ikke var like forhold langs kysten. På vestlandet forlot seien kysten når den var 7-8 hekto. Et minstemål på 40 cm ville derfor føre til full stopp i dette fiske langs vestlands-kysten.

V. J. Olsen sa at man måtte ha et øye til utviklingen innen EF.

Andersen sa at minstemålet på sei var et følelssespørsmål. Han sa videre at Reguleringsrådets oppgave var å foreta en vurdering av ressursforvaltningen, og at dette ville være et signal overfor politiske myndigheter. Han mente at man ikke kunne legge vekt på hva EF foretok seg.

V. J. Olsen sa at den ressursmessige vurderingen av seireguleringen lå i en gradvis nedtrapping av kvoten. Denne var nå redusert fra 18.000 til 13.000 tonn.

Nakken sa at hadde stor sans for Andersens forslag, men at han anså det som et slag i luften, og derfor ikke kunne støtte det. Han sa videre at forslaget kun var gjennomførbart på lang sikt, og at minstemål og kvoter burde vurderes fortløpende slik at disse kunne endres langsiktig for å komme frem til et bedre beskatningsmønster på ungfisk i Nordsjøen.

Leine sa at det var umulig å diskutere et forslag uten sam-

tidig å se til EF.

Andersen hevdet at i "seiutvalget" var de sosioøkonomiske hensyn avgjørende ved fastsettelse av någjeldende differensierte minstemål. Han sa videre at avhengigheten av småsei var mindre i dag enn først på 80 tallet, og at det derfor var riktig tidspunkt å innføre likt minstemål.

V. J. Olsen sa at eventuelle endringer i forholdene siden begynnelsen på 80 tallet ikke hadde vært vurdert, og at dette måtte gjøres før man tok stilling til en eventuell endring. Dette kunne taes opp i forbindelse med en bearbeidelse av de data man allerede hadde slik at resultatet kunne taes opp med organisasjonene.

Volstad sa man måtte se på de naturgitte forhold for sei. Han sa at fisken var vekkt, uten at den var nedfisket, og at årsaken til dette lå i det som har skjedd i Nordsjøen.

V. J. Olsen sa at det forelå flere årsaker og at problemene ikke skyldes naturen alene.

Gullestad spurte om det var noe nytt med hensyn til maskeviddeøkning som følge av flerbestandsforskningen.

Nakken svarte at ICES rapporten om flerbestandsforskning kunne tolkes i flere retninger. Han sa at hans visdom var at hvis man sparte på småfisk fikk man mer stor fisk, og at denne sparingen ville oppnåes ved økt minstemål og maskevidde.

Bjørklund hevdet at saken hadde vært oppe på gjentatte møter i Reguleringsrådet i det siste, og at han ikke var beredt til å gå inn for et konkret forslag.

Han foreslo at Fiskeridirektøren burde legge frem forslag til økt maskevidde og minstemål til neste møte.

Wold sa at det var uklokt å gå inn for 40 cm på det nåværende tidspunkt. Det ville føre til motstand fra fiskerne som ikke var forberedt på en økning nå. Han mente det var bedre å overlate til Fiskeridirektøren å foreta en utredning som burde sendes til høring.

Rasmussen sa at tidsperspektivet var urealistisk og at forslag ikke kunne være klart allerede ved neste møte.

Bolstad sa at Andersen burde trekke forslaget, ikke fordi man var uenig, men fordi det var overilt å ta stilling til dette nå. Han sa videre at han eventuelt alternativt ville foreslå at saken ble utsatt.

Andersen sa at han ikke var villig til å trekke forslaget.

Bakkevik sa at han ikke så hensikten med å fremme forslaget, men man kunne ta det opp og være ferdig med det - til neste gang det dukket opp. Han sa videre at han hadde mer sans for Bjørklunds forslag, men at tiden var for knapp til neste møte i rådet.

V. J. Olsen sa at man ikke kunne bindes av en eksakt dato.

Leine sa at det tidligste saken i praksis kunne komme opp var våren 1991.

Johansen sa at ved å gå inn for minstemål av sei på 40 cm ville en skape to fronter, uten mulighet for løsning på lang tid.

Wold hevdet at Andersens forslag i praksis innebar at maskevidden i nord kunne reduseres, i det korresponderende maskevidde ville være 115-125 mm.

Fladmark sa at han ville gå imot Andersens forslag. Han mente imidlertid at det ikke var tid til å vente til våren 1991. Han

sa videre at Fiskarlaget hadde materialet tilgjengelig og at det derfor var unødvendig med en høringsrunde.

Andersen sa at han var villig til å endre forslaget slik at kravet om økt maskevidde bortfalt, mens forslag om 40 cm minstemål ble opprettholdt, uten tidsfaktor. Men ut fra den intensjon at økning skulle skje så snart som mulig.

Bolstad sa at det var uheldig at forslaget ble tatt opp til avstemming. Han sa videre at det var ikke at forslaget manglet sympati, men at det var motvilje mot å foreta avstemming i dag. Han mente derfor at Andersens forslag burde utsettes.

V. J. Olsen sa at Andersens endrede forslag innebar en utsettelse til nærmere vurdering var foretatt. Han fremsatte deretter følgende forslag:

Reguleringsrådet gir uttrykk for at det er ønskelig å øke minstemålet på sei. Reguleringsrådet ber Fiskeridirektøren i samarbeid med Havforskningsinstituttet å gjennomgå og oppdatere det materiale som foreligger med sikte på å foreslå økning av minstemål og maskevidde.

Et enstemmig råd fant å kunne gå inn for dette forslaget.

Vedlegg 1

Tabell A. ICES-område I og II. Norske seifangster i tusen tonn rund vekt.

År	Not	Garn	Trål	Annet	Sum
1977	75,2	19,3	26,4	12,7	133,6
1978	62,9	21,1	24,3	13,9	122,2
1979	74,7	21,6	29,2	15,8	141,3
1980	61,3	21,1	31,1	15,4	128,9
1981	64,3	24,0	63,0	14,8	166,1
1982	76,4	16,7	51,0	15,6	159,7
1983	54,1	19,6	60,8	15,1	149,6
1984	36,4	23,7	79,6	13,1	152,8
1985	31,1	14,6	46,0	11,5	103,5
1986	7,9	12,3	34,7	8,3	63,2
1987	34,9	19,0	21,3	10,8	86,0
1988 ¹⁾	43,5	15,3	39,4	10,0	108,2
1989 ¹⁾	48,6	16,8	41,2	12,4	119,0

¹⁾ Foreløpige tall.

Tabell B. Seifisket sør for 62° N. ICES-området IIIA og IV. Norske seifangster i tusen tonn rund vekt.

År	Not	Garn	Trål	Annet	Sum Konsum	Bifangst ¹⁾ til oppmaling	Total
77	6,4	3,1	4,7	0,7	14,9	-	14,9
78	3,3	9,5	4,2	0,6	17,6	2,5	20,1
79	5,8	4,7	6,3	0,8	17,6	1,1	18,7
80	7,7	15,3	24,1	0,9	48,0	0,4	48,4
81	9,1	22,0	23,3	1,5	55,9	1,3	57,2
82	9,3	15,0	47,5	0,8	72,6	5,0	77,6
83	14,0	9,3	56,8	1,2	81,3	1,4	82,7
84	17,2	7,7	62,3	1,5	88,7	5,6	94,3
85	14,6	5,0	80,6	1,5	101,8	7,5	109,3
86	4,1	2,9	59,1	1,2	67,3	1,5	68,8
87	12,4	4,1	48,5	4,1	66,4	4,1	70,5
88 ²⁾	8,3	3,4	27,3	1,0	40,0	0,7	40,7
89 ²⁾	6,8	3,0	14,3	1,1	25,2	1,8	27,0

¹⁾ Kvantum til oppmaling beregnet ved Havforskningsinstituttet.

²⁾ Foreløpige tall.

Vedlegg 2

Fiskeridirektoratet
Ave
R

Norges Fiskarlag

Pir-Sentere: 7005 Trondheim
Sentralbord (07) 52 96 80
Telegr.adr: Landsfiskarlag
Telefax (07) 53 47 42

Fiskeridirektoratet

Boks 185
5001 BERGEN

23.04.1990
J.nr.0617/90
ark.,
EL/-

04900 23.04.90

fortull 405

T E L E F A X

MINSTEMÅL FOR SEI SØR FOR 62° N - ØKNING AV MASKEVIDDEN I TRÅL.

Norges Fiskarlag behandlet i landestyremøtet 17. - 21. april 1990 under sak 44/90 "Minstemål for sei sør for 62° N - økning av maskevidden i trål" og fattet følgende vedtak:

"Norges Fiskarlag behandlet bl. a. spørsmålet om en økning av minstemålet for sei sør for 62° N i sak 110/89.

Norges Fiskarlag vil vise til at gjeldende differensierte minstemål for sei er framkommet på bakgrunn av det såkalte "seiutvalgets" innstilling. Da de nye minstemålene på sei ble fastsatt, var det en forutsetning at disse skulle gjelde for en prøveperiode på tre år.

Norges Fiskarlag har tidligere (sak 159D/84) bedt Reguleringsrådet vurdere behovet for å nedsette et nytt "seiutvalg". En vil be om at dette spørsmålet blir drøftet i første møte i Reguleringsrådet på bakgrunn av bestandssituasjonen for henholdsvis den nordlige og den sørlige seibestanden"

Med hilsen
NORGES FISKARLAG

[Signature]
Ottó Gregussen

[Signature]
Elling Lorentsen

Kopi: Fylkesfiskarlag
Gruppeorganisasjoner

Vedlegg 3

MELDING FRA FISKERIDIREKTØREN
J-38-90
(J-18-90 UTGÅR)✓

FISKERIDIREKTORATET

Strandgaten 229, Postboks 185, 5002 BERGEN
Telex 42 151 · Telefax (05) 23 80 90 · Tlf. (05) 23 80 00

Bergen, 26. februar 1990
TLo/VJ

FORSKRIFT OM ENDRING AV FORSKRIFT OM REGULERING AV FISKE ETTER SEI NORD FOR N 62° 11,2' I 1990.

Ved kgl. res. av 15. februar 1990 er det med hjemmel i §§ 6 og 8 i lov av 16. juni 1972 om regulering av deltakelsen i fisket og §§ 4 og 5 i lov av 3. juni 1983 nr. 40 om saltvannsfiske m.v. bestemt:

I

I kgl. res. av 12. januar 1990 om regulering av fiske etter sei nord for N 62° 11,2' i 1990 gjøres følgende endring:

§ 5, første ledd skal lyde:

- a) Fartøy som skal delta i notfiske etter sei nord for N 62° 11,2' må ha deltatt i et slikt fiske enten nord eller sør for N 62° 11,2' i ett av årene 1987, 1988 eller 1989.

§ 5, tredje ledd (nytt) skal lyde:

- c) Fiskeridirektøren kan dispensere fra vilkåret i bokstav a) for fartøy som er kjøpt eller kontrahert i løpet av 1989.

§ 9 (nytt) skal lyde:

Bemyndigelse

Fiskeridepartementet kan oppheve eller endre denne forskrift.

§§ 9-11 blir 10-12.

II

Denne forskrift trer i kraft straks.

Etter denne endringen har forskriften følgende ordlyd:

MELDING FRA FISKERIDIREKTØREN
J-38-90
(J-18-90 UTGÅR)

FISKERIDIREKTORATET

Strandgaten 229, Postboks 185, 5002 BERGEN
Telex 42 151 · Telefax (05) 23 80 90 · Tlf. (05) 23 80 00

FORSKRIFT OM REGULERING AV FISKE ETTER SEI NORD FOR N 62° 11,2' I 1990.

Ved kgl. res. av 12. januar 1990 er det med hjemmel i §§ 6 og 8 i lov av 16. juni 1972 om regulering av deltagelsen i fisket og §§ 4 og 5 i lov av 3. juni 1983 nr. 40 om saltvannsfiske m.v. bestemt:

Kap. I GENERELLE BESTEMMELSER.

§ 1

Virkeområde

Forskriften gjelder for fiske etter sei i området nord for N 62° 11,2'.

§ 2

Gruppekvoter

Fartøy som driver fiske med not kan fiske inntil 41.000 tonn sei rund vekt.

Fartøy som driver fiske med tral kan fiske inntil 33.000 tonn sei rund vekt.

Av gruppekvoten for not kan inntil 13.000 tonn fiskes i perioden frem til 19. juli 1990.

Fiskeridirektøren kan stoppe fisket nar kvotene er beregnet oppfisket.

§ 3

Bifangst

Nar fisket er stoppet etter § 2 er det forbudt a ha større bifangst av sei ved fiske etter andre fiskeslag enn 10% regnet i rund vekt av hele fangsten i hver landing.

§ 4

Refordeling

Fiskeridepartementet kan refordele gruppekvotene etter 15. september 1990, dersom utviklingen i fisket tilsier dette.

Kap. II NOTFISKE.

§ 5

Deltakelseskriterier

- a) Fartøy som skal delta i notfisket etter sei nord for N 62° 11,2' må ha deltatt i et slikt fiske enten nord eller sør for N 62° 11,2' i ett av årene 1987, 1988 eller 1989.
- b) Fartøy som skal delta i notfisket må ha eget notbruk og være bemannet og utrustet for seinotfiske.
- c) Fiskeridirektøren kan dispensere fra vilkåret i bokstav a) for fartøy som er kjøpt eller kontrahert i løpet av 1989.

§ 6

Differensierte maksimalkvoter

Fartøy som driver fiske etter sei med not kan i 1990 maksimalt fiske følgende kvoter:

Fartøy under 15 meter,	300 tonn rund vekt.
Fartøy 15 - 17,99 meter,	450 tonn rund vekt.
Fartøy 18 - 20,99 meter,	600 tonn rund vekt.
Fartøy 21 - 23,99 meter,	850 tonn rund vekt.
Fartøy 24 meter og over,	1100 tonn rund vekt.

§ 7

Hjelpefartøy

Kvanta som overføres til hjelpefartøy skal regnes av notfartøyets maksimalkvote.

Kap. III TRALFISKE

§ 8

Kvoter

1. Fartøy med torsketraltillatelse, jfr. § 3-1 i forskrift av 12. desember 1986 om tildeling av tillatelse til å drive fiske med trål, kan samlet fiske inntil 30.000 tonn sei rund vekt med trål nord for N 62° 11,2'.
2. Fartøy med nordsjøtråltillatelse, jfr. § 5-1 i forskrift av 12. desember 1986 om tildeling av tillatelse til å drive fiske med tral, kan samlet fiske inntil 3.000 tonn sei rund vekt med trål i området mellom N 62° 11,2' og N 65°.

MELDING FRA FISKERIDIREKTØREN
J-38-90
(J-18-90 UTGÅR)

FISKERIDIREKTORATET

Strandgaten 229, Postboks 185, 5002 BERGEN
Telex 42 151 · Telefaks (05) 23 80 90 · Tlf. (05) 23 80 00

§ 9
Bemyndigelse

Fiskeridepartementet kan oppheve eller endre denne forskrift.

Kap. IV GJENNOMFØRING

§ 10
Utfyllende bestemmelser

Fiskeridirektøren kan gi nærmere forskrifter om gjennomføring og utfylling av reglene i denne forskrift.

§ 11
Straffebestemmelse

Forsettlig eller uaktsom overtredelse av denne forskrift straffes etter bestemmelsene i lov av 3. juni 1983 nr. 40 om saltvannsfiske m.v.

§ 12
Ikraftttredelse

Denne forskrift trer i kraft straks og gjelder til og med 31. desember 1990.

Makrellfiskeriene.

Olsen viste til saksdokumentene der det heter:

//
1. FISKET I 1989

I 1989 hadde Noreg ein disponibel totalkvote på 137.200 tonn. Totalkvoten var fordelt med 75.570 tonn i Norges økonomiske sone (NØS) nord for 62 graden, 10.630 tonn i Færøysona, 31.800 tonn mellom 59 og 62 grader nordleg breidde i Nordsjøen (3.500 kunne fiskast sør for 59 graden i kystfisket) og 19.200 tonn vest av 4 grader vestleg lengde. 45.000 tonn av kvantumet i NØS nord for 62 graden kunne fiskast i Nordsjøen mellom 59 og 62 graden. 15.000 tonn av kvoten vest av 4 graden kunne fiskast i ICES IVA nord for 59 graden.

I fiskeriavtalen mellom EF og Noreg for 1989 hadde EF for første gong bunde seg opp i høve til ein fastlagd totalkvote for makrellfisket vest av dei britiske øyane. Implisitt vedgår altså EF frå og med 1989 at vestleg og nordleg makrell tilhøyrer same bestanden. Dette må kunna kallast eit viktig steg i retning av det norske synet gjennom mange år: "Vestleg" makrell er ein felles bestand mellom EF og Noreg og bør forvaltast av dei to partane i fellesskap.

Kystflåten kunne fiska tilnærma fritt, dvs. at fisket sør for 62-graden vart regulert med ein turkvote på 40 tonn og ein maksimalkvote lik fartøyskvoten til det minste fartøyet i 70-90 fot gruppa. Med bakgrunn i den reduserte totalkvoten i høve til 1988 og kystflåten sitt fangstkvantum i 1988, vart det stipulert ei fangstmengde på 12.000 tonn for kystflåten. Denne avsetninga heldt ikkje; det vart fiska om lag 17.000 tonn. Årsakene til dette var m.a.:

-Det tradisjonelle fisket på kysten sør for 62 graden var rimeleg bra.

-Ringnotfartøya under 70 fot hadde eit svært godt fiske (nesten 11.000 tonn) med store fangstar pr.fartøy.

Godt tilgjenge i området nord for 62-graden og inga avgrensing i fisket i dette området medverka til dette.

Totalt vart kystflåten statistikkavrekna med over 6.000 tonn i området nord for 62 graden.

Det vart avsett ein gruppekvote på 2.000 tonn til trålarane. Det vart sett ein turkvote på 50 tonn. Fisket vart stoppa i midten av august. Trålarane fiska 2.500 tonn.

I området nord for 62 grader nordleg breidde vart ringnotflåten over 70 fot tildelt ein gruppekvote på 41.200 tonn (Færøykvoten og kvoten i NØS nord for 62 graden eksklusiv dei 45.000 tonna som kunne overførast sørover) til eit "fritt" fiske avgrensa med ein turkvote på 350 tonn. Det frie fisket nord for 62-graden vart stogga 18.august då kvoten var oppfiska. Det frie fisket utvikla seg i stor grad til eit oppmalingsfiske.

I det fartøykvoteregulerte fisket hadde ringnotflåten over 70 fot ein kvote på 82.000 tonn som i utgangspunktet var fordelt med 62.800 tonn i Nordsjøen mellom 59 og 62 grader vestleg lengde, 15.000 tonn mellom 4 grader vestleg og 1 grad austleg lengde i ICES IVA nord for 59-graden, og 4.200 tonn vest av 4 grader vestleg lengde. Endring av føresegna medførte at dei 15.000 tonna kunne fiskast i heile ICES IVA nord for 59 graden. Det fartøykvoteregulerte fisket føregjekk først nord for 62 grader nord; mot slutten av august hadde fisket i all hovudtyngd flytt sør for 62 graden. I området aust for 4 grader vestleg lengde vart fisket stoppa 30. oktober, og det vart sett sluttstrek for makrellfisket 28.november med stopp i fisket vest av 4 graden.

Som 1988 stod makrellen i 1989 i større mengder i nordlege område enn det som har vore vanleg tidlegare, sjølv om oppfiska kvantum i området nord for 62 graden vart redusert til om lag 62.000 tonn mot 86.000 tonn i 1988. Fisket nord for 62 graden var altså så godt at bindingane i internasjonale avtalar ikkje var til hindring for det praktiske fisket. Særskilt for 1989 var den sterke austlege utbreiinga av makrellen i nordlege Nordsjøen. Behovet for å fiska i EF-sona var mest eliminert i 1989. Dette understrekar i høg grad den norske oppfatninga at vestleg makrell er ein felles bestand mellom EF og Noreg. Utbreiingsmønsteret og stor fleksibilitet m.o.t. overføringar mellom område reduserte sannsynlegvis både feilrapporteringa nord-sør over 62-graden og aust-vest over 4 grader vestleg lengde.

Ordninga med ei særskild regulering av stor makrell over 600 gram (G-6) vart vidareført i 1989. Etter tilråding frå ei arbeidsgruppe med mandat å evaluera ordninga, vart det fastsett ein avrekningsfaktor på 2,5. Altså kunne maksimalt 40 prosent av fartøykvoten leverast som G-6 makrell. Ein har inntrykk av at denne reguleringsforma har vunne brei aksept. Skal ordninga fungera etter intensjonane, trengst det utvida handheving og kontrol

Totalfangsten av makrell i 1989 var om lag 142.000 tonn.

2. GENERELT OM REGULERINGA FOR 1990.

Gyttestamma i Nordsjøen vart sommaren 1989 berekna til 50.000 tonn, så denne stamma er framleis svak og treng sterkt vern. Fisket sør for 59 graden er difor også for 1990 avgrensa til eit kystfiske på 9.500 tonn fordelt med 6.000 tonn til EF og 3.500 tonn til Noreg.

Det lukkast ikkje å koma fram til ein avtale med EF om fellesforvaltning basert på sonetilhøyring. Utbreiinga av makrell dei siste åra har gjort det umogleg for EF å hevda at vestleg makrell er ein eksklusiv EF bestand. Dei ulike elementa i makrellarrangementet er trekt langt i retning av ei fellesforvaltning med grunnlag i sonetilhøyring. Sannsynlegvis har intern usemje mellom medlemsstatane gjort det vanskeleg for EF å akseptera ei formell og avtalefesta fellesforvaltning. Men ein fekk på norsk side gjennomslag for det norske synet at ein større del av den totale makrellkvoten bør tilfalla Noreg. Avtalen for 1990 inneber såleis ein viss relativ auke av dei norske kvotane. Dette gjeld både i høve til totalkvoten for alle områda og norsk kvote i Norskehavet som relativ del av totalkvoten for Norskehavet og det vestlege området.

EF-avtalen for 1990 inneber ein bruttokvote på 349.200 tonn til EF i dei vestlege områda (ICES Vb ef, VI, VII, VIIIA b d e, XII og XIV), og av dette har EF ein disponibel kvote på 330.750 tonn (etter overføringar til Noreg og Færøyane).

I medhald av EF-avtalen er den norske kvoten nord for 62 graden 111.670 tonn. Til fråtrekk kjem ein kvote på 15.430 tonn til EF og 3.000 tonn til Færøyane. Dette gjev Noreg 93.240 tonn til disposisjon i NØS nord for 62 graden. I lag med den norske kvoten på 10.630 tonn i Færøysona gjev dette Noreg 103.870 tonn i områda nord for 62 grader nordleg breidde.

Også i EF-avtalen for 1990 er det innebygd ein fleksibilitet nord/sør ved at Noreg kan fiska 45.000 tonn av kvoten i NØS nord for 62 graden i ICES IVA i Nordsjøen mellom 59 og 62 grader nord. EF har vedteke å overføra austover delar av sin kvote vest av 4 graden. Difor kan Noreg fiska 13.200 tonn, heile kvoten vest av 4 grader vest, i Nordsjøen nord for 59 graden.

EF-avtalen fastset ein TAC på 45.200 tonn for Nordsjø-området. Dette gjev Noreg 30.100 tonn. Etter overføringar til tredjeland har Noreg 29.200 tonn til disposisjon sør for 62 grader nordleg breiddde.

Ved full utnytting av fleksibiliteten i EF-avtalen har ein følgjande kvotefordeling på område: 58.870 tonn må fiskast nord for 62 graden. Maksimalt kan 87.400 tonn fiskast i Nordsjøen mellom 59 og 62 grader nord. Av dette kan kystgruppa maksimalt fiska 3.500 tonn sør 59 grader nord i Nordsjøen.

Totalt for alle områda har Noreg 146.270 tonn til disposisjon.

3. FORDELING PÅ DEI EINSKILDE FARTØY-GRUPPENE.

3.1. Kystflåten

Som tidlegare nemnt vart avsetninga på 12.000 til kystflåten i 1989 for knapp. Den store fangstkapasiteten til ringnotfartøya

under 70 fot er eit sentralt element i denne samanhengen. Etter Fiskeridirektøren si oppfatning er det naudsynt med reguleringstiltak som tek omsyn til at kystgruppa omfattar ei reidskapsgruppe med stort fangstpotensiale.

Norges Fiskarlag (N.F.) går inn for at det vert stipulert eit fangstkvantum på 15.000 tonn totalt til kystflåten. Vidare vert det føreslått at denne avetninga skal fordelast med 12.000 tonn sør for 62 graden og 3.000 tonn nord for 62 graden. Etter forslaget vert kvart fartøy regulert med ein maksimalkvote på 600 tonn, herav må minimum 150 tonn fiskast nord for 62 graden.

Fiskeridirektøren deler N.F. si vurdering om at kystgruppa vil visa større interesse enn tidlegare for makrellfisket. På den bakgrunn synest N.F. sitt forslag til totalkvote for kystgruppa å vera noko knapt. Tek ein utgangspunkt i 1989-fisket vil forslaget om ein maksimalkvote på 600 tonn maksimalt kunna gje ein reguleringseffekt på 2.500 tonn. I 1989 ville då totalfangsten til kystgruppa vore i underkant av 15.000 tonn. Dersom 1990-sesongen utviklar seg tilnærma likt fjoråret, ville likevel ei avsetning på 15.000 tonn så vidt vera tilstrekkeleg. Med ei større interesse for makrell i 1990, vil 15.000 tonn lett verta for knapt. Ei eventuell "underutnytting" av avsetninga vil utan vanskar kunna refordelast på andre fartøygrupper.

På norsk side har det i seinare år vorte arbeidd sterkt i høve til EF for ei fellesforvaltning av makrell. Ein har også oppnådd større fleksibilitet i makrell-arrangementet. På sikt er ei fellesforvaltning av den vestlege makrellen målet. I ein slik situasjon finn Fiskeridirektøren ikkje å kunna gå inn for reguleringstiltak som skapar nye grenser for einskilde fartøygrupper og meir byråkrati for salsorganisasjonane. Av ovafor nemnde grunnar går Fiskeridirektøren mot at kystavsetninga skal delast i ein nordleg og ein sørleg komponent.

Fiskeridirektøren føreslår at det vert avsett 18.000 tonn til kystgruppa. Det vert sett ein maksimalkvote på 600 tonn pr. fartøy.

3.2. Trålarane

Norges Fiskarlag går inn for at det vert fastsett ein gruppekvote på 2.000 tonn, og at fisket vert regulert med ein turkvote på 50 tonn og ein maksimalkvote på 180 tonn pr. fartøy.

Sidan 1988 har trålarane utnytta gruppekvoten fullt ut. Fiskeridirektøren kjenner til at trålargruppa gjer krav på større del av makrellen. Før 1986 hadde ikkje trålgruppa eigen gruppekvote, men kunna fiska innafor kystavsetninga. Trålargruppa leverte likevel ikkje store mengder makrell; fram til 1983 var trålkvantumet svært lite. I 1984 og 1985

leverte trålarane eit lite kvantum makrell. I reguleringa for 1986 vart det sett ein gruppekvote på 1.000 tonn. Også i 1987 vart trålarane tildelte ein gruppekvote på 1.000 tonn. Både i 1986 og 1987 utgjorde trålfangstane samla eit lite kvantum. Frå 1988 har trålarane vist større interesse for makrell. På bakgrunn av at gruppekvoten på 1.000 tonn vart meir enn fullt utnytta, vart gruppekvoten i 1989 heva til 2.000 tonn. Gjennom tildeling av eigen gruppekvote og seinare auke av denne, har det altså vorte teke omsyn til at makrell synest å vera meir interessann enn tidlegare for trålarane. Det er difor Fiskeridirektøren si vurdering at makrell-reguleringane dei seinare åra i rimeleg grad har ivareteke trålgruppa sine interesser.

Fiskeridirektøren foreslår at trålargruppa i 1990 vert tildelt ein gruppekvote på 2.000 tonn i Nordsjøen mellom 59 og 62 grader nordleg breidde. Fisket vert foreslått regulert med ein turkvote på 50 tonn og ein maksimalkvote på 180 tonn pr.fartøy.

3.3. Ringnotfartøya

Denne fartøygruppa er samansett av dei konsesjonspliktige ringnotfartøya over 90 fot og ringnotfartøy mellom 70 og 90 fot som oppfyller deltakingskriteria. Med utgangspunkt i kvoteforslaga ovafor vil det i 1990 stå att 126.270 tonn til ringnotflåten.

4. REGULERINGA AV RINGNOTFARTØY OVER 70 FOT I 1990

4.1. Deltakingskriterium

Fiskeridirektøren vil foreslå at same kriteria som tidlegare skal gjelda for deltaking:

1. Konsesjonspliktige ringnotfartøy over 90 fot
2. Fartøy mellom 70 og 90 fot (SUK) som har delteke i havmakrellfisket i ein av dei tre siste sesongane, dvs. åra 1987-1989. For 1990 er det 8 fartøy som tilfredsstillar dette kriteriet.

4.2. Reguleringsmodell

Tidlegare har forslag om å fartøykvoteregulera heile makrellfisket vorte avvist fordi avgrensa tilgjenge i tid nord for 62 grader nordleg breidde ville kunna medføra at denne kvoten ikkje ville verta teken. Difor har fisket nord for 62 graden tidlegare

vorte regulert som eit fritt fiske innafor ein fastsett del av gruppekvoten.

I dei siste åra har makrellen hatt ei sterkare nordaustleg/austleg utbreiing enn tidlegare. I EF-avtalen for 1990 er fleksibiliteten aust/vest, i høve til 4 grader vestleg lengde, større enn før. Også tolkinga av EF-avtalen har fjerna mykje av grense-hindringane i praksis. Alle dei ovafor nemnde momenta gjer det mindre "risikabelt" å fartøykvoteregulera også fisket nord for 62 graden. Dette gjeld både i høve til "fiskbarhet" og våre internasjonale forpliktingar. Norges Fiskarlag går inn for at heile fisket vert fartøykvoteregulert, men med separate fartøykvotar i områda nord og sør for 62 graden. Fiskeridirektøren er også av den oppfatning at separate fartøykvotar i desse to områda er det mest føremålstenleg både i høve til nasjonale reguleringar og internasjonale avtalar.

Fiskeridirektøren foreslår at fisket nord for 62 grader nordleg breidde vert avvikla som eit fartøykvoteregulert fiske innafor ei minimumsramme på 58.870 tonn.

Ringnotfisket kan halda fram nord for 62 graden utover 58.870 tonn inntil maksimalt 103.870 tonn. Eventuelt fiske utover dei einskilde fartøykvotane nord for 62 graden skal bokførast på fartøykvotane sør for 62 graden.

Fiskeridirektøren foreslår vidare at fisket mellom 59 og 62 grader nordleg breidde vert avvikla innafor ein del-gruppekvote på 67.400 tonn.

Inntil 13.200 tonn av del-gruppekvoten på 67.400 tonn kan fiskast i området vest av 4 grader vest. Eit eventuelt fiske her vert avrekna i høve til fartøykvotane mellom 59 og 62 grader i Nordsjøen.

Fartøykvotane vert fordelte etter "Universalnøkkelen".

Fisket vert stogga i dei einskilde områda når kvoten for kvart område er berekna oppfiska eller når totalkvoten er teken.

4.3. Regulering av fisket etter stor makrell

Frå og med 1988 har det vore iverksett ei særskild regulering av fisket etter stor makrell. Denne reguleringa har vore utforma slik at berre ein bestemt maksimal del av fartøykvoten kunne leverast som stor makrell over 600 gram. Dersom eit fartøy leverte denne maksimaldelen, var fartøykvoten å sjå som oppfiska. Maksimalprosenten har vore fastsett på grunnlag av statistisk fangstmateriale og havforskarane sine vurderingar. Føremålet med ordninga har vore å hindra dumping av liten makrell med lågare marknadspris.

Fiskeridirektøren nedsette vinteren 1989 ei arbeidsgruppe med

mandat å evaluera 1988-reguleringa og eventuelt føreslå reguleringstiltak for 1989. Arbeidsgruppa som var breitt samansett med medlemmer frå Norges Fiskarlag, Norges Sildesalgslag, Havforskningsinstituttet og Fiskeridirektoratet, leverte innstillinga si i juni 1989. Arbeidsgruppa tilrådde at ordninga skulle vidareførast i 1989, men det vart samstundes peikt på at grundig kontroll frå ulike instansar er ein føresetnad for at reguleringa skal kunna verka. Det var arbeidsgruppa sitt inntrykk at ordninga ikkje hadde vore kontrollert i særleg grad i 1988.

Det synest å vera semje både i næring og forvaltning om at ordninga i prinsippet vert vidareført i 1990. Ein har dessverre inntrykk av at ordninga heller ikkje i 1989 vart kontrollert på ein tilfredsstillande måte. Det er såleis vanskeleg å evaluera om reguleringa fullt ut har fungert i pakt med intensjonane.

Arbeidet med å samla inn grunnlagsmateriale for å kunna fastsetja den best tilpassa maksimalprosenten pågår no. Etter bearbeiding av dette materialet, vil resultatet bli sendt Norges Fiskarlag til uttale. Fiskeridirektøren vil i god tid før fisket startar, føresegningsfesta maksimalprosenten.

Fiskeridirektøren føreslår at ordninga med ei særskild regulering av stor makrell held fram i 1990.

5. OPNING-REFORDELING

5.1. Opning

Norges Fiskarlag tilrår at fisket vert opna så tidleg som mogleg.

I 1989 vart fisket nord for 62 graden opna 3.juli, medan 14.august vart sett som siste opningsdato for fisket mellom 59 og 62 grader i Nordsjøen.

Etter Fiskeridirektøren sitt syn er det ikkje føremålstenleg med ein sams opningsdato for alle områda. Tilgjenget varierer i tid i dei ulike områda. Difor bør fiskeinnsatsen konsentrerast til dei områda der tilgjenget er optimalt.

Fiskeridirektøren føreslår at fisket nord for 62 grader nord vert opna 2.juli.

Fiskeridirektøren føreslår 13.august som siste opningsdato for fisket i Nordsjøen mellom 59 og 62 grader nordleg breidde.

Fiskeridirektøren føreslår at trålfisket i Nordsjøen mellom 59 og 62 grader nord vert opna samstundes som fisket nord for 62 graden , m.a.o. 2.juli.

5.2. Refordeling.

Norges Fiskarlag foreslår at 20. august vert sett som siste startdato for fartøy som ønskjer å delta i fisket nord for 62 graden, slik at fartøykvotane til ikkje-deltakande fartøy kan refordelast på dei aktive fartøya. For det øvrige makrell-fisket vert 1. oktober foreslått som siste startdato. Fartøykvotane vert foreslått oppheva 1. desember.

Målsetjinga med siste startdato i makrell-fisket har vore å å få ei oversikt over ikkje-deltakande fartøy, slik at desse ikkje opptek kvotar dei sjølve ikkje vil koma til å fiska. Ringnotfartøy som av ulike grunnar ikkje har fått begynt fisket innan siste startdato, men som har gjort det klart at dei ønskjer å delta frå eit seinare tidspunkt, har som andre fartøy fått høve til å fiska fram til siste refordelingsdato. Ei slik praktisering tener etter Fiskeridirektøren si vurdering to føremål: fartøykvotane skal stå tilgjengeleg for dei einskilte fartøya lengst mogleg, og det gjev grunnlag for eventuell justering av fartøykvotane. Fiskeridirektøren foreslår at ordninga med siste startdato vert praktisert slik som i føregåande år, slik at også i 1990 kan Fiskeridirektøren dispensera frå reglane om siste startdato.

For å sikra at totalkvoten nord for 62-graden vert teken, vil Fiskeridirektøren foreslå at ringnotfisket i nord i utgangspunktet vert overregulert i rimeleg grad og fisket i sør vert tilsvarande underregulert. På slutten av sesongen kan det så føretakast ei endeleg justering. For å sikra at områdekvoten nord for 62 graden vert oppfiska, er det etter Fiskeridirektøren si meining føremålstenleg at det kan iverksetjast særskilde reguleringstiltak.

Fiskeridirektøren vil foreslå at etter 20. august kan Fiskeridirektøren iverksetja særskilde reguleringstiltak for å sikra at områdekvoten nord for 62 graden vert oppfiska.

Fiskeridirektøren foreslår 20. august som siste startdato for fartøy som ønskjer å delta i fisket nord for 62 graden.

Fiskeridirektøren foreslår 1. oktober som siste startdato for fisket sør for 62 graden.

Norges Fiskarlag foreslår at fartøykvotane skal vera garanterte fram til 1. desember for deretter å verta oppheva eller refordelt.

Etter Fiskeridirektøren sitt syn vil garanterte fartøykvotar måtta koplust saman med ei så streng regulering at avviklinga av fisket mot slutten vert meir komplisert enn før. I seinare år har det også vist seg at mest heile flåten deltek. Ei passeleg stram regulering medfører då at ein kan sleppa å avvikla eit fiske på restkvoten, noko som er enkelt og oversiktleg for alle involverte partar.

Skulle det verta naudsynt å arrangera eit særskilt fiske på restkvoten, er det viktig at dette kan førebuast på beste måte og i god tid innan reguleringåret. Fiskeridirektøren vil difor føreslå at etter ein bestemt dato noko tidlegare enn 1. desember kan Fiskeridirektøren iverksetja eit særskilt fiske på restkvoten.

Fiskeridirektøren føreslår at det ikkje vert innført garanterte fartøykvotar, dvs. at fisket i eitt/ fleire/alle områda kan stogkast nar kvoten for området er oppfiska, sjølv om dei individuelle fartøykvotane ikkje er fullt utnytta.

Fiskeridirektøren vil føreslå at dersom det viser seg naudsynt for å sikra at totalkvoten vert teken, kan alle fartøykvotar og gruppekvoten for trålarar opphevast etter 15. november, slik at det kan avviklast eit fiske på restkvoten som Fiskeridirektøren vert gjeven fullmakt til å regulera på best føremålstenlege måte.

6. KONSUMKRAV

1987 var det siste året med konsumkrav. Kravet omfatta fisket i Nordsjøen og vest av 4 grader vest, medan det for fisket nord for 62 grader nord ikkje galdt konsumkrav.

Gode marknadsforhold for konsummakrell har gjort at ein dei to siste åra har valt å ikkje setja konsumkrav i det heile teke. I 1988 vart over 100.000 tonn levert til konsum, medan 94.000 tonn levert frå norske fiskarar gjekk til konsum i 1989. Totalfangsten av makrell var om lag 20.000 tonn større i 1988 enn i 1989.

Også for 1990 synest marknadsutsiktene for konsummakrell gode. I følgje Norges Sildesalgslag er det ikkje avsetningsproblem for konsum-makrell.

Dersom konsumkravet vert innført for same områda som i 1987, vil den føreslåtte reguleringsmodellen binda 67.400 tonn til konsum for ringnotfartøya over 70 fot. Det kan slå ut uheldig for den praktiske gjennomføringa av fisket at eit så stort kvantum er omfatta av konsumkrav. Ein går ut frå at den føreslåtte fartøykvotereguleringa nord for 62 graden vil ha som konsekvens at ein større del enn før av fangstane frå dette området vil gå til konsum. På bakgrunn av ovafor nemnde vil Fiskeridirektøren føreslå at det ikkje vert sett konsumkrav.

7. OPPSUMMERING AV FORSLAGA TIL REGULERINGSOPPLEGG.

-Det vert avsett 18.000 tonn til kystgruppa.

-Kystfartøva vert regulerte med ein maksimalkvote på 600 tonn.

-Det vert avsett ein gruppekvote på 2.000 tonn til trålarane i Nordsjøen mellom 59 og 62 grader nord. Trålarane vert regulerte med ein turkvote på 50 tonn og ein maksimalkvote på 180 tonn.

-Konsesjonspliktige ringnotfartøy over 90 fot og ringnotfartøy mellom 70 og 90 fot som har delteke i havmakrellfisket i eitt av åra 1987-1989 kan delta i ringnotfisket i 1990.

-Ringnotfisket i området nord for 62 grader nord vert avvikla som eit fartøykvoteregulert fiske innafor ei minimumsramme på 58.870 tonn og maksimumsramme på 103.870 tonn.

-Dersom det vert fiska utover dei einskilde fartøykvotane i området nord for 62 graden, skal dette avreknast mot fartøykvotane i området mellom 59 og 62 grader.

-Ringnotfisket i området nord for 62 graden vert i utgangspunktet regulert med ei rimeleg stor overfordeling og ei tilsvarende underfordeling sør for 62 graden. På slutten av sesongen kan det sa føretakast ei endeleg justering.

-Ringnotfisket i Nordsjøen mellom 59 og 62 grader nord vert avvikla som eit fartøykvoteregulert fiske innafor ein deltotalkvote på 67.400 tonn.

-Inntil 13.200 tonn av del-totalkvoten på 67.400 tonn kan fiskast i området vest av 4 grader vestleg lengde.

-Inntil 45.000 tonn av gruppekvoten for Nordsjøen mellom 59 og 62 grader kan fiskast nord for 62 graden.

-Fartøykvotane vert fordelte etter "Universalnøkkelen".

-Fisket vert stoppa i dei einskilde områda når kvoten for kvart område er berekna oppfiska eller når totalkvoten er teken.

-Fiskeridirektøren føreslår at ordninga med ei særskild regulering av fisket etter stor makrell skal halda fram i 1989.

-Fiskeridirektøren føreslår at ringnotfisket nord for 62 grader nord vert opna 2.juli.

-Trålfisket mellom 59 og 62 grader nord i Nordsjøen vert opna 2.juli.

-13.august vert sett som siste opningsdato for ringnotfisket mellom 59 og 62 grader nord.

-Etter 20.august kan Fiskeridirektøren iverksetja særskilde reguleringstiltak for ringnotfisket nord for 62 graden for å sikra at områdekvoten vert teken.

-I ringnotfisket nord for 62 graden vert 20.august sett som siste startdato.

-I det øvrige ringnotfisket vert 1.oktober sett som siste startdato.

-Fiskeridirektøren kan dispensera frå reglane om siste startdato.

-Fartøykvotane for ringnotfartøy og gruppekvoten for trålarar kan verta oppheva etter 15.november.

-Fiskeridirektøren vert gjeven fullmakt til å avvikla fisket på ein eventuell restkvote.

-Det vert ikkje sett konsumkrav. "

Fladmark spurte om nordsjømakrellbestandens forfatning og om denne bestanden holder seg adskilt fra den øvrige makrell i Nordsjøen.

Bakken sa at det er to adskilte bestander. I Nordsjøen ble nordsjømakrellbestanden i 1989 og 1990 beregnet til 40-50.000 tonn. Styrkeforholdet mellom bestandene (40-50.000 tonn : 1 million) vanskeliggjør bestandsberegningene.

Nakken påpekte at Nordsjøen en gang var et viktig gyteområde og selv om bestandene blander seg må vi forsøke å skjerme den delen som gyter sentralt i Nordsjøen og det er hovedområdet sør for 59° N.

Bolstad sa at det i fjor var en underdekning av konsummakrell pga. reguleringsmåten. Et forholdsvis stort kvantum ble fisket til oppmaling nord for 62° N.

Leine mente at fremstillingen i saksdokumentene var misvisende når det der heter at det frie fisket i nord utviklet seg i stor grad til et oppmalingsfiske. Totalt ble det i 1989 fisket 55.000 tonn nord for 62° N hvorav 23.000 tonn gikk til konsum.

Olsen sa at nødvendigheten av kvotefordeling på område i henhold til EF-avtalen neppe gav mulighet til å få alt frem til konsum.

3. Fordeling på de enkelte fartøygrupper.

3.1. Kystflåten.

Bakkevik viste til Norges Fiskarlags's forslag om en stipulert avsetning på 15.000 tonn til kystflåten med en maksimalkvote på 600 tonn. Han sa det var kommet negative reaksjoner på for-

slaget om en maksimalkvote på 600 tonn og sa at han var villig til å vurdere å heve denne til 700 tonn. Han viste til saksdokumentet hvor det heter at "med utgangspunkt i 1989-fisket vil en maksimalkvote på 600 tonn maksimalt kunne gi en regulerings-effekt på 2.500 tonn", og spurte om grunnlaget for beregningen.

Thorvik svarte at i 1989 var det 6 fartøy i kystgruppen som fisket over 600 tonn. Summen av det kvantum det enkelte fartøy fisket over 600 tonn utgjorde 2.500 tonn som i saksdokumentene er nevnt som den beregnede regulerings-effekt.

Leine sa at fartøy under 70 fot i 1989 leverte 40.000 hl til mel/olje. Han trodde at denne type levering ville falle bort og mente at 15.000 tonn i avsetning var tilstrekkelig.

Olsen sa at en ikke måtte sette konsumavsetningen for lavt. Et eventuelt restkvantum i kystgruppen vil kunne omdisponeres senere til ringnotflåten. Han mente at 18.000 tonn var en nøktern avsetning. Han hadde imidlertid forståelse for å kunne lette max kvoten noe, eksempelvis opp til 700 tonn.

Leine fryktet at en eventuell omdisponering fra kyst til ringnot ville skje på et for sent tidspunkt i sesongen.

Gullestad viste til at det hadde vært refordeling i alle år og at dette ikke var noe problem. Kystfisket er slutt lenge før den aktuelle refordelingsdato for ringnot. Ellers viste han til at 600 tonn i maksimalkvote til fartøy i kystgruppen harmonerte godt med de beregnede fartøykvoter til fartøy i gruppen mellom 70-90 fot.

Bakkevik sa at sammenlikningen med 70-90 fots gruppen også var Norges Fiskarlag's begrunnelse for 600 tonn. Han mente

imidlertid at en maksimumkvote på 600 tonn var en restriktiv kvote, sett i forholdt til disse fartøyenes fiskeadgang tidligere år og at en ikke burde gå lavere enn til 700 tonn i år som et første skritt.

Han mente og at en kystavsetning på 15.000 tonn normalt var et rommelig tall.

Gullestad minnet om at kystavsetningen var et stipulert kvantum og at fisket ikke ble stoppet selv om det avsatte kvantum ble overskredet. En eventuell restkvote i kystgruppen kan bli refordelt til ringnot i midten av oktober.

Leine sa at nybygg over 70 fot kunne fiske langt til havs og var i realiteten nesten like effektiv som de konsesjonspliktige ringnotfartøy.

Olsen sa at dersom vi setter kystavsetningen lavere enn det reelle fisket så blir det et tilsvarende overfiske.

Leine understreket at Norges Fiskarlag også ville unngå et overfiske, men at faren for et visst overfiske likevel burde tales.

Fladmark viste til at det i dag er fri adgang for fartøy under 70 fot å komme inn i fisket. Det er et stort fangstpotensiale i denne gruppen og et for stort fangstpotensiale totalt. Staten kjøper ut ved kondemnering, samtidig som det ukontrollert strømmer en ny gruppe inn. Han mente dette tilsa at en var forsiktig i totalavsetningen for denne gruppen.

Olsen svarte at forsiktigheten på det område Fladmark påpekte ligger i maksimumkvotens størrelse, og ikke i størrelsen på den stipulerte kystavsetningen. Vi bør forsøke å unngå et

overfiske i utgangspunktet og bør derfor legge oss på 18.000 tonn.

Fiskeridirektørens forslag om en avsetning på 18.000 tonn til kystgruppen fikk 5 stemmer (Olsen, Rasmussen, Nakken, Andersen og Eggereidet). De øvrige 7 representanter stemte for forslaget om en avsetning på 15.000 tonn. (Johansen, Leine, Bakkevik, Wold, Bjørklund, Fladmark og Bolstad).

Olsen svarte at med 15.000 tonn til kyst var det ikke rom for 700 tonn i maksimalkvote og foreslo 600 tonn.

Fiskeridirektørens forslag om en maksimalkvote på 600 tonn pr. fartøy fikk 8 stemmer (Olsen, Rasmussen, Nakken, Bjørklund, Andersen, Fladmark, Bolstad og Eggereidet). De øvrige representanter (Johansen, Leine, Bakkevik og Wold stemte for forslaget om en maksimalkvote på 700 tonn.

3.2. Trålerne.

Bakkevik foreslo at maksimalkvoten til trålerne ble hevet til 200 tonn pr. fartøy.

Det var enighet i Reguleringsrådet om Fiskeridirektørens forslag til regulering av trålerne med ovennevnte endring.

4. Regulering av ringnotfartøy over 70 fot.

4.1. Deltakelseskriterium.

Bakkevik viste til vedtak i Norges Fiskarlag's Landsstyre hvor det heter:

"Norges Fiskarlag vil igjen vise til tidligere krav om at

gruppen ringnotfartøy mellom 70 og 90 fot skal holdes på samme antall som i 1985. På nytt vil vi be om at Fiskeridirektøren utlyser ledige tillatelser innenfor rammen II. Han foreslo at Reguleringsrådet gjorde vedtak i samsvar med forslaget fra Norges Fiskarlag.

Gullestad mente at en slik ordning ville gå på tvers av arbeidet med å tilpasse ringnotflåten til ressursgrunnlaget gjennom kondemneringsordningen.

Bakkevik poengterte at en slik tillatelse ikke var en konsesjon, men en rett til å fiske sild og makrell.

Fiskeridirektørens forslag om å begrense deltagelsen i 70-90 fot gruppen til fartøy som har deltatt i havmakrellfisket i ett av årene 1987-1989 fikk 8 stemmer (Olsen, Rasmussen, Nakken, Bjørklund, Andersen, Fladmark, Bolstad og Eggereidet. De øvrige representantene stemte for Bakkevik's forslag (Johansen, Leine, Bakkevik og Wold.

4.2. Reguleringsmodell.

Det var enighet i Reguleringsrådet om Fiskeridirektørens forslag til reguleringsmodell under pkt. 4.2.

4.3. Regulering av fisket etter stor makrell.

Olsen viste til forslaget om ordningen med en særskilt regulering av stor makrell, og spurte om representantene var enig i prinsippet i ordningen.

Bakkevik viste til at ordningen var ressursbevarende og ga kontroll med utkast. Når prosentsetsen for 1990 senere skal fastsettes må vi ha som utgangspunkt at denne ikke blir satt

så lavt at for mange blir straffet. Dette vil i tilfelle gi en negativ tilbakevirkning på hele ordningen. Han mente at før innblandingsprosenten fastsettes bør en se noen på størrelsesfordelingen i fangstene i starten.

Leine ba om at det ble tatt kontakt med Norges Fiskarlag før prosenten fastsettes.

Det var enighet i Reguleringsrådet om at ordningen med særskilt regulering av stor makrell ble videreført i 1990.

5. Åpning - Refordeling.

5.1. Åpning.

Trål

Thorvik opplyste at senere kontakt med representanter for trålerne viste at disse var interessert i en senere åpningsdato enn 2. juli av hensyn til muligheten for å fiske større makrell til konsum.

Bakkevik foreslo at åpningsdato for trålerne ble fastsatt etter samråd med Sør-Norges Trålerlag.

Det var enighet i Reguleringsrådet om at åpningsdato for trålerne skulle fastsettes i samråd med Sør-Norges Trålerlag.

Ringnot.

Bolstad sa at åpningstidspunktet måtte sees i sammenheng med konsumkrav. En fartøykvoteregulering overflødiggjør ikke konsumkrav. Han viste til en økende etterspørsel etter konsum i Japan og intensjonsavtale om småfalle makrell med Egypt. En

bør derfor gå til det skritt å foreslå konsumkrav, med dispensasjonsadgang for Fiskeridirektøren.

Olsen sa han trodde markedsforhold og reguleringsopplegg i seg selv ga et sterkt initiativ for levering til konsum. Ellers er innføring av nye dispensasjonsordninger lite ønskelig.

Leine sa det var helt urealistisk å få alt levert til konsum. Det vil være fangster som ikke lar seg omsette til konsum, særlig først i sesongen. En konsumklausul vil skape problemer, også for salgslagets omsetningsdel. Prisforskjellen på mel/olje og konsum gir initiativ til konsumlevering.

Andersen mente at en konsumklausul var praktisk gjennomførbar i forhold til de markeder en har.

Bolstad sa seg enig i at intivamentet til konsumlevering aldri har vært større enn i år. Men settes det en tidlig åpningsdato vil dette bevirke at en får et oppmalingsfiske. Det er ikke konsummulighet først i sesongen.

Gullestad viste til at Norge i forhold til EF-avtalen måtte fiske et visst kvantum nord for 62° N. Dersom Norge skal sikre opptak av denne kvoten må en ha en tidlig åpningsdato, slik at en gir fiskemulighet i den periode makrellen er tilgjengelig.

Wåge sa at dersom det kunne garanteres at kvoten nord for 62° N ble oppfisket med et konsumkrav så kunne et slikt fastsettes. Et konsumkrav som hindret fisket i tidsrommet for fiskens tilgjengelighet nord for 62° N er å legge opp til feilrapportering. En slik situasjon kan vi ikke legge opp til. Det nye i reguleringsopplegget er innføring av fartøykvoteordning også nord for 62° N og dette er så langt som vi kan gå i denne omgang.

Bakkevik understreket at de synspunkt Wåge og Gullestad hadde lagt frem også var synspunktene i Norges Fiskarlag. Vi må dessuten også kunne overlate ansvar her til den enkelte reder.

Fiskeridirektørens forslag om at fisket nord for 62° N åpnes 2. juli, fikk 8 stemmer (Olsen, Rasmussen, Nakken, Johansen, Leine, Bakkevik, Wold og Eggereidet). Representantene Fladmark og Bolstad stemte mot en så tidlig åpningsdato.

Det var enighet i Reguleringsrådet om at 13. august settes som siste åpningsdato for fisket i Nordsjøen mellom 59° N og 62° N.

5.2. Refordeling.

Bakkevik mente at Fiskeridirektørens praktisering av dispensasjon fra siste startdato hadde vært for liberal. Han foreslo at det bare ble gitt dispensasjon i forbindelse med havaritilfeller eller hvor andre sterke hindringer var årsak.

Forslaget fra Bakkevik om en innskjerpelse av dispensasjonsordningen fikk 4 stemmer (Johansen, Leine, Bakkevik og Wold). De øvrige representantene (Olsen, Rasmussen, Nakken, Fladmark, Bolstad og Eggereidet) stemte for Fiskeridirektørens forslag.

Det var enighet i Reguleringsrådet om Fiskeridirektørens øvrige forslag under pkt. 5.2.

6. Konsumkrav.

Fiskeridirektørens forslag om å ikke sette konsumkrav fikk 8 stemmer (Olsen, Rasmussen, Nakken, Johansen, Leine, Bakkevik, Wold og Eggereidet). De øvrige 2 tilstedeværende

representanter (Fladmark og Bolstad) stemte for en
konsumklausul med adgang for Fiskeridirektøren til å
dispensere.

Fiskeridepartementet
Fiskeridirektoratet

Pir-Senteret, 7005 Trondheim
Sentralbord (07) 52 96 80
Telegr. adr. Landsfiskarlag
Telefax (07) 53 47 42

20.04.90
Jnr. 0613/90
HV/KM
Ark.

RINGNOTREGULERINGENE 2. HALVÅR 1990

Ovennevnte sak ble behandlet av Landsstyret i Norges Fiskarlag i møte den 18. april 1990.

Det ble fattet følgende vedtak:

- "1. Norge og EF har kommet til en avtale som tillater at en for det norske makrellfisket kan regulere fisket med utgangspunkt i kvoter nord og sør for 62 grader N.br.

Norges Fiskarlag mener at en i fremtidige forhandlinger med EF må arbeide for at grensen på 62 grader må fjernes når det gjelder makrellreguleringene. Denne grensen mangler biologisk begrunnelse.

2. Norges Fiskarlag vil med utgangspunkt i de tildelte kvoter gå inn for følgende reguleringer av makrellfisket i 1990:

Norges Fiskarlag foreslår at det stipuleres en kvote til kystflåten under 70 fot, på 12.000 tonn sør om 62 grader N.br. og 3.000 tonn nord om 62 grader N.br.

Til trålfisket avsettes et kvantum på 2.000 tonn, som reguleres med turkvoter på 50 tonn og konsumpåbud. Hvert fartøy kan fiske inntil 2000 hl.

Det resterende kvantum avsettes til ringnotflåtens fiske, som fordeles etter "universalnøkkelen".

3. Norges Fiskarlag går inn for at en skal ta sikte på å avvikle årets makrellfiske med høyest mulig utbytte for det enkelte fartøy, og at størst mulig kvantum blir levert til konsum.

Norges Fiskarlag går derfor inn for at det også nord om 62 grader N.br. blir regulert med fartøykvoter for det enkelte fartøy i den konsesjonsbelagte flåten og for fartøy mellom 70 og 90 fot med rett til deltakelse.

04008 24.12.90

Pir-Senteret, 7005 Trondheim
Sentralbord (07) 52 96 80
Telegr.adr.: Landsfiskarlag
Telefax (07) 53 47 42

Norges Fiskarlag vil igjen vise til tidligere krav om at gruppen ringnotfartøy mellom 70 og 90 fot skal holdes på samme antall som i 1985. På nytt vil vi be om at Fiskeridirektøren utlyser ledige tillatelser innenfor rammen.

4. Norges Fiskarlag går også inn for at en for 1990 skal ha garanterte fartøykvoter for ringnotgruppen.
5. Norges Fiskarlag går inn for at kvotene for ringnotfartøy blir fordelt til de enkelte fartøy, slik at de blir tildelt en kvote nord om 62 grader N.br. og en sør om 62 grader N.br.
6. Norges Fiskarlag mener at fisket må starte så tidlig som mulig for de deltakende grupper. Av hensyn til tilgjengelighet og avvikling av fisket nord for 62 grader N.br. må det settes en siste fremmøtedato. Denne datoen settes til 20. august. Etter siste fremmøtedato må ledige fartøykvoter for området nord for 62 grader N.br. umiddelbart reforddeles på den aktivt deltakende flåte. For deltakelse i makrellfisket forøvrig settes siste fremmøtedato til 1. oktober. Alle fartøykvoter oppheves eller reforddeles 01.12.90.
7. Norges Fiskarlag vil ta stilling til innblandingsprosenten av G-6 etter at saken er drøftet med Fiskeridirektoratet.
8. Norges Fiskarlag forutsetter at de øvrige bestemmelsene for makrellfiskeriene fastsettes som i 1989.
9. For loddefiskeriet i NAFO vil Norges Fiskarlag avvente resultatet av påmeldingen, før det tas stilling til behovet for regulering.
10. Loddefisket ved Island, Grønland og Jan Mayen forutsetter Norges Fiskarlag i størst mulig grad reguleres på samme måte som for sesongen 89/90. Norges Fiskarlag er av den formening at en i årets forhandlinger med Island og Grønland bør arbeide for at flere enn 20 norske fartøy får være inne i Islands sone i gangen. Dersom dette ikke fører frem bør en prøve å få tillatelse til at Norge får muligheter til å ha 20 aktive fartøyer inne i sonen i gangen.

Norges

Fiskarlag

- 3 -

Pir-Senteret, 7005 Trondheim
Sentralbord (07) 52 96 80
Telegr.adr.: Landsfiskarlag
Telefax (07) 53 47 42

11. Sildefisket i Trondheimsfjorden bør reguleres som i 1989, dvs at kvoten tildeles notfartøyene, mens garnfisket forutsettes å være fritt. Norges Fiskarlag går inn for at det til et notfiske avsettes 25.000 hl. og at fordelingen til notfartøya blir som i 1989."

Med hilsen
NORGES FISKARLAG

Arent M. Henriksen
Arent M. Henriksen

Henning Veibust
Henning Veibust

TTT

 Norges Fiskarlag

Fiskeridepartementet
Fiskeridirektoratet

Jorn: Fiskeridirektoratet
Arkiv
Pir-Senteret, 7005 Trondheim
Sentralbord (07) 52 96 80
Telegr.adr.: Landsfiskarlag
Telefax (07) 53 47 42

20.04.90
Jnr. 0614/90
HV/KM
Ark.

KYSTFISKET ETTER MAKRELL FOR FARTØY UNDER 70 FOT

Ovennevnte sak ble behandlet av Landsstyret i Norges Fiskarlag i møte den 18. april 1990.

Det ble fattet følgende vedtak:

"Norges Fiskarlag mener at interessen for deltakelse i makrellfisket innenfor kystgruppen kan bli større i 1990 enn de tidligere år pga. reguleringene i torskefiskeriene og på grunn av økt kapasitet i denne delen av flåten.

Norges Fiskarlag går derfor inn for at det stipuleres et kvantum til et makrellfiske for konvensjonelle redskaper og notfartøy under 70 fot både nord og sør om 62 graden på 15.000 tonn.

Fisket foreslås regulert med maksimalkvoter på 600 tonn hvorav minimum 150 tonn fiskes nord om 62°N og maksimum 450 t kan fiskes sør om 62°N.

Når det gjelder bruken av tilskuddsmidler går Norges Fiskarlag inn for at tilskudd til kystmakrellfisket skal være avtrappende for totalkvantumet for hvert fartøy jfr. fordelingsavtalen mellom Norges Fiskarlag og Staten."

Med hilsen
NORGES FISKARLAG

Arent M. Henriksen
Arent M. Henriksen

Henning Veibust
Henning Veibust

**REGULERING AV FISKET ETTER LODDE VED JAN
MAYEN/ISLAND/GRØNLAND.**

Olsen viste til saksdokumentene der det heter:

// 1 SESONGEN 1989/90

1^a Kvote og fangst

Den norske totalkvoten for sesongen 20. juli 89 til 15. februar 90 var på 149.000 tonn, inklusiv 10.000 tonn som Norges Sildesalgslag kjøpte av Grønland. Det ble fisket ca. 115.100 tonn lodde, hvorav 52.541 tonn ble tatt i 1989 mens 62.559 tonn ble tatt i 1990. Da fisket ble stanset 15. februar var altså den norske restkvoten på 33.900 tonn. I alt deltok ca 75 fartøy.

1^b Reguleringene

Påmeldingsfrist ble satt til 1.juli, åpningsdato til 20.juli og skjæringsdato opprinnelig til 15. oktober. Skjæringsdato ble seinere endret til 20.januar. "Universalnøkkelen" ble nyttet ved fordeling av totalkvoten på fartøy.

Fiskeridirektøren hevet faktoren i fisket fra 5,7 til 7,7 den 27. desember, og fra 20. januar 90 ble fartøykvotene opphevet og fisket var da fritt for de ringnotfartøy som hadde deltatt i fisket i perioden 05. desember 88 - 19. januar 90. Fartøyene kunne nytte sin faktiske lastekapasitet hele sesongen.

1^c Restriksjoner på fisket i Islandsk sone

I islandsk sone var det et begrenset antall norske fartøy (20) som kunne oppholde seg samtidig. Denne begrensningen ble opphevet 4. februar 1990, 11 dager før det norske fisket skulle avsluttes. Videre hadde norske fartøy ikke tillatelse til å fiske i islandsk sone sør for 64 grader 30 minutter Nord.

Praktiseringen av antallsbegrensningen var gjenstand for debatt mens fisket pågikk. To forhold var spesielt omdiskutert:

Fartøyene kunne i hele sesongen nytte faktisk lastekapasitet på hver tur istedenfor å være begrenset av deres konsesjonskapasitet. Spesielt ved et fritt fiske førte dette til at større fartøy opptok en plass i sonen lengre enn små fartøy. Dette ble av mindre fartøy oppfattet som urettferdig.

Selvprodusenter som ikke klarte å produsere i takt med fangst ble liggende og produsere i sonen uten å fiske, og opptok dermed en plass. Disse ønsket ikke å forlate sonen før lastekapasiteten var fyllt opp. Når en eller flere selvprodusenter opptok plass i sonen uten å fiske begrenset dette fiske-innsatsen. I sesongen som gikk ble følgende

ordning iverksatt:

Innenfor 20-tallsbegrensningen ble det avsatt 5 plasser til selvprodusenter som hadde mer fangst enn de klarte å produsere. Selvprodusenter som i en slik situasjon meldte seg passiv kunne gå inn i fisket igjen innenfor denne 5-plass begrensningen foran konvensjonelle fartøy. Ordningen omfattet bare selvprodusenter som var innenfor 20-tallsbegrensningen i utgangspunktet.

Denne ordningen anbefales videreført for sesongen 1990/91.

Norske fartøy klarte ikke å ta kvoten sist sesong. For å stimulere fisket anbefales derfor at ordningen med at fartøyene får nytte sin faktiske lastekapasitet fortsetter også i kommende sesong.

1° Islands fiske

Islendingene hadde en kvote etter overføringer på 662.000 tonn. For hele sesongen fanget de 665.923 tonn. De har derfor ikke i vesentlig grad fisket på den norske restkvoten.

2 REGULERING FOR SESONGEN 1990/91

I Trepartsforhandlingene mellom Island, Grønland og Norge den 23 mai 1990 var det enighet om å fastsette en foreløpig TAC for sesongen 1990-91 til xxx.000 tonn. Av dette er den norske kvoten på yyy.000 tonn. Fiskeridirektøren vil foreslå tilsvarende reguleringsbestemmelser som for sesongen 1990/91, med unntak av skjæringsdato som bør legges til et tidspunkt der den endelige TAC er kjent:

Påmelding : Innen 1. juli

Åpningsdato: 20. juli

Skjæringsdato: 31. desember

Fartøykvotene fordeles etter den såkalte "Universalnøkkelen", der fartøykvoten framkommer ved å multiplisere basiskvoten for fartøyet med den faktoren en får ved å dividere totalkvoten med summen av basiskvotene til de påmeldte fartøy.

Fiskeridirektøren kan oppheve fartøykvotene etter skjæringsdato. For å sikre at totalkvoten blir tatt kan Fiskeridirektøren etter skjæringsdato avvikle refordelingen på den mest hensiktsmessige måten.

Fartøyene kan nytte faktisk lastekapasitet.

Fiskeridirektøren bestemmer hvordan køen for å fiske i Islandsk sone skal organiseres. //

Rasmussen sa at det var vedtatt en foreløpig TAC på 600.000 tonn for sesongen 1. juli 1990 - 30. april 1991.

Norges kvoteandel er 11% som utgjør 66.000 tonn.

Ved kvotefastsettelsen tok en hensyn til forslag fra islanske forskere. ACFM forslag var 500.000 tonn. Endelig TAC for sesongen 1. juli 1990 - 30. april 1991 vil bli fastsatt etter ACFM's møte i november.

Island har fastholdt bestemmelsen om begrensning av antall fartøy som kan være i sonen samtidig. I år er det presisert at begrensningen på 20 fartøy går på hvor mange som kan oppholde seg på fangstområdene om gangen, og gir således ikke en begrensning for hvor mange som samtidig kan oppholde seg i islansk sone. Eksempelvis vil en sjølprodusent som går ut fra feltet for å produsere ikke bli regnet inn i antallet på 20.

Fra islandsk side ble det understreket at de var godt fornøyd med kystvaktens koordinering og at en ville fortsette samme ordning i 1990.

Leine understreket betydningen av et godt samarbeid mellom kystvakten og fiskerne og fiskerne imellom for å få en effektiv utnyttelse av ordning med 20 fiskefartøy i aktivt fiske samtidig.

Olsen spurte om salgslaget ville gjøre forsøk på å kjøpe lodde.

Leine svarte at det stod 26.000 tonn att for Grønland å overføre, og sildelaget har sendt anmodning om å få delta i loddekjøp, men utfallet er uvisst.

SAK5RU2.TH

Olsen viste til forslaget om at fartøyene kan nytte faktisk lastekapasitet.

Gullestad påpekte at kvotene var lavere enn forventet, selv med mulighet for en viss kjøpsøkning. Problemet er å anslå deltagelsen, men denne vil en få bedre klarlagt frem til fisket starter.

Leine sa at adgang til utnyttelse av faktisk lastekapasitet kan få verdi for de minste fartøyene ellers har ordningen liten betydning p.g.a. de lave kvotene.

Det var enighet i Reguleringsrådet om Fiskeridirektørens reguleringsforslag.

Norges Fiskarlag

Fiskeridepartementet
Fiskeridirektoratet

Pir-Senteret 7005 Trondheim
Sentralbord 07 52 96 80
Telegr. adr. Landsfiskarlag
Telefax 07 53 47 42

20.04.90
Jnr. 0613/90
HV/KM
Ark.

RINGNOTREGULERINGENE 2. HALVÅR 1990

Ovennevnte sak ble behandlet av Landsstyret i Norges Fiskarlag i møte den 18. april 1990.

Det ble fattet følgende vedtak:

10. Loddefisket ved Island, Grønland og Jan Mayen forutsetter Norges Fiskarlag i størst mulig grad reguleres på samme måte som for sesongen 89/90. Norges Fiskarlag er av den formening at en i årets forhandlinger med Island og Grønland bør arbeide for at flere enn 20 norske fartøy får være inne i Islands sone i gangen. Dersom dette ikke fører frem bør en prøve å få tillatelse til at Norge får muligheter til å ha 20 aktive fartøyer inne i sonen i gangen.

Med hilsen
NORGES FISKARLAG

Arent M. Henriksen
Arent M. Henriksen

Henning Veibust
Henning Veibust

SAK 6/90

REGULERING AV FISKET ETTER SILD I TRONDHEIMSFJORDEN.

Olsen viste til saksdokumentene der det heter:

"1. FISKET I 1989.

Fisket med not ble åpnet 21.08.1989. Fisket med garn ble åpnet 25.09.1989. Gruppekvoten for notfisket ble satt til 20.000 hl, mens det ikke ble satt noe tak på garnkvoten. Fisket med notredskap ble stoppet 11.11.89 da gruppekvoten var oppfisket.

Følgende fangster ble tatt:

Totalt fanget med not 20.847 hl.

Totalt fanget med garn var ubetydelig (omlag 340 hl).

2. FISKET I 1990.

2.1 Ressurssituasjonen.

Havforskningsinstituttet i Bergen uttaler i brev av 11.05.1990:

" Havforskningsinstituttet har siden siste kvotetilrådning i mai 1989 foretatt følgende undersøkelser av sild i Trondheimsfjorden:

F/F "Michael Sars": 12.11. - 13.11.1989

F/F "Eldjarn" : 04.03. - 05.03.1990

Det er videre opparbeidet biologiske prøver av kommersielle fangster fra fisket høsten 1989.

A) VOKSEN SILD

1. Det er fremdeles en del sild igjen av årsklassene eldre enn 1979 (for det meste 1975-årsklassen).
2. 1979/1980-årsklassene utgjør over 40% av bestanden ifølge prøvene fra 1989/1990.
3. 1982-årsklassen utgjør 15-20% av bestanden.
4. 1983- og særlig 1984-årsklassen er svake.
5. Innslaget av 1985-årsklassen varierer en del fra prøve til prøve. Denne årsklassen ser ut til å være noe svakere enn 1982-årsklassen.
6. 1986-årsklassen er meget svak.

B) UMODEN SILD

1. Det ble høsten 1987 registrert to typer 0-gruppe sild. Det var en type 0-gruppe med hurtig vekst (gjennomsnittslengde 13 cm i november 1987) i de yttre deler av fjorden (Rissa-Rødberg), og en mindre 0-gruppe i området ved Ytterøya (gjennomsnittslengde 7 cm). Den førstnevnte type har nå utvandret fra Trondheimsfjorden (norsk vårgytende sild). Det er noe usikkert hvor mye yngelen fra 1987 fra området ved Ytterøya vil bidra med til rekruttering til gytebestanden i 1990. Antagelig vil dette bidraget bli beskjedent, selv om en registrerte en del individer av denne årsklassen i Stjørdalsfjorden høsten 1989.
2. 1988-årsklassen er svar.

3. Høsten 1989 ble det registrert svært gode forekomster av 0-gruppe sild (gjennomsnittslengde ca. 10 cm) fra Tautra og innover i fjorden, og disse forekomstene ble også registrert i disse områdene i mars 1990. Prøver av denne yngelen tilsier at dette er yngel av norsk vårgytende sild. Denne vil sannsynligvis utvandre fra Trondheimsfjorden om 1-2 år. Det er ikke registrert yngel av 1989-årsklassen av Trondheimsfjordsild, og en må derfor regne med at denne årsklassen er svak.

En forventer at årsklassene 1987-1989 vil kun gi et beskjedent tilskudd til gytebestanden av Trondheimsfjordsild i de nærmeste år. Det vil sannsynligvis føre til at gytebestanden, selv med et høyst begrenset fiske, vil avta. På bakgrunn av dette vil Havforskningsinstituttet anbefale at et fiske i 1990 på denne bestanden ikke må overstige det nåværende nivå på 20.000 hl. Skulle det vise seg at det blir begrenset yngelproduksjon også i 1990, bør en ta sikte på en viss reduksjon av dette fisket fra og med 1991.

Generelt pleier silda å trekke nærmere land (Åsenfjorden) utover høsten. En utsettelse av åpningsdatoen på fisket vil derfor, i tillegg til å være gunstig med hensyn til vekstoptimalisering av fisket, også kunne forhindre uønsket fiskedødelighet (ved sleping for låssetting)."

2.2. Kvoten.

Fiskeridirektøren foreslår:

Det settes en gruppekvote for notfisket på 20.000 hl.

Det settes ikke noe tak på garnfisket.

2.3 Konsumanvendelse.

Fiskeridirektøren foreslår at silden i år som foregående år går til tradisjonell konsumanvendelse. Dersom silden av kvalitetsmessige grunner ikke kan gå til slik anvendelse, kan Fiskeridirektøren gi dispensasjon til oppmaling.

2.4. Åpningsdato.

Fisket har tidligere år vært åpnet så snart kvalitetsmessige og omsetningsmessige forhold var tilfredsstillende.

Etter fisket i 1989 er det fremkommet opplysninger om at en tidlig åpning kan gi uønsket fiskedødelighet.

Med den rekruttering en kjenner i dag må det forventes en viss reduksjon av fisket etter sild i Trondheimsfjorden de kommende år.

Det er ikke avsatt noe kvantum for uregistrert fiskedødelighet som fisket medfører, men for å sikre en forsvarlig utøvelse av notfisket vil en før åpning fastsettes, foreta nærmere undersøkelser og eventuelt avvente om silda vil trekke nærmere land i 1990, slik den har gjort tidligere år.

Fiskeridirektøren foreslår at fisket åpnes så snart kvalitetsmessige/omsetningsmessige forhold er tilfredsstillende, og risikoen for uregistrert dødelighet må forventes å være liten.

2.5 Minstemål.

Dette settes som tidligere til 23 cm.

2.6 Vilkår for deltagelse.

Notfisket.

Fiskeridirektøren foreslår at en har samme deltakelseskriterier for 1990 som for 1989.

Garnfisket.

Fiskeridirektøren foreslår at en har samme deltakelseskriterier for 1990 som for 1989.

2.7 Fordeling av kvoten på de deltagende notfartøy.

I 1989 regulerte en fisket med følgende maksimumkvoter:

Fartøy under 45 fot og landnot:	250 hl
Fartøy 456 - 60 fot:	400 hl
Fartøy over 60 fot:	650 hl.

Fiskeridirektøren vil foreslå samme reguleringsopplegg for 1990 som for 1989."

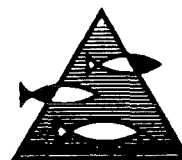
Bakkevik stilte tvil ved hvor god bestandsoversikt Havforskningsinstituttet hadde for Trondhiemsfjordsilden og opprettholdt forslaget fra Norges Fiskarlag om en avsetning til notfiske på 25.000 hl.

Forslag om en avsetning til notfiske på 25.000 hl fikk 7 stemmer (Johansen, Leine, Bakkevik, Arctander, Wold, Fladmark og Bolstad). De øvrige 6 representantene (Olsen, Rasmussen, Nakken, Bjørklund, Andersen og Eggereidet stemte for Fiskeridirektørens forslag om en avsetning på 20.000 hl.

For øvrig var det enighet om Fiskeridirektørens forslag til regulering med korreksjon av forslaget til åpningstidspunkt under pkt. 2.4 som ble endret til at fisket åpnes så snart kvalitetsmessige/omsetningsmessige forhold er tilfredsstillende.

HAVFORSKNINGSINSTITUTTET

MILJØ - RESSURSER - HAVBRUK

HAV · LIV · MILJØ

Handwritten signature

Handwritten initials

Fiskeridirektøren

Juridisk kontor/E. Sund

08084 14. MAI 1990

Deres referanse:

ES/TBR

Vår referanse:

90/1162/1 ON/jp

Bergen.

11.05.1990

REGULERING AV FISKET ETTER TRONDHEIMSFJORDSILD I 1990.

Vedlagt et notat av forsker Ingolf Røttingen. Som det framgår av notatet synes rekrutteringen til gytebestanden å være mindre enn tidligere slik at bestanden vil avta i de nærmeste år. Havforskningsinstituttet anbefaler at fisket i 1990 ikke overstiger 20000 hl.

Med hilsen

Handwritten signature: Odd Nakken

Odd Nakken

Kopi: Røttingen, Hamre

Postadresse:
Postboks 1870
N-5024 Bergen-Nordnes

Kontoradresse:
Nordnesparken 2
Bergen

Telefon:
(05)23 8500
Telefax:
(05)23 8531

Telex:
42297
OCEANN

Postgironr.:
5052857
Bankgironr.:
0616.05.70189

Saksbehandler:
Direkte telefon:

NOTAT

10.5-1990

REGULERING AV FISKET ETTER SILD I TRONDHEIMSFJORDEN 1990

Havforskningsinstituttet har siden siste kvotetilrådning i mai 1989 foretatt følgende undersøkelser av sild i Trondheimsfjorden:

F/F "Michael Sars": 12.11 - 13.11 1989

F/F "Eldjarn" : 4.3 - 5.3 1990

Det er videre opparbeidet biologiske prøver av kommersielle fangster fra fisket høsten 1989.

Status for bestanden av Trondheimsfjordsild:

A) VOKSEN SILD

1. Det er fremdeles en del sild igjen av årsklassene eldre enn 1979 (for det meste 1975-årsklassen).
2. 1979/1980-årsklassene utgjør over 40% av bestanden i følge prøvene fra 1989/1990.
3. 1982-årsklassen utgjør 15-20% av bestanden.
4. 1983- og særlig 1984-årsklassene er svake.
5. Innslaget av 1985-årsklassen varierer en del fra prøve til prøve. Denne årsklassen ser ut til å være noe svakere enn 1982-årsklassen.
6. 1986-årsklassen er meget svak.

B) UMODEN SILD

1. Det ble høsten 1987 registrert to typer 0-gruppe sild. Det var en type 0-gruppe med hurtig vekst (gjennomsnittslengde 13 cm i november 1987) i de yttre deler av fjorden (Rissa-Rødberg), og en mindre 0-gruppe i området ved Ytterøya (gjennomsnittslengde 7 cm). Den førstnevnte typen har nå utvandret fra Trondheimsfjorden (norsk vårgytende sild). Det er noe usikkert hvor mye yngelen fra 1987 fra området ved Ytterøya vil bidra med til rekruttering til gytebestanden i 1990. Antagelig vil dette bidraget bli beskjedent, selv om en registrerte en del individer av denne årsklassen i Stjørdalsfjorden høsten 1989.
2. 1988-årsklassen er svak.
3. Høsten 1989 ble det registrert svært gode forkomster av 0-gruppe sild (gjennomsnittslengde ca 10 cm) fra Tautra og innover i fjorden, og disse forekomstene ble også registrert i disse områdene i mars 1990. Prøver av denne yngelen tilsier at dette er yngel av norsk vårgytende sild. Denne vil sannsynligvis utvandre fra Trondheimsfjorden om 1-2 år. Det er ikke registrert yngel av 1989-årsklassen av Trondheimsfjordsild, og en må derfor regne med at denne årsklassen er svak.

En forventer at årsklassene 1987-1989 vil kun gi et beskjedent tilskudd til gytebestanden av Trondheimsfjordsild i de nærmeste år. Det vil sannsynligvis føre til at gytebestanden, selv med et høyst begrenset fiske, vil avta. På bakgrunn av dette vil Havforskningsinstituttet anbefale at et fiske i 1990 på denne bestanden ikke må overstige det nåværende nivå på 20000 hl. Skulle det vise seg at det blir begrenset yngelproduksjon også i 1990, bør en ta sikte på en viss reduksjon av dette fisket fra og med 1991.

Generelt pleier silda å trekke nærmere land (Åsenfjorden) utover høsten. En utsettelse av åpningsdatoen på fisket vil derfor, i tillegg til å være gunstig med hensyn til vekstoptimalisering av fisket, også kunne forhindre uønsket fiskedødelighet (ved sleping for låsseting).

Ingolf Røttingen

TH

Norges Fiskarlag

Fiskeridepartementet
Fiskeridirektoratet

04.588 24. APR 90

Pir-Senteret, 7005 Trondheim
Sentralbord (07) 52 96 80
Telegr.adr.: Landsfiskarlag
Telefax (07) 53 47 42

20.04.90
Jnr. 0613/90
HV/KM
Ark.

ES

RINGNOTREGULERINGENE 2. HALVÅR 1990

Ovennevnte sak ble behandlet av Landsstyret i Norges Fiskarlag i møte den 18. april 1990.

Det ble fattet følgende vedtak:

11. Sildefisket i Trondheimsfjorden bør reguleres som i 1989, dvs at kvoten tildeles notfartøylene, mens garnfisket forutsettes å være fritt. Norges Fiskarlag går inn for at det til et notfiske avsettes 25.000 hl. og at fordelingen til notfartøya blir som i 1989."

Med hilsen
NORGES FISKARLAG

Arent M. Henriksen

Henning Veibust

EVENTUELT.

A) HÅBRANN I EF - REDUSERTE KVOTER I NORSK SONE.

Leine sa at håbrannfiske i EF-sonen på en begrenset kvote (200 tonn), var så risikofyllt at ingen fartøy ville forsøke dette fiske hvis torskekvoten i norsk sone dermed ble redusert med 50 prosent. Han spurte om Fiskeridirektøren hadde adgang til å dispensere.

Fladmark sa at det ikke kunne ha vært hensikten med bestemmelsen om redusert kvote å ramme de som ønsket å prøve dette fisket.

V. J. Olsen svarte at det ville være påkrevd med en administrativ endring av forskriften for å unnta håbrann.

Volstad mente at unntaket kunne utvides til også å omfatte andre uutnyttede fiskeslag og kvoter.

Leine sa at man ikke burde gå inn for utvidelse på dette grunnlag.

Bakkevik sa at det ikke hadde hensikt å få tildelt så små kvoter, hvis man fikk redusert torskekvoten.

V. J. Olsen oppsummerte og sa at Leine hadde anmodet om at håbrannfiske i EF-sonen ble unntatt fra redusert torskekvote nord for 62° 11,2' n.br. i 1990.

Et enstemmig Reguleringsråd fant å kunne gå inn for dette forslaget.

B) ORIENTERING OM VASSILDFISKET.

Fladmark sa at han ikke kunne se behov for regulering av vassildfisket og at fisket resten av året burde frigis. Han pekte på at det over flere år har vært fisket mindre enn halvparten av kvoten og at dette også blir tilfelle i år. Dette er en følge av den måten fisket er regulert på. Det må være en klar plikt for Reguleringsrådet, Fiskeridirektoratet og Fiskeridepartementet å sørge for at vassildressursen blir utnyttet fullt ut. Det er totalt sett store verdier som står på spill. Først når kvoten har vært tatt i sin helhet over noen år, vil man kunne si om det er grunnlag for å øke den. Også av denne grunn er det viktig å trappe opp fisket.

Plassa viste til at ingen fartøy hadde eller trolig ville måtte stoppe fisket p.g.a maksimalkvoten. Hun mente at det ikke var reguleringsopplegget som hindret flåten i å utnytte ressurspotensialet, men at eventuelle hindringer lå i forhold på landsiden.

Fladmark viste til at det var mange fartøy som ikke fikk lov å delta i dette fisket, og disse spør seg om grunnen for dette. Flere av disse mener å ha anvendelse for vassilda til konsumformål. Det vil også være bedre å fiske til mel og olje enn å la ressursen stå delvis ubenyttet. Han mente at vassildkvoten var satt svært forsiktig.

Plassa sa at det var gitt konsesjon til 40 fartøy pluss 8 ringnotfartøy på prøvebasis slik at det vil være stor kapasitet dersom fisket blir lønnsomt. Hun opplyste imidlertid at konsesjonskontoret ville vurdere henvendelser fra enkeltfartøy med konkrete planer om å få deltagelse i vassildfisket.

Olsen sa at dersom en slapp fisket løs, ville en plutselig kunne stå ovenfor et kapasitetsproblem også i dette fisket.

C) ORIENTERING OM NORSK VÅRGYTENDE SILD.

Røttingen sa at vintersildundersøkelsene var i 1990 noe utvidet sammenlignet med tidligere år, vesentlig pga. de nye gytefeltene ved Karmøy.

Hovedundersøkelsen var med F/F "Eldjarn" 14. februar-14. mars ellers F/F "Håkon Mosby" på Karmøyfeltene, en uke i månedskifte februar/mars.

Med leid ringnotfartøy ble det utført et fiske for gjenfangst av merker og merking. Både gjenfangst og merking ble utvidet til Karmøyfeltene. Fiskeridirektoratet hadde et leitetokt med F/F "Michael Sars" 19. januar-15. februar i forbindelse med utvandring fra overvintringsområdene i Nord-Norge. Videre er det som vanlig blitt innsamlet og tilrettelagt biologiske prøver av kommersielle fangster.

Opparbeiding av materiale fra alle disse undersøkelsene skal i henhold til intern arbeidsplan være ferdig 1. juli. Resultatene skal brukes i prognosearbeidet på møte i arbeidsgruppen for Atlanto-skandisk sild i oktober.

Det ser ut som en har hatt en noe tidligere utvandring og noe tidligere gyting. Videre tilsier en midlertidig vurdering at resultatene fra i vinter er i tråd med prognosen. Det er 1983-årsklassen som totalt dominerer gytebestanden.

Nyrekrutteringen, dvs. fra 1987-årsklassen og individuell vekst på 1983-årsklassen er omtrent i størrelsesorden som avgangen i bestanden som skyldes fisket og naturlig dødelighet på 1983-årsklassen, altså omtrent samme gytebestandsstørrelse vinteren 1990 som 1991.

Nakken viste til observasjonen av sild merket ved Karmøy som

ble funnet igjen ved ~~Sture i Bygarden~~ ^{TURØY} 2-3 døgn senere. Dette er en meget interessant observasjon av sildens tilbakevandring etter gyting. Den er også interessant i forvaltningssammenheng med hensyn til hvor vid forbudssonen (i dag 40 n. mil) skal gjøres.

Røttingen sa at Havforskningsinstituttets data tydet på at det var en kystvandring som fant sted mellom Møre og Karmøy, men at fiskeridata ikke støttet dette. En hadde bl.a. innmelding av flere fangster norsk vårgytende sild fra rute 28-53 i februar 1990.

D) BUNNFISK VED ISLAND.

Voldstad spurte om det ville bli anledning til å fiske bunnfisk ved Island inneværende år.

Rasmussen svarte at spørsmålet hadde vært tatt opp i forhandlinger, men at den islandske fiskeriminister hadde svart et klart nei.

Dette ble begrunnet i at det var slutt på at Island ga ensidige gaver.

Det var videre klart at spørsmålet ikke ville bli tatt opp på nytt før Norge hadde noe å tilby i bytte.

Han sa videre at det var irritasjon i embetsverket på Island omkring spørsmålet.

Voldstad ville vite hva Island forlangte i bytte.

Rasmussen svarte at de ønsket torsk i Barentshavet.

E) DISTRIKTSKVOTEN FOR TRÅLERNE.

Krane viste til telefax til Fiskeridepartementet datert 7. mai 1990, og forslaget fra Fiskeindustriens Landsforening om at distriktskvoten på 3000 tonn ble avsatt som bifangstkvantum i fiske etter andre fiskeslag.

V. J. Olsen sa at en omdisponering av distriktskvoten naturlig burde taes opp med departementet.

F) DISPENSASJON FRA BLØGGEPÅBUDET FOR SEI.

Krane viste til dispensasjonen fra bløggepåbudet for sei under 58 cm og hevdet at spørsmålet om å oppheve dispensasjonen var tatt opp mange ganger uten at man hadde oppnådd svar.

V. J. Olsen sa problemstillingen var under behandling i Kontrollverket og at en satset på et møte med representanter fra næringen relativt raskt.

FISKEINDUSTRIENS LANDSFORENING

THE ASSOCIATION OF NORWEGIAN FISH PROCESSORS AND EXPORTERS

SAI) kopier tilsendt AW
Din. föntul 12²⁰

Det Kgl. Fiskeridepartement
Boks 8118 Dep
0032 Oslo 1

FISKERIDIREKTORATET
05373 07.MAI 90

SKIPPERGATEN 41
POSTBOKS 257
POSTGIRG 4 94 28 56
BANKGIRG 6801 05 09816
TELEFON 10831 58 033
TELEGR ADR. PRODUSENTFORENING
TELEFAX 1083 55 457

SAK/kh

7.05.1990

DERES REF.:

VÅR REF.:

9001 TROMSØ.

DISTRIKTSKVOTEN 1990

Fiskeridirektøren har avsatt 3000 tonn torsk av trålerkvoten som distriktskvote for 1990. Fiskeridirektøren kan fordele kvoten for levering og tilvirkning ved landanlegg i Finnmark.

Fangstutviklingen hittil i år representerer en dramatisk svikt i råstofftilførselen for samtlige geografiske områder. Fiske - industriens Landsforening har tidligere sagt at beslutning om bruk og virkeområde for distriktskvoten bør utsettes til august d.å. ✓

De fleste ferskfisktrålerne har nå fisket opp vårvkvoten av torsk. På grunn av den store tilgjengeligheten på torsk, er det svært vanskelig å drive fiske etter andre fiskeslag med innblanding av torsk på 10 prosent. De aller fleste trålerne vil derfor måtte gå i opplag til fiske på høstkvoten starter opp. Dersom også trålerflåten fikk økt sin bifangst av torsk til 35 prosent, kunne trålerflåten i stor grad drive fiske etter andre fiskeslag til oppstart av høstkvoten på torsk.

Fiskeindustriens Landsforening vil derfor foreslå at distrikts - kvoten på 3000 tonn torsk avsettes som bifangstkvantum i fisket etter andre fiskeslag. Med utgangspunkt i trålernes naturlige leveransesteder vil anslagsvis distriktskvantumet fordeles med 2000 tonn til Finnmark, mens resterende 1000 tonn blir fordelt til Troms, Vesterålen og Lofoten.

Det er viktig at avgjørelse om økt bifangst av torsk for trålerne blir avklart så snart som mulig. Etter vår vurdering vil bruk av distriktskvoten i bifangstsammenheng gi langt større sysselsettingseffekt enn å kanalisere den til et bestemt geografisk område.

Med vennlig hilsen --
FISKEINDUSTRIENS LANDSFORENING

Svein A. Krane
adm. direktør

Kåre Henriksen

Kopi: Fiskeridirektøren

REFERAT FRA MØTE I REGULERINGSRÅDET 20. september 1990.

Møte ble holdt i Fiskeridirektoratet og varte fra kl 1000 til 1530.

Følgende av rådets medlemmer møtte:

Fiskeridirektør Viggo Jan Olsen,
Assisterende Fiskeridirektør Hallstein Rasmussen
Fisker Reidar Johansen, Norges Fiskarlag
Fiskeskipper Edvin Bakkevik, Norges Fiskarlag
Fiskeskipper Anton Leine, Norges Fiskarlag
Ole Strand, Norges Fiskarlag
Fiskeskipper Thor Wold, Norges Fiskarlag
Direktør Odd Nakken, Havforskningsinstituttet
Advokat Jan-Arne Isaksen Norges Sjømannsforbund
Direktør Petter Ludvig Fladmark, Fiskeindustriens
Landsforening
Disponent Jarle Evensen, Fiskeindustrienes Landsforening
Mathias Turøy, Norsk Nærings- og
Nytelsesmiddelarbeiderforbund
Arne Eggereide, Direktoratet for
naturforvaltning.

Som observatører møtte:

Generalsekretær Arent M. Henriksen, Norges Fiskarlag
Spesielrådgiver Egil Kvammen, Fiskeridepartementet
Byråsjef Gunnar Trulssen, Fiskeridepartementet
Avdelingsleder Otto Gregussen, Norges Fiskarlag
Direktør Svein A. Krane, Fiskeindustriens Landsforening
Kommandørkaptein Øystein Hoel, Kystvakten.

Som sekretær for rådet møtte Terje Halsteinsen og Stein-Åge Johnsen.

Dessuten møtte:

Lisbeth W. Plassa, Fiskeridirektoratet
Terje Løbach, Fiskeridirektoratet
Arthur Holm, Fiskeridirektoratet
Petter Gullestad, Fiskeridirektoratet
Sigmund Engesæter, Fiskeridirektoratet
Thorbjørn Thorvik, Fiskeridirektoratet
Aksel R. Eikemo, Fiskeridirektoratet
Per Sandberg, Fiskeridirektoratet
Kjell Vaardal, Fiskeridirektoratet
Dag Paulsen, Fiskeridirektoratet
Einar Ellingsen, Fiskeridirektoratet
Truls Konow, Fiskeridirektoratet

Cato Isvik, Fiskeridirektoratet
Ove Midttun, Fiskeridirektoratet

Viggo Jan Olsen åpnet møtet og spurte om det var merknader til innkallingen. Det var ingen merknader til denne. Han refererte deretter forslaget til sakliste:

FORSLAG TIL SAKLISTE.

Sak 10/90 Regulering av fiske etter torsk nord for N 62° 11,2' med konvensjonelle redskap i 1991- prinsipper.

Sak 11/90 Eventuelt.

Under eventuelt ble det anmodet om at følgende saker ble tatt opp.

- a) Orientering om situasjonen i seifisket
- b) Utviklingen i makrellfisket.

Saklisten ble godkjent med ovennevnte tilleggsaker.

**REGULERING AV FISKE ETTER TORSK MED KONVENSJONELLE REDSKAP
NORD FOR 62° 11,2' N.BR. I 1990 - PRINSIPPER.**

V. J. Olsen viste til saksdokumentene der det heter:

I INNLEDNING.

I 1990 ble det innført sterke begrensninger i adgangen til å fiske torsk. For den konvensjonelle flåten er det lagt inn tre ulike nivå. Det er fastsatt en fartøykvoteordning, en maksimalkvoteordning og en ordning for fritidsfiskere. Alle har da kunnet delta i fiske etter torsk, men innenfor forskjellige rammer. 1990 er altså det første året den konvensjonelle flåten reguleres innenfor en fartøykvoteordning. Et sentralt spørsmål i den videre diskusjon vil være om en ordning med adgangsbegrensning i den konvensjonelle flåten skal fortsette. Dette gjelder både i forhold til 1991 og på litt lengre sikt. En avklaring av dette er nødvendig for å kunne ta standpunkt til hvilke tiltak som kan eller bør settes i verk for å "reparere" en del uheldige utslag som ordningen har gitt i år.

Fartøykvoteordningen har vært gjenstand for en del kritikk. Det har kommet en rekke innspill fra ulike hold og kritikk fra fiskere som ble rammet av ordningen. Kritikk har ikke bare kommet fra dem som ikke fikk fartøykvote i 1990. De som fikk tildelt fartøykvote har i like stor grad klaget over for små kvoter. Med ønske om å evaluere reguleringsopplegget, har det vært holdt et seminar med representanter fra Fiskeridirektoratets sentrale og ytre etater. Hovedformålet med seminaret

var å gå igjennom og få drøftet den kritikk som var reist mot fartøykvoteordningen. En vil komme nærmere tilbake til dette senere i dokumentet. I tillegg til det nevnte seminaret har det vært en rekke formelle og uformelle kontakter med forskjellige deler av næringen. Mye av dette dokumentet er et resultat av slike kontakter og ulike oppfatninger som gjennom året er kommet til uttrykk fra forskjellig hold. Med dokumentet håper en å danne grunnlag for en fruktbar diskusjon i Reguleringsrådet.

II MÅLSETTINGER FOR REGULERINGENE.

Før en går inn på en diskusjon om prinsippene for reguleringene, kan det være nyttig å se på en del av de målsettinger et reguleringsopplegg i torskefisket som utgangspunkt bør ivareta. Her kan nevnes:

- Overholde den fastsatte totalkvoten.
- Sikre god kvalitet på råstoffet.
- Sørge for jevn råstofftilførsel.
- Gi lønnsom drift.
- Prioritere "torskeavhengighet".
- Sikre rekruttering.
- Fordele muligheten til å delta.
- Ikke hindre utskifting av flåten.
- Sikre mannskapets rettigheter.
- Reguleringene må være kontrollerbar og ha som mål å opprettholde respekten for regelverket.
- Forutberegnelighet.

Det vil være vanskelig, for ikke å si umulig, å forene alle de nevnte målsettinger. Ved utforming av et reguleringsopplegg, vil de enkelte målsettinger alltid være gjenstand for ulik vektlegging. I praksis vil det ofte være et hovedmål som

uttales, mens en for øvrig søker å tilpasse ordningen slik at flest mulig av de andre - tildels motstridende - mål blir ivare tatt. Hvilke målsettinger og i hvor stor grad de enkelte mål kan oppnås, vil være avhengig av flere faktorer. Den viktigste faktoren er selvsagt størrelsen på torskekvoten. En annen viktig faktor er hvilken modell en velger som utgangspunkt for reguleringen, eksempelvis fartøykvoteordning eller maksimalkvoteordning.

Av de viktigste målsettinger som ble nådd med reguleringsopplegget i 1990, kan en trekke frem følgende:

- God kvalitet på råstoffet.
- Prioritert "torskeavhengighet".
- Jevn råstofftilgang.
- Fordeling av muligheten til å delta.
- Reguleringen har vært kontrollerbar.

Som det vil fremgå senere i notatet vil det innenfor en fartøykvoteordning være mulig å nå enda flere av de målsettingene som er nevnt ovenfor.

Skal en sammenligne fartøykvoteordningen med det mest nærliggende alternativ - en maksimalkvoteordning, vil en for det første se at fartøykvoteordningen har sikret en langt bedre kvalitet på råstoffet. Den enkelte har søkt å få maksimalt utbytte av den fartøykvoten som ble tildelt. En maksimalkvoteordning vil med lav totalkvote erfaringsmessig føre til et såkalt styrtfiske. Følgene av et slikt fiske har en friskt i minne fra reguleringene i 1989. Et annet forhold er at ved å ha dradd fisket ut i tid, er også et krav fra industrien tilgodesett: Råstofftilgangen er blitt jevnere. Dette kunne en imidlertid til en viss grad også oppnådd ved å kombinere en maksimalkvoteordning med periodisering.

En tredje fordel med fartøykvoter er at disse kan betraktes som garanterte kvoter. Dette betyr at den enkelte fisker har kunnet legge opp sesongen som han selv ønsker. Driftsavbrudd, uhell, dårlig vær og fisketilgjengelighet er da eliminert i forhold til kappfiske.

III REGULERINGER PÅ KORT OG LANG SIKT.

Utgangspunktet for årets fartøykvoteregulering var som sagt et lavt totalkvantum av torsk. De siste prognoser fra havforskerne forteller oss at bestanden av torsk har økt i vekt mer enn forventet. Uten å foregripe begivenhetene, vil en til neste år kunne regne med en viss økning i totalkvoten. Med en økning er en kanskje tilbake til det kvotegrunnlag en tok utgangspunktet i da spørsmålet om en fartøykvoteordning ble lagt frem for Reguleringsrådet første gang i september 1989. En vil minne om at på nevnte møte ble ulike former for reguleringsmetoder gjennomdrøftet, herunder alternativene region-distrikts- og bostedskvoter. Ingen av Reguleringsrådets medlemmer fant å kunne gå inn for slike reguleringsformer. I rådet var det da enighet om følgende standpunkt:

"Det bør legges opp til en form for fartøykvoteregulering. En forutsetning for en slik ordning er at en får istand en begrensning i antall fartøy som skal omfattes av fartøykvoteordningen. Dersom en ikke oppnår en begrensning i deltagelsen vil en ikke være istand til å administrere en fartøykvoteordning. For de fartøy som ikke tildeles fartøykvote avsettes en gruppekvote med en maksimalkvoteordning som forbeholdes yrkesfiskere."

Reguleringsrådet gikk altså inn for en fartøykvoteordning under omtrent samme forutsetning om totalkvote som nå kan

forventes. Betyr dette at en derfor skal videreføre opplegget også i 1991? En vil her skyte inn at i årets norske kvote ligger det en overføring fra Sovjet på 20.000 tonn. Om en fortsatt kan regne med overføringer på dette nivå er usikkert. Dersom en ikke oppnår dette vil altså den antydede økning i totalkvoten ikke gi noe økt kvotegrnlag i 1991 i forhold til i år.

Neste spørsmål, og uten tvil det viktigste spørsmål i denne sammenheng, blir om fartøykvoteordningen fortsatt skal oppfattes som en ren overgangsordning eller om den skal være av mer varig karakter - lik en konsesjonsordning.

Under forutsetning av at en oppfatter fartøykvoteordningen som en overgangsordning blir spørsmålet hvor store totalkvoter som skal til før fartøykvoteordningen forlates. Uansett om fartøykvoteordningen er en overgangsordning eller blir en fast ordning bør en også ta stilling til om flere fartøy skal inn i ordningen eller om en skal sementere fartøymassen. En kan også stille spørsmål om fartøy som ikke har fisket i 1990 fortsatt skal være med i ordningen.

De ovenfor nevnte spørsmål med hensyn til fremtidige reguleringsformer er viktig å få avklart fordi dette har betydning for hvilke tiltak som bør eller kan settes i verk i reguleringssammenheng. I tillegg kommer hensynet til forutberegnelighet med tanke på fremtidige investeringer osv. Sist, men ikke minst, vil det også ha betydning for hvilken flåte en ønsker i fremtiden.

I fremstillingen nedenfor vil en drøfte en del av hovedinnvendigene mot fartøykvotereguleringen. Det vil bli antydnet hvordan en kan løse disse i et eventuelt fremtidig fartøykvotesystem. Av de viktigste hovedinnvendigene vil

følgende bli diskutert:

- Overføring av fartøyskvote fra et fartøy til en annet
- Reguleringene "kapper hodet av de beste".
- Skipperfiske-problematikken.
- Kvotefordeling etter fartøylengde og ikke etter bemanning/redskap osv.
- Pensjonister har fått kvote.

Med utgangspunkt i de forventede totalkvoter, må en se i øynene at en ikke makter å løse alle problemene. Som det vil fremgå underveis vil en også se at de ulike hovedinnvendingene delvis står i motsetning til hverandre. En ser det likevel som viktig å få gjennomdrøftet de enkelte elementer hver for seg.

IV OVERFØRING AV FARTØYSKVOTER.

Hovedarbeidet i 1990 har bestått i å etablere en fartøyskvoteordning. Arbeidet har bestått i å finne frem til kvoteberettigede fartøy. Det har som kjent vært flere tildelingsrunder og saksmengden har vært stor. I tillegg kommer at et betydelig antall fartøy er blitt oppmålt på nytt og derfor har vært berettiget økt kvote. Reguleringsopplegget for 1990 har som utgangspunkt ikke tillatt overføring av en kvoterettighet fra ett fartøy til et annet. De eneste tilfellene en har tillatt kvoteoverføring er der et fartøy med fartøyskvote har totalhavarert og eieren har gått til innkjøp av erstatningsfartøy. Et vilkår for overføring her har vært at det nye fartøyet ikke har fått større kvote enn det havarerte.

Å ikke tillate overføring av fartøyskvoter har vært et av ankepunktene mot årets regulering. Det har ikke på noe tidspunkt vært Fiskeridirektørens mening å "fastfryse" den fartøyskvoteregulerte flåten. Ved en evnetuell videreføring av

fartøykvoteordningen, tidsbegrenset eller varig, vil det selvsagt være behov for utskiftning til bedre og tryggere fartøy. Imidlertid har en betraktet 1990 som et unntaksår. I en fase med etablering av fartøykvoteordningen har det ikke rent administrativt eller kontrollmessig vært mulig å håndtere et system som utover havaritilfellene bygger på en adgang til overføring av kvoter ved utskiftning av fartøy.

Når det gjelder et fremtidig reguleringsopplegg, vil en til forskjell fra 1990 nå ha etablert et fast register over mulige fartøykvoteberettigede fartøy. En vil dermed lettere kunne tilrettelegge registeret slik at en ordning med utskiftning av fartøy blir håndterlig og ikke minst kontrollerbar.

Med bakgrunn i de lave torsk kvoter som etter all sansynlighet vil bli fastsatt i de nærmeste år, vil en forutsetning for å tillate overføring kunne være at det ikke slippes inn flere fartøy i fartøykvoteordningen. Dette betyr at skal et fartøy uten fartøykvote inn som erstatning for et fartøy med kvote, må det sistnevnte tas ut av fartøykvoteordningen.

Et naturlig spørsmål i forbindelse med utskiftning er om dette bør få noen betydning i forhold til størrelsen på fartøykvoten. En ordning hvor kvotestørrelsen øker avhengig av fartøyets lengde, vil uvilkarlig føre til utskifting til større fartøy, forlengelse o.l. Dersom en ikke iverksetter restriksjoner må en altså regne det som sannsynlig at eiere som vil skifte fartøy vil bytte til et erstatningsfartøy som gir rett til økt fartøykvote. Resultatet blir en kapasitetsøkning.

Et argument mot en ordning som skissert ovenfor er at en pr. i dag har en for stor flåte i forhold til kvotegrunnlaget. De fartøyene som er tildelt fartøykvote klager over at kvotene er

for små. Selv om antallet fartøy i fartøykvoteordningen ikke øker ved en ordning med overføring av fartøykvoter, vil en risikere at strukturen i denne guppen vil gå mot en høyere andel større fartøy og derav lavere kvoter pr. fartøy.

Fiskeridirektøren vil derfor antyde at det gis adgang til utskiftning av fartøy, men at slik tillatelse ikke skal medføre endret kvote.

V KJØP/SALG AV FARTØY MED FARTØYKVOTE.

Et spørsmål som ligger i noenlunde samme gate som diskutert under punkt IV ovenfor, er kjøp og salg av fartøy med kvoter.

Den tildelte kvote er i 1990 knyttet til fartøyet. Dette betyr at kvoten i praksis har fulgt fartøyet ved salg. Det er viktig å merke seg at det ikke oppsto flere kvoter som følge av dette. Et salg av kvoteberettiget fartøy gjorde da at selger frasa seg kvoten.

I 1990 har det ikke vært satt begrensninger i adgangen til dette. Fartøy har med andre ord fritt kunnet omsettes med hele landet som marked. Fra enkelte hold er det gitt uttrykk for at det bør settes geografiske skranker i retten til slik omsetning.

Det var som nevnt flere runder med tildeling av fartøykvoter. En vil her trekke frem den såkalte fiskerisjefrunden. Etter en samlet vurdering ble det gitt et ulikt antall enhetskvoter fordelt på fylkene fra Møre og Romsdal og nordover. Det var ment at disse tilleggskvotene skulle rette opp skjevheter oppstått som følge av de generelle kriterier. En kan da stille spørsmål om fartøy som kom med i denne runden fritt skal kunne selges ut av vedkommende fylke.

Videre vil en peke på at i "fiskerisjefrunden" kunne det ved utvelgelsen blant annet legges vekt på fiskets betydning for råstofftilførselen til et bestemt distrikt. Skal et fartøy som kom med i fartøykvoteordningen nettopp av en slik grunn kunne selges ut av vedkommende distrikt? Det vil vil være vanskelig å reddykke hvilke kriterier som ble tillagt mest vekt i de ulike tilfeller. En ser det dermed som vanskelig, om ikke umulig, å finne frem til fornuftige retningslinjer for praktiseringen av slike skranker.

Det er likevel flere mulige løsninger dersom det er ønskelig med geografiske begrensninger i omsetningsadgangen. Oppsummert kan en si det slik:

- Ingen omsetning av fartøy med kvote fra et fylke til et annet.
- Ingen omsetning av "fiskerisjefkvoter" fra et fylke til et annet.
- Ingen omsetning fra Nord-Norge til Sør-Norge.
- Ingen omsetning av "fiskerisjefkvoter" fra Nord-Norge til Sør-Norge.

Fiskeridirektøren anser det som vanskelig å skille mellom kvoter tildelt i de ulike "runder" og går inn for at de som har fått kvote i 1990 behandles likt. Videre vil en antyde at omsetning av fartøy med tilhørende kvoter tillates innenfor det enkelte fylke.

VI "SKIPPERFISKE" - "MANNSKVOTER".

Et annet ankepunkt mot fartøykvoteordningen er at kvotenøkkelen ikke er differensiert etter mannskapets størrelse,

men bare etter fartøyets lengste lengde. Det hevdes at ved en differensiering også etter bemanning kunne en sikret en noenlunde lik mannslott for mannskap på fartøy av ulik størrelse og bemanning.

Med de begrensede kvotene vi har hatt i år har det vært en tendens til driftsomlegging og bemanningsreduksjon for å ta kvoten med minst mulig kostnad. Antall mann pr. fartøy under årets Lofotfiske viser en klar nedgang i forhold til tidligere år.

Dette har bidratt til å gjøre driften mer lønnsom for fartøyet og for gjenværende mannskap enn den ellers ville ha vært. Samtidig har det imidlertid medført at fiskere er blitt arbeidsløse. Dette er et alvorlig problem, et problem som først og fremst har sin årsak i den knappe totalkvoten, men som også påvirkes av måten å regulere på.

En står her overfor en åpenbar konflikt mellom lønnsomhet og sysselsetting. Å inkludere bemanning i kvotenøkkelen vil derfor reise, foruten en rekke praktiske spørsmål, vanskelige prinsippielle avveiinger. En fiskebåt kan sammenlignes med en hvilken som helst annen mindre bedrift på land og fungerer under de samme økonomiske lover. Fiskerinæringen er i tillegg en eksportrettet og svært konkurranseutsatt næring. Sett i et langsiktig perspektiv må en stille spørsmål om det vil være i kystfiskets interesse, det tenkes her både på mannskap og fartøyeiere, å sette andre og strengere krav til sysselsetting enn det andre flåtegrupper og det øvrige næringsliv er underlagt.

I tillegg til de ovenfor nevnte prinsippielle og politiske innvendinger vil en ta opp de praktiske sidene ved en slik

ordning.

Skal ordningen få den tilsiktede effekt må det, så vidt en kan se, være forbudt å delta i torskefisket på flere fartøy i løpet av året. Hvis ikke vil ordningen lett kunne omgås, f.eks. ved at flere skippere går sammen om å ta kvotene på hverandres fartøy. En vil anta at et slikt forbud, foruten å by på uante kontrollproblemer, må være lite ønskelig og by på en rekke praktiske problemer for avviklingen av fisket både for mannskap og fartøyeiere. Det kan tenkes en rekke forskjellige situasjoner der et slikt forbud ville være helt urimelig og bryte med alt som folk flest ville kalle sunn fornuft. For å løse dette måtte en ha en temmelig vid dispensasjonsadgang, og dermed har en laget til et byråkratisk system der søknader må behandles og innvilges eller avslås basert på relativt skjønnsmessige kriterier.

Et annet forhold er at bemanningen kan variere over året, ulike sesonger; så hvilken bemanning skal bestemme fartøyets kvote?

I år har reguleringen tydeligvis stimulert til en omlegging til juksa. Vil kvote pr. mann stimulere til en bestemt redskapsbruk, f.eks. garn? Er dette heldig?

Må det angitte antall mann være om bord på absolutt alle turer der torskekvoten belastes? Skal det være et bestemt mannskap? Hva med sykdom og annet fravær? Kan en da ro med mindre mannskap, eller skal det være tillatt å ta inn en ny mann?

Selv om en godt forstår de gode intensjoner bak forslaget om å inkludere bemanning i kvotenøkkelen, så må det oppsummert være lov å si at dette vil være en ordning som mildt sagt skaper usedvanlig store kontroll-, avgrensings- og håndhevelsespro-

blemer, samtidig som det er mer enn tvilsomt i hvilken grad en i praksis kan oppfylle de gode intensjonene.

Fiskeridirektøren vil på bakgrunn av det som er sagt ovenfor ikke gå inn for en ordning med kvoter differensiert etter bemanning.

VII "KAPPE HODET AV DE BESTE".

En annen hovedinnvending mot utformingen av fartøykvoteordningen har vært at båter av samme lengde får lik kvote, uavhengig av alder, gjeld eller tidligere fangst. Bare det tilfredsstillende deltakelseskriteriene får et gammelt, nedbetalt og lite effektivt fartøy samme kvote som et nytt, kapitalintensivt, gjeldstynget og effektivt fartøy. Problemet er blitt formulert som at fartøykvoteordningen "kapper hodet av" de beste og mest driftige, de som skulle være framtiden for norsk fiskerinæring. Dette er et tankekors ved dagens fartøykvoteordning.

Et viktig prinsipielt spørsmål en kunne stille i denne sammenheng er i hvilken grad en gjennom reguleringsopplegget bør stimulere i den ene eller den andre retning med hensyn til nybygging, gjeld, kapitalintensitet osv.

Når det er sagt kan en tenke seg flere måter å løse dette problemet på. En er å gå tilbake til en eller annen variant av fritt fiske eller romslige maksimalkvoter innenfor en totalkvote. Altså en reprise på 1989-reguleringen. Fordelingsvirkningen av en maksimalkvoteordning vil bli høyst vilkårlig. Videre kommer at den stimulansen til økning i kvalitet og verdiskaping pr. kg fisk som en har sett i 1990 vil bli effektivt fjernet. En er således tilbake i en situasjon der kvantitet går foran kvalitet.

1) Kvotegrunnlaget.

En annen måte å gjøre noe med "kappe hode av de beste" - problemet som ikke virker negativt inn på kvalitet og økt verdiskapning ville være å beholde fartøykvotene, men å endre nøkkelen i favør av de mest effektive fartøyene. En kunne her tenke seg at fartøykvotene for eksempel blir fastsatt ut i fra historisk fangst i en viss periode f.eks. de tre siste år. En slik ordning innebærer imidlertid en rekke betenkeligheter. Av disse kan nevnes følgende.

- Er det rimelig å straffe de som har vist tilbakeholdenhet med kapasitets- og effektivitetsøkende investeringer?
- Er det rimelig at de som i foregående år har forsynt seg mest skal premieres? Satt på spissen, skal f.eks. de som brøyt på land mest guano i 1989 være blant de som får de største fartøykvotene i 1991?
- Med de skiftninger i tilgjengelighet som har vært, selplage osv.; finnes det en periode som det ville være rettfærdig å legge til grunn?

Selv om en ser bort fra den type betenkeligheter som nevnt ovenfor så står en tilbake med et ikke uvesentlig praktisk problem. Salgslagenes sluttseddeldata viser seg å inneholde så pass mye feil, bl.a. i angivelse av registreringsmerker, at det vil være forbundet med store problemer å bestemme individuelle fartøykvoter for den enkelte båt. I forbindelse med fartøykvoteordningen i år kom det inn 7-800 klager. De fleste klaget fordi de mente de hadde fisket mer enn deltakelseskravet, noe de ifølge Fiskeridirektoratets opplysninger ikke hadde. Det er lett å tenke seg hvilket enormt klageomfang en ville få dersom sluttseddelopplysningene i tillegg skulle bestemme det enkelte fartøys nøyaktig kvote.

Satt på spissen kunne en nesten forvente at de som ikke klaget måtte ha fått for stor kvote. En må huske på at det vil være feil i sluttsedlene som trekker den veien også.

Som det fremgår av det som er nevnt ovenfor vil en ordning med differensierte kvoter etter effektivitet, gjeld osv. bli vanskelig å håndtere samtidig som en stiller seg tvilende til at hensynet til rettferdighet blir ivaretatt på en forsvarlig måte.

2) Sammenslåing av kvoter/samfiske.

"Kappe hode av de beste problemet" har en klar sammenheng med overkapasitetsproblemet. Dersom en tillot sammenslåing av kvoter ville de mest effektive fartøyene gis en mulighet til å forbedre driftsgrunnlaget uten at kvotenøkkelen trengtes å endres drastisk til ugunst for den øvrige, ikke fullt så effektive flåte. Samtidig kunne en slik tillatelse til sammenslåing knyttes opp til en ordning der det var en betingelse for sammenslåing at det fartøy som sa fra seg kvoten, gikk permanent ut av norsk fiske. Dette kunne f.eks. skje ved kobling til en kondemneringsordning. Fartøyet som fikk overført en ekstra kvoteandel kunne beholde denne bruksretten i et visst antall år før den falt tilbake til fellesskapet. 4-5 år kunne kanskje være naturlig hvis en tar utgangspunkt i den tidshorizonten som er kjent med hensyn til forventet bestandsutvikling for torsk. Dette ville også samsvare med en tilsvarende ordning som allerede er innført for trålflåten.

For å opprettholde den geografiske fordelingen av kvotene kunne en begrense adgangen til sammenslåing til f.eks. å gjelde fartøy hjemmehørende i samme fylke, og at tillatelse kun ble gitt etter godkjenning av fiskeristyre eller

fiskerisjef.

Dette er et radikalt forslag, og det berører meget viktige prinsipielle spørsmål, bl.a. vedrørende bruksrett og eiendomsrett til fisken i havet osv. Akkurat dette er også en viktig grunn til å avgrense ordningen i tid slik at det slås fast at det er en bruksrett, og ikke en eiendomsrett det er snakk om. En slik tidsbegrenset ordning vil også gi anledning til at en får bedre tid til en bredere drøfting av de prinsipielle spørsmålene.

Opplegg som skissert ovenfor krever lovendring. Dette kan gjennomføres ved å gjøre saltvannslovens § 5 a generell. Paragrafen omhandler enhetskvoteordningen for trålerne.

Alderssammensetningen av den fartøyskvoteregulerte delen av den konvensjonelle flåten viser at det er grunnlag for å kondemnere fartøy i denne gruppen. 30% av flåten er over 20 år. Andelen gamle fartøy er minst for fartøy under 10 meter, 24%, 34% for fartøy mellom 10 og 20 meter, og hele 51% for fartøy over 20 meter. Jfr vedlagte tabell, vedlegg nr. 1.

En annen mulighet vil være å tillate sammenslåing av kvoter i 1991 uten binding om at fartøyet det overføres kvote fra permanent skal ut av fiske. Det kunne være nok å kreve at fartøyet ligger i ro i f.eks. 1991, men med rett til å komme inn igjen senere. En slik ordning gir ingen langsiktig struktureffekt. Dette kan vel best sammenlignes med ordningen med rederisamarbeid en har hatt i trålerflåten. Nå er dette med rederikvoter ikke særlig praktisk i den konvensjonelle flåten. Her kunne en f.eks. tillate samarbeid/sammenslåing innenfor bestemte distrikt eller lokale miljø.

I fiske etter norsk vårgytende sild har en adgang til

samfiske. Dette vil si at det gis anledning til at flere fartøy slår seg sammen om å fiske tildelte kvoter. Her er det imidlertid krav om at fartøyene opererer samtidig på fangstfeltet og at fartøyene er utrustet og egnet for fiske.

3) Alternative driftsmuligheter.

I gruppen såkalte fangsteffektive fartøy vil en finne mange fartøy som baserer seg på alternative driftsmåter. Disse fartøyene driver hele året og skifter fra fiskeri til fiskeri etter de ulike sesonger.

I reguleringsopplegget for 1990 har mulighetene til alternativ drift ført til at disse fartøyene har fått redusert sin torskekvote med opptil 50%. I mange tilfeller har dette bidratt til å "kappe hodet av de beste".

Følgende fartøygrupper som er med i fartøykvoteordningen kan ikke fiske mer enn 50% av fartøykvoten for vedkommende størrelsesgruppe:

1. Fartøy som driver fiske med garn, line eller teiner etter torsk, sei, kveite, blåkveite, pigghå, lange, blålange og brosme i andre lands soner (EF-sonen, Færøysk sone, Islands sone og NAFO området) i 1990.
2. Fartøy med ringnottillatelse etter forskrift av 2. mars 1979 om adgangen til å delta i fisket med ringnot.
3. Fartøy over 27,5 meter l.l. med reketråltilatelse etter forskrift av 29. juni 1984 om adgangen til å drive trålfiske etter reker.

Følgende fartøygrupper som er med i fartøykvoteordningen kan

ikke fiske mer enn 75% av fartøyskvoten for vedkommende størrelsesgruppe:

1. Fartøy under 27,5 meter l.l. med rekestråltillatelse etter forskrift av 29. juni 1984 om adgang til å drive trålfiske etter reker.
2. Rekestrålere under konsesjonspliktig størrelse som velger å fiske reker i 1990.
3. Fartøy som velger å fiske sei med not i 1990.

At det i 1990 ble gjennomført kvotereduksjoner for fartøy med alternative driftsmuligheter hadde klar sammenheng med størrelsen på den norske totalkvoten. Første spørsmål blir da om en eventuell økning av totalkvoten gjør at opplegget bør endres i 1991. Neste problemstilling er om erfaringene fra i år gjør at opplegget bør endres selv om totalkvoten blir på samme nivå neste år.

VIII. KVOTEORDNINGEN I RELEASJON TIL FARTØY UNDER EN VISS STØRRELSE.

En innvending mot årets reguleringsopplegg har vært at det er unødvendig å detaljregulere de minste fartøyene fordi de likevel betyr så lite kvantumsmessig. Blant de som har en slik oppfatning har det vært delte meninger om hvilken lengdegrense som i denne sammenhengen er mest hensiktsmessig.

I regneeksemplene nedenfor har en beregnet fangstpotensialet for fartøyene under ulike lengdegrenser opp til 10 meter. Fiskeridirektøren har valgt å ikke gå høyere enn 10 meter. Som en vil se av tabell 1 er fangstpotensialet for fartøy allerede under denne grensen forholdsvis høyt. En regner det derfor som lite sannsynlig at det vil bli aktuelt å gå inn for en høyere grense enn 10 meter ved et eventuelt forslag om å unnta mindre fartøy fra fartøykvoteordningen.

Tabell 1 nedenfor viser antall fartøy under 7, 8, 9 og 10 meter som leverte torsk fisket med konvensjonelle redskaper nord for 62°n.br. i perioden 1981-1989. Tabellen viser også fangstkvantum for de respektive grupper avrundet til hele tusen tonn.

TABELL 1.

ANTALL FARTØY UNDER:					LEVERT KVANTUM TORSK - 1000 TONN - FARTØY UNDER:			
ÅR	7 M	8 M	9 M	10 M	7 M	8 M	9 M	10 M
1981	3.078	4.677	6.346	7.374	7	16	31	54
1982	2.433	4.022	5.746	6.834	6	14	30	51
1983	2.536	4.103	5.748	6.842	7	14	27	45
1984	2.898	4.418	6.004	7.059	9	16	29	47
1985	2.828	4.428	6.072	7.177	7	16	29	47
1986	3.149	4.810	6.164	7.214	7	15	25	39
1987	2.312	3.825	5.070	6.125	4	8	14	24
1988	1.763	3.045	4.121	5.075	3	6	10	17
1989	1.712	2.879	3.931	4.864	3	7	13	22

Som det fremgår av tabellen er påstanden om at de minste fartøyene kvantumsmessig betyr lite mer riktig for årene 1987, 1988 og 1989 enn tidligere på 80-tallet. Dette skyldes ikke minst dårlig tilgjengelighet i 1987 og 1988 og den tidlige fiskestoppen (18. april) i 1989.

Realiteten er altså at de minste fartøyene har et fangstpotensiale ved fritt fiske som er betydelig større enn nivået i de siste tre årene. Dette gjelder selv om en tar hensyn til at antall deltakende fartøy har gått betydelig ned. Med en lav totalkvote ville en dermed måtte avsette et uforholdsmessig stor gruppekvote til de minste fartøyene og desto mindre ville bli igjen til fartøykvoteordningen, dvs. til de mest torskeavhengige fartøyene. Dette taler mot å tillate fritt fiske for noen størrelsesgruppe.

Et annet forhold som taler mot å tillate fritt fiske for fartøy under en viss lengdegrense er at det ville være urettferdig overfor fartøyer over denne grensen som er underlagt en streng fartøykvotebegrensning.

Et alternativ vil være å unnta de små fartøyene fra selve fartøykvoteordningen og la alle fartøy under en viss lengdegrense, samt fartøy over denne grensen som ikke tilfredsstiller kravet til å få fartøykvote, inngå i en maksimalkvoteordning der maksimalkvoten ikke er større enn den minste fartøykvoten. En forutsetter da at det avsettes tilstrekkelig kvantum til en slik ordning slik at det ikke blir nødvendig å stanse fisket på et tidlig tidspunkt.

Dersom en finner å ville gå inn på en slik ordning vil antall fartøy i fartøykvoteordningen kunne reduseres betydelig. Av de 3594 fartøyene som pr. 1.8. har fått fartøykvote i 1990 er 1.990 under 10 meter, 1.307 under 9 meter, 751 under 8 meter og 297 under 7 meter.

Tabellene 2-5 som følger vedlagt viser hvor mye fartøy under hhv. 7, 8, 9 og 10 meter, samt større fartøy som ikke tilfredsstiller kravet til fartøykvote i 1990, fisket av torsk årlig, og beregninger av hvor mye de ville ha fisket dersom det hadde vært en maksimalkvote på 5, 10 eller 15 tonn i årene 1981-1989.

Kvantumsberegningene i tabellene 2-5 må vurderes i lys av at antall fartøy som deltar i torskefisket med konvensjonelle redskap nord for 62°n.br. har gått betydelig ned.

I 1989 var det ialt 6.765 fartøy som deltok i torskefisket med konvensjonelle redskap nord for 62° n.br. Dersom en forutsetter samme deltakelse i år, og trekker fra de 3594 fartøyene som har fått fartøykvote, finner en at 3171 fartøyer deltar i maksimalkvoteordningen. Dersom en så overfører alle fartøy under henholdsvis 7, 8, 9 og 10 meter som har fartøykvote til maksimalkvoteordningen, får en følgende

resultat:

1.	Gruppe som i tabell 2:	3.468
2.	" " " "	3: 3.922
3.	" " " "	4: 4.478
4.	" " " "	5: 5.161

Antall fartøy ovenfor korresponderer da med antall fartøy i første kolonne i tabellene 2-5. Dvs. det antall fartøy som ville ha deltatt i en maksimalkvoteordning dersom fartøy under 7, 8, 9 eller 10 meter hadde vært unntatt fra fartøykvoteordningen.

Som en vil se er alle kvantumstall i tabellene 2-5 basert på et større flåtegrunnlag enn det antall som er aktive i dag, og dermed overvurdert i forhold til hva som ville måtte avsettes til en eventuell maksimalkvoteordning som skissert her.

Fiskeridirektøren vil foreslå å overføre alle fartøy under 8 meter som har fartøykvote i år til maksimalkvoteordningen. Dersom maksimalkvoten eksempelvis var 10 tonn, vil en se av tabell 3 (se vedlegg) at beregnet fangst for alle fartøy under 8 meter, samt større fartøy uten fartøykvote, varierer mellom 11.000 tonn og 18.000 tonn i årene 1981 - 1989.

Selv om en tar utgangspunkt i år med god tilgjengelighet, vil det neppe være tilstrekkelig å redusere kvantumet pro rata etter deltakelsen f.eks. i 1990 for å beregne hvor stort kvantum en måtte avsette til en slik maksimalkvoteordning i 1991.

For det første ville det knytte seg en viss usikkerhet til antall deltakende fartøy dersom maksimalkvoten var såpass stor som 10 tonn. For det andre ville en situasjon med relativt

lave fartøyskvoter kunne resultere i at en del fiskere endret adferd i forhold til tidligere. Det vil ventelig bli en forskyvning av fiskeinnsatsen over til fartøy under 8 meter f.eks. ved at en ville forsøke å utnytte det kvantums-
potensialet som ligger i merkeregistrerte, men vanligvis lite aktive småbåter.

I årets maksimalkvoteordning kan som kjent fartøy under og over 12 meter fiske hhv. 2,5 tonn og 3,5 tonn. Pr. utgangen av august er det fisket 4.600 tonn av avsetningen på 12.000 tonn. Når beregningen ovenfor viser at samme avsetning kan gi rom for en maksimalkvote på 10 tonn selv med flere deltakere (dvs. i tillegg fartøy under 8 meter som i dag har fartøyskvote), så har det sammenheng med at det er svært mange av de minste fartøyene som tradisjonelt har levert et lite kvantum.

Om det i realiteten vil la seg gjøre å gå så høyt som 10 tonn i en maksimalkvoteordning vil avhenge av om det vil være rom for å sette fartøyskvoten for fartøy over 8 meter på minimum dette nivået. I år har f.eks. et fartøy i gruppen 8 - 8,9 meter en kvote på 7,8 tonn (før refordelig).

En maksimalkvote på dette nivået, vil langt på vei løse de problemer mange større fartøyer, særlig på Vestlandet, har hatt med at årets maksimalkvote på 3,5 tonn er for liten til å dekke tradisjonell bifangst av torsk i andre fiskerier. En regulering av de minste fartøyene som skissert her ville sannsynligvis også løse de problemer fjordfiskerne (inkl. sjøsamene) mener de er blitt påført gjennom årets regulering.

IX. KVOTENØKKELEN.

I fartøykvoteordningen er som kjent fartøyene delt inn i 13 lengdegrupper. Oversikten nedenfor viser gruppeinndelingen og størrelsen på faktoren, dvs. enhetskvoten, for hver gruppe.

Lengdegrupper	Faktor
1. 0,0 - 6,9	1,0
2. 7,0 - 7,9	1,3
3. 8,0 - 8,9	1,8
4. 9,0 - 9,9	2,6
5. 10,0 - 10,0	3,4
6. 11,0 - 11,9	4,9
7. 12,0 - 12,9	5,4
8. 13,0 - 13,9	6,9
9. 14,0 - 14,9	8,6
10. 15,0 - 17,9	10,4
11. 18,0 - 27,4	14,5
12. 27,5 - 33,9	22,9
13. 34,0 meter og over	28,2

En tabell som viser grunnlaget for Reguleringsrådets anbefaling av kvotenøkkel (etter Fiskeridirektøren forslag) i møtet 18/19 desember i fjor er for øvrig vedlagt.

Det har vært rettet en del kritikk mot kvotenøkkel slik den er i år. Det har blant annet vært hevdet at:

1. Stigen er for lite nyansert for fartøy over 15 meter.
2. Det er ingen grunn for at fartøy over 27,5 meter skal ha ulik kvote.
3. Avstanden mellom trinnene er for mye til gunst for mindre fartøyer.

Punkt 1 og 2 kan virke delvis motstridende, men det er selvsagt mulig å nyansere mer i intervallene 15 - 17,9 meter og 18 - 27,4 meter og så ha lik kvote for fartøy større enn 27,5 meter.

Begrunnelsen for lik kvotestørrelse for alle fartøy over 27,5 meter er at alle fartøy over denne grensen som fisker torsk med konvensjonelle redskaper har noenlunde likt driftsmønster og krav til bemanning.

En vil be Reguleringsrådet vurdere om en, dersom det bli en fartøykvoteordning neste år, bør endre lengdegruppeinndelingen i forhold til i år.

Når det gjelder punkt 3, så er det forsåvidt riktig at mindre fartøy som gruppe i år kan fiske mer i forhold til tidligere år enn større fartøy. På en annen side er det også innenfor gruppen "mindre fartøy" eksempler på fartøy som er blitt sterkt beskåret i forhold til tidligere fangst.

En vil be Reguleringsrådet vurdere om stigen bør justeres til fordel for større fartøyer.

X. SAMISKE INTERESSER I FORBINDELSE MED FISKERIREGULERINGER.

Reguleringsopplegget i torskefisket for 1990 aktualiserte spørsmål knyttet til samiske rettigheter/interesser i forbindelse med fiskerireguleringer. Fiskeridepartementet engasjerte da professor dr.jur. Carsten Smith til å foreta en vurdering av hvilke rettslige forpliktelser myndighetene er bundet av overfor den samiske befolkningen ved reguleringer i fisket.

Professor Smith sier i utredningen at den visstnok er den første redegjørelse for hvilke rettslige forpliktelser norske myndigheter er bundet av overfor samene, både etter grunnloven, folkeretten og med hensyn til næringsgrunnlaget på et bestemt område.

Professor Smith konstaterer at det har skjedd en sterk utvikling av sameretten i 1980-årene. Den norske stat har en rettsplikt til å gi den samiske folkegruppen reelle muligheter til å kunne sikre og utvikle sin kultur. Denne plikten gjelder ikke bare vern av de ideelle kulturytringer som litteratur m.v., men også det materielle kulturgrunnlaget. Det vil si at den samiske folkegruppen må få de nødvendige økonomiske og fysiske vilkår for å kunne sikre og utvikle sin kultur. Dette innebærer også et rettskrav fra samisk side om utnyttelse av naturressurser.

Samene har ifølge professor Smith krav på særtiltak i forhold til den øvrige befolkning i landet, det vil si en positiv diskriminering, i den grad dette er påkrevet for kultursikring og kulturutvikling. Et krav om særtiltak står sterkest på de rettsområder som er vesentlige for samisk kultursikring.

Det finnes ingen rettsregler, hverken i folkeretten eller i norsk rett, som spesielt gjelder samenes rett til kyst- og fjordfiske. Deres rettsstilling på dette feltet må avledes av deres almenne rett til naturressursene. Når staten foretar nødvendige reguleringer av fisket, begrunnet i hensynet til fiskeressursene, er dette ikke et angrep på samenes materielle kulturgrunnlag, mentvert om en form for vern av dette kulturgrunnlag. Men all den stund samene har krav på en positiv diskriminering der dette er nødvendig for kulturvernet, vil det være spørsmål om samene har krav på en større andel av de fastsatte fangskvantum enn de øvrige fiskere. Man kan antagelig ikke, mener Smith, kreve at særregler bare skal gjelde de kulturspesifikke næringer i snever forstand, det vil si næringer med en klar samisk egenart, så lenge det dreier seg om tradisjonell samisk ressursutnyttelse som fremdeles er et viktig kulturgrunnlag.

Et sentralt vilkår for vern og utvikling av samisk kultur er opprettholdelse av samisk bosetting i de samiske lokalsamfunn. Den fortsatte bosettingen i disse lokalsamfunn er sterkt avhengig av fiske. Fiskerireguleringene er derfor en type reguleringer som har vesentlig betydning for kulturgrunnlaget.

Professor Carsten Smith skriver at den samiske kultur er i en kritisk situasjon, og at de beste grunner taler for å anse fiske som en tradisjonell samisk næring som går inn under rettsreglene for kulturvern.

Han sier at i dagens situasjon, der samisk kultur er sterkt utsatt, vil ethvert vesentlig inngrep i samisk næringsvirksomhet som truer bosettingen i samiske områder kunne innebære et brudd med statens plikt til samisk kulturvern.

Han hevder videre at dersom de nåværende fiskerireguleringer skulle ha særlig negative virkninger i de samiske områder, på grunn av tidligere fiskeripraksis og fartøyinvesteringer, vil dette forsterke de samiske behov og dermed de samiske krav.

Det heter i hans vurdering at samiske særordninger kan, i den grad de er påkrevet, utformes som individuelle rettigheter eller som kollektive rettigheter for grupper eller områder. Det må antas at kollektive ordninger i størst grad vil virke samlende og kulturbevarende, og staten har antagelig rettslig adgang til å velge. En mulighet er særordninger for samiske bosettingsområder. Dette vil innebære at særrettighetene av praktiske hensyn også vil komme ikke-samer til gode. Det må etter hans mening antas at like områdeløsninger vil skape minst motsetninger og derfor vil være mest effektive og rimelige.

Smith skriver i sin betenkning at det for tiden neppe er grunnlag for mer presise rettslige konklusjoner om de samiske rettigheter. Det innebærer at statsmyndighetene i betydelig grad må utvise et skjønn når det gjelder fiskeriregulering i samiske områder. Men regjeringen og Fiskeridepartementet er bundet i sitt skjønn ved utforming av forskrifter, ikke bare av grunnlovens § 110 a, men også av det internasjonale minoritetsvern. Samene har et rettslig krav på at de prinsipper for kulturvern som er omtalt, blir tillagt vekt ved utforming og gjennomføring av fiskerireguleringen.

Når det gjelder forholdet til de konkrete reguleringsforskrifter heter det i utredningen at det foreligger utilstrekkelig data for å kunne si med sikkerhet om dagens fiskerireguleringer er rettsgyldige i forhold til samenes rettigheter. Det er behov for en nærmere geografisk differensiering, slik at man får fram tiltakenes virkninger i områder med samisk bosetting. Opplysningene viser likevel at reduksjonen av fangstkvoteene i forhold til tidligere fangst er så sterk i de største samefylkene at det i alle fall er behov for at Fiskeridepartementet vurderer spørsmålet om særtiltak nærmere. Videre må Sametinget forelegges reguleringsforskrifter til uttalelse før de vedtas. Det må også gis en viss rett til medbestemmelse ved fordeling av kvoter i områder med samisk bosetting. Så langt Carsten Smiths vurderinger.

Spørsmålet i neste omgang blir om det i reguleringsopplegget for neste år vil ligge begrensninger i samenes fiskemuligheter som gjør at det vil være nødvendig med en form for positiv diskriminering.

Fiskeridirektoratet har foretatt en vurdering av samenes situasjon i forbindelse med regulering av torskefisket med konvensjonelle redskaper.

Pr. i dag foreligger ikke oversikt over hvilke fartøyeiere som tilhører den samiske befolkning. En har derfor måttet vurdere situasjonen for samene på kommunenivå. Opplysninger fra Nordisk Samisk Institutt indikerer at det i 1984 var et betydelig antall merkeregistrerte fartøy eid av den samiske befolkningen i kommunene Tana, Lebesby og Porsanger. En har sett situasjonen for disse tre kommunene samlet, i relasjon til resten av Finnmark fylke.

I vedlagte notat fra Fiskeridirektoratet datert 12. juli 1990, vedlegg nr. 3, har en gitt oversikt over antall fartøy i Finnmark som har fått fartøykvote for fiske av torsk med konvensjonelle redskaper, sum tildelt kvote, totalt antall fartøy som har fisket torsk med konvensjonelle redskaper i 1878, 1988 og 1989 uansett fangstens størrelse, samt fangst av torsk de tre samme år. Tilsvarende data er gitt for kommunene Tana, Lebesby og Porsanger.

Sammenligningen som er foretatt viser at en ikke kan si at den konvensjonelle merkeregistrerte fiskeflåten i de aktuelle kommunene ble mer beskåret i antall fartøy og kvantum enn den totale konvensjonelle flåten i Finnmark fylke. En har ikke gått nærmere inn på forholdet for de enkelte lengdegrupper.

XI. FRITIDSFISKE.

Med utgangspunkt i de lave kvotene de senere år og spesielt i 1990, har fiskerne og deres organisasjoner med styrke hevdet at fiskeressursene i hovedsak bør forbeholdes yrkesfiskerne. Såkalt hobbyfiske har i de senere år økt i omfang og skaper stor irritasjon og uro blant yrkesfiskerne.

Selv om beskatningen som utøves av fritidsfiskere isolert sett

neppe setter torskebestanden i fare, måtte en se utøvelsen av dette fisket i sammenheng med de meget strenge regulerings-tiltak som en hadde til hensikt å innføre overfor yrkesfiskerne. På bakgrunn av blant annet disse momentene vedtok Fiskeridepartementet for 1990 å videreføre begrensningen i fritidsfiske etter torsk som ble innført etter den såkalte "torskestoppen" 18. april 1989.

Da det direkte fisket etter torsk nord for N 62° ble stoppet 18. april i fjor, fant en det urimelig at fritidsfisket skulle kunne foregå uten begrensinger. Det ble da fastsatt en bestemmelse om at fritidsfiske bare kunne foregå med stang eller håndsnøre og at det måtte avgrenses til de kvanta torsk som gikk med til egen husholdnings behov for fersk fisk. En tilsvarende ordning har en på hele 80-tallet hatt i forbindelse med stopp-perioder for yrkesfiskere. Senere har en erkjent at det ikke bør være myndighetene som bestemmer hvordan fangsten skal bli anvendt innenfor husholdningen eller at kvantumsbegrensninger blir til hinder for at det også kan fiskes for senere bruk innen husholdningen. Regelverket er derfor endret fra kvanta som går med til egen husholdningsbehov for "fersk fisk" til "fisk til konsum".

Den strenge reguleringen av dette fisket har skapt tildels sterke reaksjoner fra de som driver fiske som fritidsbeskjeftigelse og rekreasjon. Blant annet har organisasjonen Norges Fritids- og Småfiskerforbund engasjert seg i saken. Det er særlig redskapsbegrensningen som har skapt røre.

Som nevnt ovenfor er lovlig aktivitet begrenset til bruk av stang og håndsnøre. Spørsmålet blir om en viss utvidelse av redskapsbruken skal tillates i 1991. En vil her antyde at en mulig vei å gå, vil være å se hen til de bestemmelser som er inntatt i saltvannsfiskelovens § 13 om helgedagsfredning. Der

tillates fritidsfiske med ett garn på inntil 30 meter og en line med inntil 100 angler regnet pr. husstand.

XII. FISKERMANNTALLET - FORHOLDET TIL PENSJONISTER.

Et krav for å komme med i fartøykvoteordningen har vært at vedkommende fartøyeier står på blad B i fiskermanntallet. At regelverket tillater pensjonister å stå på blad B har gjort at mange har reagert. Det er nå igang et arbeid med revisjon av forskriftene som angår fiskermanntallet, herunder en vurdering av pensjonistenes plass i dette.

Det kan være mye som taler for at det bør settes en absolutt grense for å stå på blad B ved fylte 67 år. Dette ville antagelig være mer i tråd med alminnelig rettsoppfatning. Aktive pensjonister kunne få adgang til å stå på blad A med krav om en minste fiskeriinntekt.

XIII. KONDEMNERING.

I føresegn 23. februar 1990 vart regelverket for kondemneringstilskotsordninga fastsett.

I alt 103 fartyeigarar har fått tilbod om kondemneringstilskot for farty dei eig. I tillegg til dei 103 eigarane kjem folk med torsketrålarar. 43 farty av dei 103 fartya som kan kondemnerast med tilskot er med i fartykvoteordninga for 1990.

Tabell 6 gjev fylkesvis oversyn over fartymassen som kan kondemnerast. Tabellen viser også kor dei 43 farty i fartykvoteordninga høyrer heime og kor mange einingskvotar desse farty representerar.

Tabell 6 Fylkesvis oversyn om farty med tilbod av
kondemneringstilskot.

Fylke	F	T	N	NT	ST	M	SF	H	R	VA	AA	Ø	SUM
Farty Med tilbod	7	21	24	3	3	18	9	4	7	3	1	3	103
Farty, Kvoteord	5	15	9	1	0	9	3	0	0	1	0	0	43
Antall Einingskv.	56,4	221,4	66,9	6,9	0	190,9	47,8	0	0	14,5	0	0	604,8

I § 1 i føresegn om tilskot til kondemnering av eldre,
utenlege fiskefarty heiter det m.a.:

"Formålet med ordningen er å tilpasse fangstkapasitet til
ressursgrunnlaget gjennom reduksjon av fangstkapasiteten i
fiskeflåten slik at det skapes bedre grunnlag for lønnsomme
enheter i flåten"

I brev 23. februar 1990 til Statens Fiskarbank uttalar
Fiskeridepartementet:

"Hensikten med ordningen er først og fremst å få til en
kapasitetsreduskjon i flåten".

Spørsmålet er om fartyeigarar skal kunna krevja å få tildelt
fartykvote på anna farty med tilvising til fangst frå farty
som er kondemnert med tilskot. Ut frå føremålet med
kondemneringstilskotsordninga må utgangspunktet vera at
tilskotsmottakarane fell ut or fartykvoteordninga. På side 12
i denne utgreiinga er det nemnt at ein i samband med ei
kvotesamanslåingsordning kan godta at kvoterettar frå
kondemnerte farty kan gje grunnlag ved samanslåing. Kvoteauken

kan avgrensast i tid til dømes til 5 år slik som torsketrålarane.

IXV. REKRUTTERING.

Fra flere hold hevdes det at det også innenfor et fartøykvotesystem, må være åpning for en viss rekruttering. Det tenkes da på at yngre folk som ønsker å satse på fiskeryrket under visse forutsetninger må få komme inn med eget fartøy.

Etter det opplegget som er i år, vil den eneste mulighet for å komme inn være å kjøpe fartøy med kvoterettighet. I og med at kvoten følger fartøyet, har prisen på slike fartøy økt betraktelig i forhold til fartøy uten kvoterettigheter. Dette gjør det vanskelig for yngre folk uten særlig kapital i ryggen å kjøpe seg inn i fartøykvoteordningen.

Hvordan dette eventuelt kan løses er avhengig av om det ved en økning i den norske totalkvoten skal slippes flere til, eller om fartøymassen maksimalt skal ligge på dagens nivå. Dersom flere skal med i ordningen, kunne det utarbeides kriterier hvor en spesielt vektlegger hensynet til rekruttering.

Skal antallet fartøy ikke økes, kunne en mulig løsning være å omfordele en del av de kvoterettigheter som av ulike årsaker eventuelt faller bort til neste år. Stikkord her er pensjonistkvoter og kondemnering.

På den annen side kan en si at også kystflåten sliter med overkapasitetsproblemer. Enhver reduksjon av antallet fartøy i fartøykvote ordningen er dermed med på å gjøre det mer "levelig" for de som blir igjen. Avveiningen som må gjøres blir om en i denne situasjonen skal opprettholde for stor

kapasitet for å lette rekrutteringen til fiskeryrket.

TABELL 2. FARTØY UNDER 7 M + FARTØY OVER 7 M UTEN
FARTØYKVOTE. Kvantum i 1000 tonn rundvekt.

ÅR	ANTALL FARTØY	FAKTISK FANGST	BEREGNET FANGST VED MAKSIMALKVOTE		
			5 TONN	10 TONN	15 TONN
1981	6.468	17	12	14	16
1982	5.820	16	11	13	14
1983	5.902	16	11	13	14
1984	6.088	17	11	14	15
1985	6.217	16	12	14	15
1986	6.411	17	12	14	16
1987	5.924	15	10	12	13
1988	5.175	13	9	10	11
1989	4.419 (3.468)	10	8	9	10

TABELL 3. FARTØY UNDER 8 M + FARTØY OVER 8 M UTEN

FARTØYKVOTE.

KVANTUM I 1000 TONN RUNDVEKT.

ÅR	ANTALL FARTØY	FANGST	BEREGNET MAKSIMALKVOTE		
			5 TONN	10 TONN	15 TONN
1981	6.921	24	14	18	21
1982	6.287	22	13	17	19
1983	6.294	21	12	16	18
1984	6.543	23	13	17	20
1985	6.726	23	14	18	20
1986	6.892	22	14	18	20
1987	6.191	17	12	14	16
1988	5.355	14	10	12	13
1989	4.682 (3.922)	13	9	11	12

TABLL 4. FARTØY UNDER 9 M + FARTØY OVER 9 M UTEN FARTØYKVOTE.
KVANTUM I 1000 TONN RUNDVEKT.

ÅR	ANTALL FARTØY	FAKTISK FANGST	BEREGNET FANGST VED MAKSIMALKVOTE		
			5 TONN	10 TONN	15 TONN
1981	7.695	39	18	26	31
1982	7.065	37	17	24	29
1983	7.006	33	16	22	27
1984	7.233	34	17	23	28
1985	7.397	35	17	24	29
1986	7.453	31	17	23	27
1987	6.586	22	14	17	20
1988	5.641	18	11	14	16
1989	5.050 (4.478)	18	10	14	16

TABELL 5. FARTØY UNDER 10 M + FARTØY OVER 10 M UTEN
FARTØYKVOTE. KVANTUM I 1000 TONN.

ÅR	ANTALL FARTØY	FAKTISK FANGST	BEREGNET FANGST VED MAKSIMALKVOTE		
			5 TONN	10 TONN	15 TONN
1981	8.324	60	22	33	41
1982	7.731	57	20	31	39
1983	7.675	50	19	29	36
1984	7.893	51	20	30	37
1985	8.059	51	20	30	38
1986	8.087	45	20	29	35
1987	7.126	31	16	22	26
1988	6.066	24	13	18	21
1989	5.585 (5.161)	27	13	19	23

REGULERINGSMODELL.

V. J. Olsen sa at det hadde fremkommet en del kritikk omkring årets reguleringsopplegg. Kritikken var kommet fra flere hold og var til dels motstridende.

Det hadde imidlertid fremkommet to alternativ til årets regulering:

1. Regulering med utgangspunkt i 1989; et system med maksimalkvoter og periodisering over året.
2. En fartøykvoteordning kombinert med en mannskvoteordning.

Han ba deretter om synspunkt på hvilken modell man burde velge i 1991.

Krane innledet med å si at saksdokumentene fremlagt til møtet var meget grundige. Han sa videre at en fra industrien mente

det ville være riktig å basere neste års regulering på erfaringene med fartøykvoteordningen.

Han sa også at fartøykvoteordningen hadde virket godt, men at den burde kombineres med periodisering.

Henriksen sa at han innledningsvis ville presisere at man i Norges Fiskarlag var relativt tidlig i diskusjonsfasen omkring de aktuelle problemstillinger, og at størrelsen på totalkvoten ville innvirke på valg av reguleringsopplegg.

Han sa videre at fiskarlaget hadde fått mye kritikk som følge av årets regulering, men at denne hadde stillnet. Han mente at en del av årsaken var utviklingen i forholdet mellom pris og kvalitet.

På vegne av Norges Fiskarlag uttrykte han bekymring for at det på torskesektoren skulle utvikle seg et system som minnet om konsesjon, og at det måtte være mulig for nye fartøy å komme inn i ordningen.

Han sa videre at neste års reguleringer hadde vært behandlet i flere fylkeslag, men at det var fremkommet motstridende synspunkt. Det forelå imidlertid forslag om et mannskvotesystem.

Han kom også inn på forholdet til de samiske rettighetene og sa at dette måtte kunne løses innenfor et generelt reguleringsopplegg uten spesialbehandling.

Strand sa at han skjønnte fiskeindustriens ønske om periodisering, men at dette skapte problem for de mindre fartøyene sørpå og for fartøy med alternativ drift i andre lands soner.

Han sa også at sistnevnte fartøygruppe neste år kunne komme til å kutte ut driftsalternativet på bakgrunn av erfaringene fra i år. Dette ville føre til økt belastning på fiske nord for 62°.

V. J. Olsen sa at man burde bli ening om en hovedmodell før man gikk igang med å diskutere detaljer.

Leine sa at han skjønnte ønske om periodisering, men at fartøy med halvert kvote ikke ville være tjent med denne. I tillegg kom en gruppe lite mobile fartøy på Møre som på grunn av tilgjengelighet ikke ville kunne utnytte kvoten for andre halvår.

Han roste videre reguleringsordningen for i år, men pekte også på uheldige sider og trakk spesielt frem "fiskerisjefsrunnen".

Han sa så at fartøykvoteordningen ikke var kommet for å bli, men ville opphøre med økte totalkvoter.

Fladmark var også enig i at ordningen i år stort sett hadde fungert bra, og at fartøykvote også burde være utgangspunktet neste år. Han var imidlertid bekymret for virkningene langs kysten og mente disse kunne avhjelpes med periodisering.

Han påpekte videre at i år hadde landingene av råstoff relativt sett vært store i Lofoten. Dette skyldtes i hovedsak pris. Finnmark hadde imidlertid tapt forholdsmessig.

Han mente derfor at man burde kunne finne en variant av periodisering som kunne bøte på dette problemet.

Wold sa at utgangspunktet for neste år burde være reguleringen

i 1990, og at periodisering av fartøykvotebåter ville kunne medføre at man havnet i lignende situasjon som i 1989.

Bakkevik sa at fiskarlaget ikke var kommet så langt i prosessen at spørsmålet om fartøykvote eventuelt maksimalkvote kunne avgjøres i dette møte. Han mente at man først burde diskutere fordeler og ulemper ved begge ordninger fordi det var delte meninger, og at totalkvoten ville være avgjørende for valg av modell.

V. J. Olsen sa at det syntes som om de fleste i rådet var enig i at man burde ta utgangspunkt i 1990. Han sa videre at hvis begge ordningene skulle diskuteres parallelt var det fare for at det ville bli ustrukturert.

Leine fremholdt at det forelå to alternative prinsipp som måtte avklares.

V. J. Olsen sa at dagens møte ikke behøvde være bindende i forhold til desembermøte, og at departementet i løpet av høsten ville sende et dokument til høring.

Henriksen sa at man kunne ta utgangspunkt i reguleringen for 1990 og diskutere endringer. Han sa videre at fiskarlaget ikke kunne gå med på at det ble stopp i nyrekruttering og at kvoter fulgte fartøy ved salg.

V. J. Olsen sa at Fiskeridirektoratet ønsket fornuftige synspunkt som kunne være med å danne grunnlag for neste års regulering.

Isaksen sa at den beste modellen var å gi fartøykvoter, og at eventuelle uheldige utslag kunne diskuteres senere.

V. J. Olsen sa seg enig i at TAC kunne være utslagsgivende for valg av modell, men at en i direktoratet forutsatte at økningen for 1991 ikke ville bli så betydelig at den kunne føre til endring av modell.

Trulssen sa at departementet ønsket å bruke erfaringene fra i år i en evaluering i forhold til 1989, og at målsetningen var å ha et dokument som kunne sendes på høring klart innen utgangen av oktober. Han sa også at man ikke kunne utsette diskusjonen av modell til møtet i desember.

Kvammen sa at når det gjaldt salg av fartøy med kvote var det juridiske utgangspunkt at kvoten var tildelt rederen og ikke fartøyet. Dette innebar at kjøper ikke hadde krav på å få overta rett til kvoten.

Leine spurte om fylkeskommunen var blitt høringsinstans.

Trulssen svarte at det ikke var snakk om en formell høringsrunde, men at statsråden kunne velge hvem han ville høre og ønsket så bred høring som mulig.

Henriksen påpekte at fartøy ble avertert til salg med kvote.

V. J. Olsen sa at han gjerne ville gå videre med prinsipper omkring en fartøykvoteordning, men han konstaterte at det ikke var enighet om dette.

Henriksen ba om at det ble protokollert at det på dette tidspunkt fortsatt måtte være åpning for at det fantes andre modeller. Men at dette ikke betydde at en ikke i den videre diskusjon kunne legge til grunn en bestemt modell. I dette tilfelle fartøykvotemodellen.

OVERFØRING AV FARTØYKVOTE.

V. J. Olsen viste til saksdokumentene vedrørende overføring av fartøyskvoter ved utskifting der det fra Fiskeridirektøren var antydning en ordning. Han sa at antydningen var upresis, men at økt fartøylengde ikke medførte større kvote, mens redusert lengde måtte føre til redusert kvote.

Wold ville vite om årets lave totalkvote skulle være grunnlaget for fremtidig flåtestruktur.

V. J. Olsen sa at selv når torskestammen var gjenoppbygget ville flåten ha overkapasitet.

Henriksen sa at fiskerlaget tok utgangspunkt i kystflåten ved diskusjon om fremtidig flåtestruktur. Han fremhevet derfor at man måtte finne løsninger som ikke var egnet til å svekke kystflåten, for eks. ved at lave kvoter førte til utskifting til mindre fartøy.

Wold var ikke enig i at kystflåten hadde for stor kapasitet. Det måtte derfor gies adgang til nyetablering. Han påstod at den fisker som oppnådde å få kreditt i dagens situasjon, burde være nærmest berettiget til kvote.

Bakkevik sa at hvis kvoten på et nybygg ville bli satt lik kvoten for det utskiftede fartøy, ville dette føre til en flåte av småbåter. Dette ville i og for seg ikke skape særlige problem i dagens situasjon der torsken nærmest stod i fjæresteinene. Vanskelighetene ville oppstå når fisken kun var tilgjengelig lenger ut. Videre sa han at man av hensyn til miljø og sikkerhet burde få "bygge seg opp". Han spurte så om årsaken til årets refordeling.

Han ville også vite hvilke kriterier som ville bli lagt til grunn for kvote i 1991.

V. J. Olsen svarte at det var ca. 200 fartøy som ikke hadde fisket av kvoten, og at en del fartøy kun hadde fisket en liten del av den tildelte kvoten. Dette var med å gi grunnlag for refordeling.

Han svarte videre at en i 1991 ikke ville stimulere til et opplegg som førte til økt kapasitet.

Engesæter sa at 222 fartøyer var uten leveringer, ca. 200 fartøy hadde fisket inntil 20%, og 645 fartøy hadde fisket mindre enn 40% av tildelt kvote.

Wold spurte hvilke fartøy som ikke tok kvoten.

Gullestad svarte at hvis en sammenlignet for eksempel med ringnot var ca. 10% av fartøyene med adgang til deltagelse kontinuerlig uten drift. Han konkluderte ca. 200 fartøy av totalt 3.500 ikke var urovekkende. Han pekte også på at utvelgelseskriteriet et av de tre siste år medførte at fartøy som ikke hadde vært i aktivitet siden 1987 kunne komme inn i ordningen.

Henriksen mente at det måtte åpnes for nyetablering for redere som kunne finansiere, ellers var det fare for at man ytterligere svekket kystflåten mellom 50 og 70 fot. Dette dreide seg om små, men fremtidsrettede fartøy.

V. J. Olsen sa at man neste år ikke burde stimulere hverken til nyetablering eller utskifting til mindre fartøy, men kun til utskifting på grunn av at fartøy var gamle.

Wold hevdet at nybygg i størrelsesorden 50-70 fot ville medføre så liten økning i kvote og fangstverdi at det ikke i seg selv ville virke motiverende for å bygge seg opp i denne størrelsen.

Leine sa at en forståelse av fornyingsbehovet også måtte omfatte autolinefartøyene.

Krane sa at hvis stammen av fiskefartøy skulle være kystflåten måtte denne flåten defineres. Han hevdet at de største kystfartøyene hverken hadde stimuli for anskaffelse eller drift og viste i den forbindelse til årets modell fra Norges Fiskarlag som basert på historisk fangst klart prioriterte de minste fartøyene.

Han sa også at denne modellen måtte endres hvis man ønsket å stimulere drift med større fartøy, også de mellom 50-70 fot.

Han mente at nybygg burde få økt kvote ved økt størrelse, men slik at kvoten ble økt året etter.

Han var også enig i at mindre fartøy måtte føre til mindre kvote. Videre var han enig i at fartøy under en viss størrelse måtte taes ut av fartøykvoteordningen, og at problem i forhold til samenes rettigheter burde kunne løses i forbindelse med en liberalisering overfor de minste fartøyene.

V. J. Olsen sa at ved anskaffelse av større fartøy var det kun aktuelt med økt kvote til nybygg.

Wold mente at det kunne settes en grense for økt kvote ved at man satt som vilkår at fartøyet var under 10 år.

Henriksen ville reservere seg mot en tankegang som gikk ut på

at reguleringsordningen ville vedvare også i 1992. Han sa også at det måtte betegnes som en glipp at man detaljregulerte de minste fartøyene i 1990.

V. J. Olsen konkluderte med at det ved utskifting av fartøy var enighet i rådet om at skifte til større båt burde føre til større kvote, mens mindre båt burde føre til mindre kvote.

Kvammen spurte hvordan kvotesituasjonen ville bli for det "gamle" fartøyet.

V. J. Olsen svarte at det "gamle" fartøyet som følge av overføringen ikke ville få kvote.

KJØP OG SALG AV FARTØY MED FARTØYKVOTE.

V. J. Olsen sa videre at når det gjaldt problemet med kjøp og salg av fartøy med kvote oppfattet han rådet dit hen at kvoten ikke burde følge fartøyet ved salg, men bli værende hos personen.

Henriksen spurte hva som skulle til for at en person skulle få kvoten, og om historisk aktivitet var den eneste muligheten.

V. J. Olsen sa at utgangspunktet ville være at de som var kommet med i ordningen i år og hadde vært i aktivitet ville få kvote neste år. Det man da eventuelt kunne diskutere var utskifting og nybygg.

Henriksen spurte hvor mange fartøy som ville være igjen i ordning hvis man trakk ut alle under 10 meter.

Kvammen sa at Fiskeridirektøren hadde formulert seg som om 1990 ordningen skapte en rett. Han presiserte at man hadde

mulighet for å utelukke samtlige fartøy som fikk kvote i 1990, for så å ta fordelingen på nytt.

V. J. Olsen sa at man bør basere seg på de som var inne i ordningen i 1990 og deres aktivitet og bygge videre på dette.

Gullestad svarte at av totalt ca. 3.600 fartøy i ordningen ville ca. 2.000 være under 10 meter. Han fremholdt imidlertid at denne grensen ville medføre at avsetning for denne gruppen måtte bli vesentlig større. Dette ville minke kvantumet til fordeling på de øvrige. Han hevdet også at en økning av gruppen fartøy med maksimalkvote ville føre til at det ikke var rom for nyrekruttering.

Henriksen sa at avsetningen til årets maksimalkvoteordning hadde vist at behovet ikke var så stort som forutsatt.

Wold mente at omsetning av fartøy med kvote ikke kunne forbyes helt, men at det måtte være dispensasjonsadgang.

V. J. Olsen konstaterte at det var enighet i rådet om at kvoten i utgangspunktet ikke skulle følge fartøyet ved salg.

MANNSKVOTE.

V. J. Olsen viste til saksdokumentene og presiserte at Fiskeridirektøren ikke var innstilt på å gå inn for mannskvoter.

Wold pekte på den store reduksjonen i mannskap om bord på det enkelte fartøy som følge av små kvoter.

Han oppsummerte i stikkordsform en ordning med mannskvoter som han mente kunne bøte på problemet:

- et "naturlig" antall mann pr. båt
- mannskvote som følger båten
- adgang til å delta i fiske på flere kvoter.

Han mente kontroll kunne foretaes av:

- garantikassen
- C skjema
- skipper.

Han fremholdt så at årets overgang til juksa hadde ført til økt kvalitet, men at denne redskapsbruken ville reduseres igjen med økte kvoter.

V. J. Olsen pekte på at jo mer kompliserte regler jo vanskeligere kontroll.

Gullestad spurte om 3 fartøy med 3 mann om bord kunne bemannes med fartøyenes respektive skipper innenfor ordningen.

Wold svarte at problemet kunne løses ved at kun mannskap og ikke skipper kunne fortsette fiske på annet fartøy.

Krane sa at et fiskefartøy måtte kunne sammenlignes med en bedrift der lederen avgjør bemanningen, og at denne bedriftslederen måtte ha mulighet til å rasjonalisere. Han mente derfor at det ikke var riktig å knytte kvoten til antall mann om bord, også fordi kontroll ville være tilnærmet umulig. Til sist fremholdt han at det likevel ikke ville være mulig å oppnå millimeter-rettferdighet.

Wold sa at bedring i kvalitet i år ikke skyldtes fartøykvoteordningen, men det forhold at kvotene var små. Han

hevdet også at den dagen kvotene økte vesentlig vil dette gå utover kvaliteten.

Krane påstod at ingen ansvarlig fisker ville la økt kvote føre til lavere kvalitet.

Wold hevdet at hvis fiskeren fikk fiske kvantitet ville han gjøre det, med mindre prissystemet ikke ble ytterligere endret.

Henriksen sa at Norges Fiskarlag ønsket å se nærmere på en reguleringsform der en del av kvoten er knyttet til fartøyet, mens en del var basert på antall mann om bord.

V. J. Olsen sa at når det gjaldt mannskvote sprikte synspunktene sterkt: noen var bestemt for, andre bestemt mot og atter andre hadde ikke tatt standpunkt.

SAMMENSLÅING AV KVOTER.

V. J. Olsen viste igjen til saksdokumentene og ba om synspunkt på sammenslåing av kvoter og samfiske.

Wold mente det ikke burde være adgang til sammenslåing av kvoter.

V. J. Olsen sa at en i direktoratet ikke hadde bastante holdninger, men at det klart ville være uheldige utslag, for eksempel som følge av kvotesalg.

Henriksen sa at det var et problem at reguleringsystemet eliminerte dyktighet.

Krane trakk parallell til trålerne, men påpekte at det i denne

gruppen var snakk om rederier og samarbeidende enheter. Han mente imidlertid at man ikke umiddelbart måtte forkaste sammenslåing av kvoter, men heller se på muligheter for modeller som åpnet for samarbeid.

Han spurte om hvem det var snakk om å "kappe hodet av" og fremhevet at "de beste" ikke var synonymt med store kvanta.

V. J. Olsen svare at "de beste" nok i manges oppfatning var relatert til kvantum, men han mente at det også burde gå på kvalitet.

Leine sa at man hadde lang tradisjon på å "kappe hodet av de beste", og han viste i den forbindelse til fabrikktrålerflåten.

Eggereide sa at han ikke kunne se at sammenslåing ga bedre fiskere, men bare bedret økonomi.

V. J. Olsen sa at kritikken av 1990 ordningen i stor grad hadde gått på at de større og mer effektive fartøy var relativt sterker rammet, og at reguleringene dermed hadde gjort det umulig å skape økonomi i driften.

Johansen mente at sammenslåing ville føre til krav om opplagsstøtte.

Henriksen sa at av hensyn til økonomiske rammebetingelser, burde det kvantum som nå var refordelt vært fordelt ved begynnelsen av året. Han sa videre at sammenslåing ikke ville løse problemene for "de beste".

V. J. Olsen hadde ikke vansker med å være enig i at målsettingen burde være at refordeling ikke skulle være

nødvendig. Dette hadde også vært intensjonen, men reguleringen bygde på prognoser som ikke alltid slo til.

Han konkluderte deretter med at rådet syntes enig i at det ikke burde være adgang til å slå sammen kvoter.

Krane ønsket imidlertid dette modifisert slik at det burde være mulig med sammenslåing i enkeltstående tilfelle.

ALTERNATIVE DRIFTSMULIGHETER.

V. J. Olsen viste til saksdokumentene og ba om synspunkt omkring redusert kvote som følge av alternative driftsmuligheter.

Wold sa at man i år var blitt hindret av 6 ukers stopp i rekefiske på grunn av leveringsvansker. Han sa videre at hvis dette skjedde også neste år ville mange unnlate å benytte driftsalternativet.

V. J. Olsen påpekte at en ikke hadde mulighet for å forutsi leveringsvansker, og han presierte at problemstillingen her var hvorvidt man til neste år fortsatt burde foreta reduksjon i torskekvoten på bakgrunn av driftsalternativ.

Leine trakk frem autolinefartøyene, og sa at hvis reduksjonen også neste år medførte en halvering av kvoten for de fartøy som fisket i andre lands soner ville dette resultere i at mange ikke ville delta i dette fisket.

Han mente derfor at man burde endre reduksjonen for denne gruppen til 25%.

Bakkevik spurte om det var mulig å antyde effekten av å

unnlate å foreta reduksjon som følge av driftsalternativ.

Gullestad svarte at han mente kvantumet var beregnet å utgjøre rundt 10.000 tonn.

Wold sa at han mente rekeflåten var beregnet til å utgjøre 2.000 tonn og at han synes dette var høyt.

Gullestad mente å erindre at fordelingen var beregnet til 5.000 tonn på banklineflåten, 2.000 tonn på seinot og 3.000 på reke.

Wold reiste forslag om at fartøy med rekekonsesjon og seinotfartøy ikke skulle få redusert torskekvote i 1991, mens fartøy med rekekonsesjon over 27,5 m, fartøy som fisker i andre lands soner og ringnotfartøy burde få 25% redusert torskekvote.

V. J. Olsen konstaterte at det var enighet i rådet om å gå inn for Wolds forslag.

KVOTER FOR FARTØY UNDER EN VISS STØRRELSE.

V. J. Olsen viste til saksdokumentene og kvoten for de minste fartøyene. Han fremholdt at Fiskeridirektøren var innstilt på at alle fartøy under 8 meter skulle gå inn i en maksimalkvoteordning.

Henriksen hevdet at en stor del av denne flåten bare ville ta en liten del av en eventuell maskekvote og at det derfor ikke var nødvendig med en stor avsetning. Han sa videre at hvor grensen i meter burde gå også måtte sees i sammenheng med samenes deltagelse. Han fremhevet at det var viktig at flest mulig fartøy ble omfattet av maksimalkvoteordningen fordi det

ville medføre et mindre og lettere håndterlig antall i fartøykvoteordningen.

V. J. Olsen sa at det virket som rådet var av den oppfatning at det var nødvendig med en viss liberalisering innen gruppen av de minste fartøyene.

Han sa også at når det gjaldt hvor grensen burde gå i antall meter kunne denne diskusjonen utstå til møtet i desember.

Krane sa at det både måtte være maksimal fartøykvote og maksimal gruppekvote.

V. J. Olsen bekreftet dette og sa at maksimalkvoten måtte tilpasses til den laveste fartøykvoten.

Wold sa at hans enighet var avhengig av hvilket antall meter som ble lagt til grunn.

Han spurte hvordan det ville forholde seg for fartøy som var over den eventuelle grensen og som ikke hadde rett til kvote.

V. J. Olsen svarte at de fartøyene ville bli plassert i maksimalkvoteordningen.

Johansen spurte om maksimalkvoten skulle settes likt for hele gruppen.

Henriksen sa at jo høyere grensen ble satt i antall meter jo større ville behovet være for differensiering.

Fladmark sa at det var mange effektive båter oppunder 10 meter, og at dette derfor var en for høy grense.

V. J. Olsen sa at han ville gå inn for å sette grensen til 8 meter, men at dette ikke behøvde avgjøres i dag. Man burde imidlertid komme til en avgjørelse omkring om man i prinsippet ønsket en slik regulering.

Leine sa at det avgjørende ville være hvor man satt grensen i meter. Hvis ordningen skulle omfatte alle fartøyer under 10 meter mente han det var nødvendig med en stige med 3 trinn; Fartøy under 8 m, fartøy mellom 8 og 9 m og fartøy mellom 9 og 10 m.

V. J. Olsen spurte om det var mulig å komme til enighet om prinsippet uten å ta stilling til grensen.

Gullestad sa at det i premissene for forslaget lå at avsetning i form av gruppekvote skulle vare hele året, og at denne måtte være rimelig stor for ikke å risikere stopp.

Wold sa at ble grensen satt til 10 m vil dette medføre avsetning av et betydelig del av totalkvoten. Han sa også at frykt for at fisket på maks. kvoter skulle stoppes, kunne føre til at juksafiskerne startet fisket tidlig på vinteren. Dette kunne igjen føre til at større båter ble uten mannskap til vinterfiske.

Henriksen sa at det var ulike oppfatninger av hvilke kvanta som måtte avsettes. Han sa også at jo lavere grensen ble satt i meter jo flere spesialarrangementer var nødvendig i forhold til samene.

V. J. Olsen pekte på at det var enklere for fiskarlaget enn for direktoratet "å gamble" opp mot totalkvantumet, men at diskusjonen kunne utstå til desember møtet. Han fremhevet viktigheten av at man ikke kom i den situasjon at fiske på

maksimalkvoter ble stoppet.

Leine trakk frem en mellomløsning der grensen kunne settes til 9 meter med 2 trinn henholdsvis for fartøy under 7 meter og mellom 7 og 9 meter.

Bakkevik fremholdt at det måtte være en tilnærmet garantert maksimumskvote, men at beregning av avsetningen kunne gjøres med bakgrunn i erfaringene fra i år. Han fremhevet viktigheten av at flest mulig fartøy kom inn under ordningen for å få færrest mulig igjen i fartøykvoteordningen.

Eggereide sa at stipulering av kvantum måtte være realistisk.

V. J. Olsen sa at målet ikke på forhånd kunne være å foreta en overregulering.

Wold sa at det i år hadde vært reist kritikk mot at speilbåter fikk kvote, og at man neste år risikerte en ordning som ga disse fartøyene 3 ganger så høy kvote som i år.

Henriksen sa at "kanofiskerne" var et minimalt problem i ressursammenheng, men at disse var avgjørende for bosetningen.

Leine sa at når det var satt krav til merkeregistrerte fartøy var det ikke stor fare for misbruk.

V. J. Olsen konstaterte at rådet var enig i at det neste år burde bli en liberalisering for fartøy under en viss størrelse.

KVOTENØKKELEN.

V. J. Olsen viste til saksdokumentene og ba om synspunkt omkring påstanden om at 1990 reguleringene hadde slått relativt gunstigere ut for de mindre enn for det større fartøyene.

Krane sa at han ville gå inn for at stigen/kvotenøkkelen burde justeres til fordel for større fartøy.

Fladmark sa seg enig i Kranes standpunkt.

V. J. Olsen spurte om det var enighet om denne klare oppfatningen.

Wold sa at de store intervallene for fartøy over 18 meter ga skjeve utslag.

Henriksen sa at store og mellomstore fartøy kom dårlig ut i år, men at dette neste år også måtte sees i sammenheng med eventuelle endringer i kvotetildelingen for fartøy med driftsalternativ.

V. J. Olsen sa at hvis liberalisering av kvotetildeling for fartøy med alternativ drift måtte sees i forhold til kvotenøkkelen var det lettere å forsvare en profil som begunstiget de minste fartøyene.

Leine sa at han hadde sympati for å vurdere en endring for de større fartøyene.

V. J. Olsen tok en oppsummering og konkluderte med at noen mente hele kvotenøkkelsen burde endres, andre mente at det var behov for flere trinn og atter andre mente at de viktigste var en ytterligere differensiering mellom 18 og 27 meter. Han konstaterte imidlertid at ingen totalt hadde forkastet den

nåværende nøkkel.

SAMISKE INTERESSER.

V. J. Olsen viste til utredningen fra Carsten Smith, og understreket sterkt nødvendigheten av at reguleringsopplegget tok tilstrekkelig hensyn til de samiske interesser.

Han hadde vært i kontakt med Sametinget. De var ennå ikke kommet med noe anbefalt opplegg. Inntrykket var imidlertid at de ønsket ordninger av generell karakter, foran ordninger der samene ble favorisert foran andre fiskere innen samme distrikt. Han mente at det i betenkningen fra Carsten Smith heller ikke lå noe pålegg om positiv diskriminering av samene. Han mente at den beste farbare vei var å ta tilstrekkelig hensyn til de samiske interesser innenfor det generelle reguleringsopplegget. De øvrige representantene i Reguleringsrådet sluttet seg til dette.

FRITIDSFISKE.

V. J. Olsen viste til saksdokumentene og den oppmykning i regelverket som skjedde i 1990 med overgang fra fritidsfiske til husholdningsbehov for "fersk fisk" til "fisk til konsum". Han understreket at dette var en riktig endring og spurte om en ikke burde myke ytterligere opp ved å tillate fritidsfiske med ett garn på inntil 30 meter og en line med inntil 100 angler regnet pr. husstand.

Fladmark mente at en slik oppmykning ikke fikk noen nevneverdige konsekvenser og at dette var i pakt med stemningen på kysten.

Eggereidet sa at dette ikke ville bety noe i ressursammenheng.

Derimot vil lempelse bety mye for fritidsmiljøet og kulturlivet på kysten. Han mente at en også måtte kunne foreta en ytterligere lempelse.

Kvammen viste til saltvannsfiskeovens regulering av fritidsfiske på søn- og heligdager og mente det måtte være riktig å legge denne til modell for torskefisket generelt nord for 62° N.

Leine sa han var positiv til en oppmykelse og at en derfor måtte holde fast på den lempelse som var skjedd i regelverket i 1990. Han mente imidlertid at å åpne opp for adgang til begrenset bruk av garn og line ville skape vanskeligheter, spesielt på grunn av de svake kontrollmulighetene med et slikt fiske.

Henriksen mente at forslaget var tilstrekkelig til å ivareta et sunt fritidsmiljø og kulturmiljø. Vi må ikke drive en beinhard regulering av fritidsfiske, men på den annen side må det tas hensyn til at misnøyen vil øke dersom fritidsfiske blir slept for fritt. Det er her viktig at en tar hensyn til den strenge reguleringen av yrkesfisket, og til hva som oppfattes som rimelig og rettferdig i lokalsamfunnene.

Bakkevik sa at tillatelse til utøvelse av fritidsfiske har fast tradisjon i det norske samfunnet. Tillatelsen til håndsnøre ivaretar dette. Det er heller neppe grunn til å tro at fritidsfiskerne tar opp ubetydelige kvanta. Dersom en gir åpning for adgang til fiske med garn og håndsnøre, vil det ikke være mulig å kontrollere at omfanget vil ligge innenfor den adgangsbegrensning som ble gitt.

Nakken sa at han støttet det forslaget som låg inne i saksdokumentet.

Eggereidet sa at dersom fritidsfiske utgjorde store kvanta, noe han for øvrig ikke trodde, så måtte forvaltningen undersøke dette slik at dette kvantumet også ble tatt hensyn til.

Som en konklusjon var Reguleringsrådet delt i synet på spørsmål om å tillate åpning av fritidsfiske for garn og line.

PENSJONISTER.

V. J. Olsen viste til saksdokumentene vedrørende fartøyskvoter til pensjonister og ba om synspunkt.

Krane sa at det ikke var riktig at denne gruppen skulle oppnå fartøyskvoter med så knappe kvoter.

Wold sa at i hans distrikt var de minst to personer som drev aktivt og godt med fartøy mellom 50 og 60 fot, til tross for at de hadde nådd pensjonsalder. Han mente at endringer av hensyn til slike eventuelt måtte innføres over tid for å gi dem tid til å omstille seg.

V. J. Olsen sa at dette var en sak det knyttet seg mye følelser til, men han pekte på at fiskere som følge av skjønnsmessige regler i en del tilfelle fortsatt kunne oppnå å stå på blad B i manntallet, etter oppnådd pensjonsalder og dermed oppnå rett til fartøyskvote.

Henriksen sa at disse kvotene ikke betydde særlig i forhold til kvanta, men spørsmålet var om det ut fra en rimelighetsbetraktning var rettferdig at pensjonister fikk kvote til fortrenghet for andre som ikke har kvote å leve av.

Leine sa at i hans kommune var det praksis at alle ble overført til blad A ved oppnådd alder 67 år.

Johansen sa at hvis nemda fulgte reglene kunne pensjonistene overføres blad A.

V. J. Olsen avsluttet diskusjonen ved å vise til at reglene blant annet for oppføring på blad B var under revisjon og at dette ville medføre at problemet ble løst via nye regler.

KONDEMNERING.

V. J. Olsen viste til saksdokumentene vedrørende kondemneringsproblematikken og ba om synspunkt.

Henriksen sa at dette måtte sees i sammenheng med nyrekruttering, for eksempel ved at en ungdom hadde behov for å kondemnere båt ervervet ved arv.

Johansen pekte på at det var mange med tilbud om kondemnering som ikke hadde råd, fordi gjelden langt oversteg kondemneringstilskuddet.

Gullestad pekte på at formålet med kondemnering med tilskudd var å tilpasse fangstkapasiteten til ressursene.

Holm sa at ved en konsesjonsordning var det automatikk i at konsesjon ble inndratt ved kondemnering. Kystfartøyene var imidlertid ikke underlagt en konsesjonsordning.

Leine hevdet at utgangspunktet måtte være at kondemneringstilskuddet skulle være hjelp i anskaffelse av ny båt.

V. J. Olsen konstaterte at de ikke var enige om at de som

oppnådde kondemnering automatisk er ute.

REKRUTTERING.

V. J. Olsen til punktet om rekruttering i saksdokumentene og ba om synspunkt.

Henriksen sa at man måtte finne ordninger både for dem som kondemnerte og for dem som ønsket å starte i yrket. Han fremholdt at økonomien i torskefisket de nærmeste årene ikke la opp til nyrekruttering.

V. J. Olsen sa at problemet med nyrekruttering kunne løses enten ved at ungdom skaffet seg fartøy som var med i ordningen, eller ved at det ble avsatt egne "rekrutterings"-kvoter.

Eggereide spurte om en båt i 1990 kunne kjøpes av en person som ikke hadde deltatt i torskefisket.

Gullestad svarte at fartøy med kvote kunne kjøpes av fisker registrert i manntallet på blad B før 8. desember 1989. Men han presiserte at Reguleringsrådet tidligere i dette møte hadde vært enig om at dette i hovedsak ikke burde gjelde neste år.

Henriksen sa at grunnlaget for å tildele fartøyet kvote var fartøyets aktivitet, men han konstaterte at det her tydeligvis var en del "finjuss" som måtte ordnes opp i.

Bakkevik sa at det i utgangspunktet var det snakk om to alternative former for nyrekruttering, men at han etter diskusjonen var usikker på om man til neste år ikke stod igjen med bare en form.

Han stilte også spørsmål om hvorvidt man burde satse på å yte rettferdighet overfor de som "glapp ut" av ordningen i år, eller om man burde satse på nyrekruttering til torskefiske.

V. J. Olsen sa at det var fartøykvoteordningen for 1991 som skulle diskuteres. De som ikke kom inn i ordningen ville kunne delta i fisket på en maksimalkvote og de ville heller ikke være utelukket fra torskefisket i all fremtid. Det var ingen konsesjonsordninger.

Han konstaterte at det ikke var tatt skritt for å hindre at det i 1990 hadde vært mulig å kjøpe fartøy med kvote og dermed få innpass i ordningen. Nyrekruttering vil kunne skje via "ledige kvoter" eller avsetning av nye kvoter til formålet i 1991.

Kvammen mente at sålenge reguleringene i år var utferdiget med hjemmel i deltagerlovens § 6 kunne det konstateres at tillatelsen til å delta i torskefisket i utgangspunktet ikke var knyttet til fartøyet.

Eggereide spurte om konsesjoner som var kjøpt i 1990 ble trukket tilbake.

V. J. Olsen presiserte at det ikke var kjøpt konsesjoner, men fartøy med kvote. I disse tilfellene har en akseptert at kjøper, under forutsetning av at han fyllte vilkåret til å være manntallsført på blad B før 8. desember 1989, har fått ta over kvoten, eventuelt restkvoten for 1990.

Fladmark sa at det å omsette båt med kvote var uholdbart og måtte bringes til opphør. Han presiserte også at det var behov for å redusere flåten.

Henriksen sa at man måtte arbeide for at det skulle bli mulig å skifte båt og mulig for ungdom å komme inn i yrket, og at det var dette som var nyrekruttering.

V. J. Olsen oppsummerte og konkluderte med at det var enighet om at det ikke var behov for en spesiell ordning for nyrekruttering.

EVENTUELT.

A. Utviklingen i makrellfiske.

Leine viste til oppgaver fra salgslaget over oppfisket makrell i kystfisket. Oppfisket kvantum sett sammen med forventet utvikling viser at kystkvantumet umulig kan lande over 15.000 tonn totalt i 1990.

Han viste til at reguleringsrådets flertall hadde gått inn for 15.000 tonn i avsetning til kystfisket og beklaget at fiskerimyndighetene hadde funnet å ikke kunne følge dette rådet. Han foreslo at overfordelingen på 3.000 tonn ble refordelt på ringnotflåten straks, og at en foretok en eventuell ytterligere refordeling senere.

Gullestad viste til at 1. oktober var satt som siste startdato og at en etter denne tid hadde oversikt over hvilket kvantum som eventuelt kan refordeles. Når det gjelder et eventuelt gjenstående kvantum på kystavsetningen vil dette etter reguleringsoppdraget gå inn i refordelingskvantumet.

Thorvik mente at det fortsatt kunne ligge muligheter for at kystfisket ville nå over 15.000 tonn.

Olsen spurte om det nå hastet med å foreta refordeling.

Leine svarte at saken forsåvidt ikke hastet, men at det ikke var grunnlag for å vente på å refordele et kvantum på 3.000 tonn da det nå var sikkert at kystflåten ikke ville fiske over 15.000 tonn. På den annen side mente han det var uheldig å refordele i flere etapper.

Gullestad sa at en kunne foreta en samlet refordeling i begynnelsen av oktober.

B. Orientering om situasjon i seifisket.

V. J. Olsen orienterte om situasjonen i seifiske nord for 62°. Pr. uke 38 hadde notgruppen fisket 21.000 tonn av en kvote på 41.000 tonn. Trålgruppen hadde fisket opp kvoten på 33.000 tonn. Gruppen konvensjonelle redskap hadde fisket 17.500 tonn av totalt 26.000 tonn.

Han spurte deretter om man skulle følge Reguleringsrådets tidligere tilrådning og stoppe trålfiske etter sei fra i morgen.

Strand sa at i fjor hadde man overført et kvantum fra trål til not, og han mente derfor at det nå var naturlig å gjøre motsatt.

Henriksen foreslo at trålfiske kunne fortsette noen dager slik at man fikk anledning til å områ seg.

V. J. Olsen konstaterte at rådet var enig i dette.